XXIX. ÉVFOLYAM, 47. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1973. NOVEMBER 22.

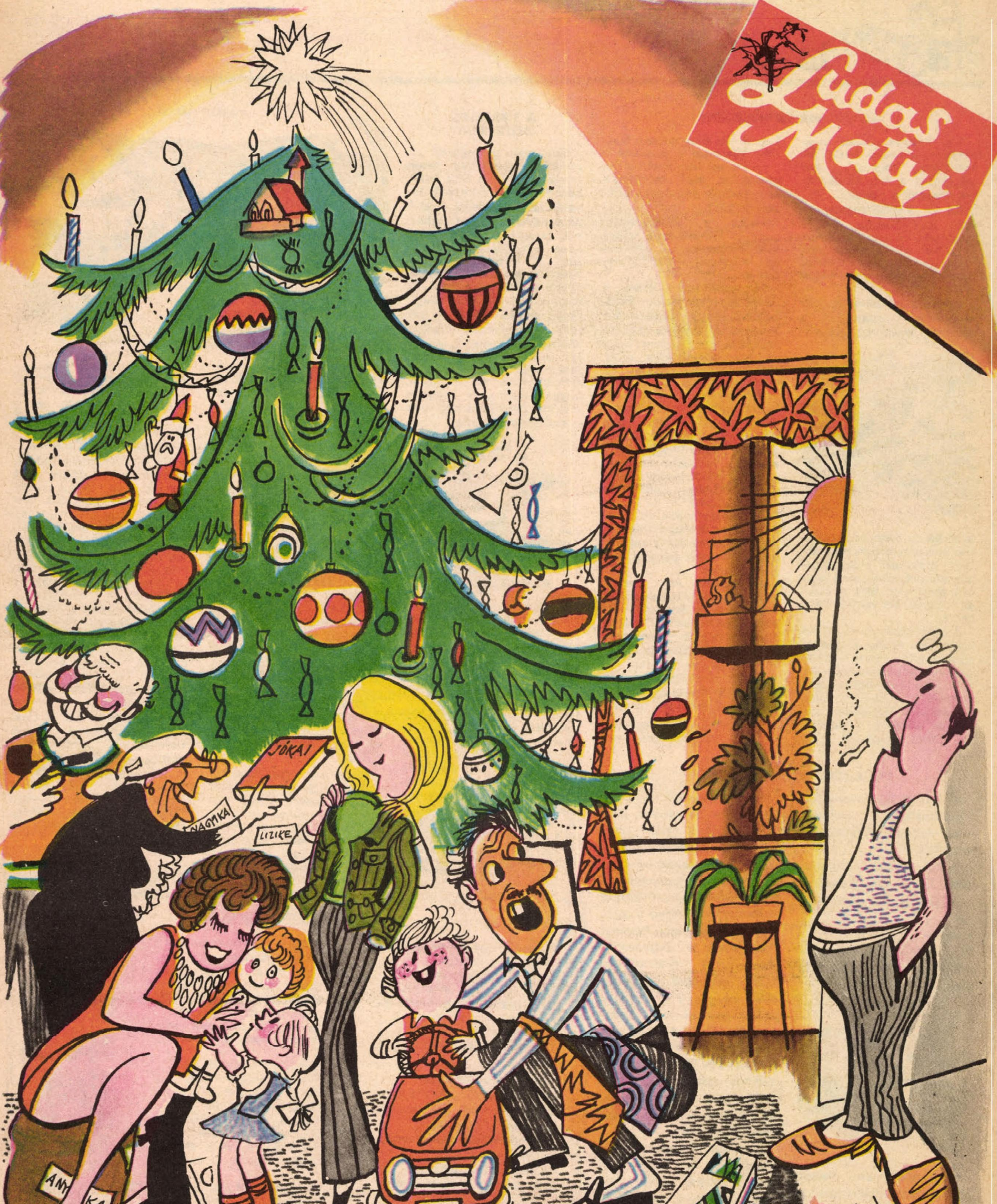
Ludas Matyi
JÓKAI
NAGYIKA
LIZIKE
ANYUKA
108
SZ-

— Novemberben karácsony?

— Ma kaptuk meg a KST-t és attól féltünk, hogy addig elköltjük a pénzt…

Szür-Szabó József rajza

KEDVES LUDAS!

AZ UTASOK ÉRDEKÉBEN?

Egy kedves olvasó megkérdezte a Ludas Matyi 44. számában, hogy „... hová tűntek a kelenföldi pályaudvarról a padok?..."

Én is megkérdeztem — még augusztusban — és meglepő választ kaptam. Magától az állomásfőnök helyettesétől: „A padokat az utasok érdekében vittük el."

Megvallom őszintén, egy pillanatra felragyogott a szemem, mert azt gondoltam, ha ez valóban az utasok érdekében történik, akkor biztosan rekamiékat hoznak helyette, mert ugye mit meg nem tesz a MÁV az utasok kényelme érdekében.

A főnökhelyettes, látva, hogy nem értem a szavait, nagyon udvariasan és készségesen felvilágosított:

— Az utóbbi időben több esetben is előfordult, hogy a padokon bóbiskoló utasoknak ellopták a csomagját. Tehát az utasok érdekében (?!) kénytelenek voltunk elvitetni a padokat.

— De mi lesz azokkal az utasokkal, akik mégiscsak szeretnének várakozás közben leülni?

— Az a törekvésünk, hogy az utasok csak annyi időt töltsenek az állomáson, amennyi a jegyváltáshoz szükséges. (!)

Megrendülten álltam a főnökhelyettes színe előtt, belátva, hogy teljesen fölösleges a további kérdezősködés. De éreztem, hogy ez egy Nobel-díjas ötlet, csak még nem alkalmazzák elég széles körben az élet más területén is. Emberek! Lebegjen előttünk a kelenföldi példa és késedelem nélkül távolítsuk el az összes állomásokról, közterekről a padokat és ezzel egycsapásra felszámoljuk a csőlakókat. De menjünk tovább! Állítsuk le az összes közúti járműveket és megszűnnek a közúti balesetek. Ne szálljanak fel a repülőgépek — nem lesznek légi katasztrófák.

Augusztus rég elmúlt, már a kerti virágok is elhervadtak a völgyben, de Kelenföldön semmi változás. Az utasok ácsorognak, vagy kóvályognak a várótermekben és éberen vigyáznak csomagjaikra.

Tisztelt főnökség, gratulálunk! A módszer bevált.

Lovász Sándor
Százhalombatta

BOGRÁCSGULYÁS ÓLOMMAL

A Gül Baba étteremben bográcsgulyást akartam enni, de egy férfi figyelmeztetett:

— Ne egyen bográcsgulyást! Ólom van benne!

— Érdekes — csodálkoztam — én úgy tudtam, hogy a bográcsgulyásban hús, csipetke és burgonya található. Ólommal még nem ettem.

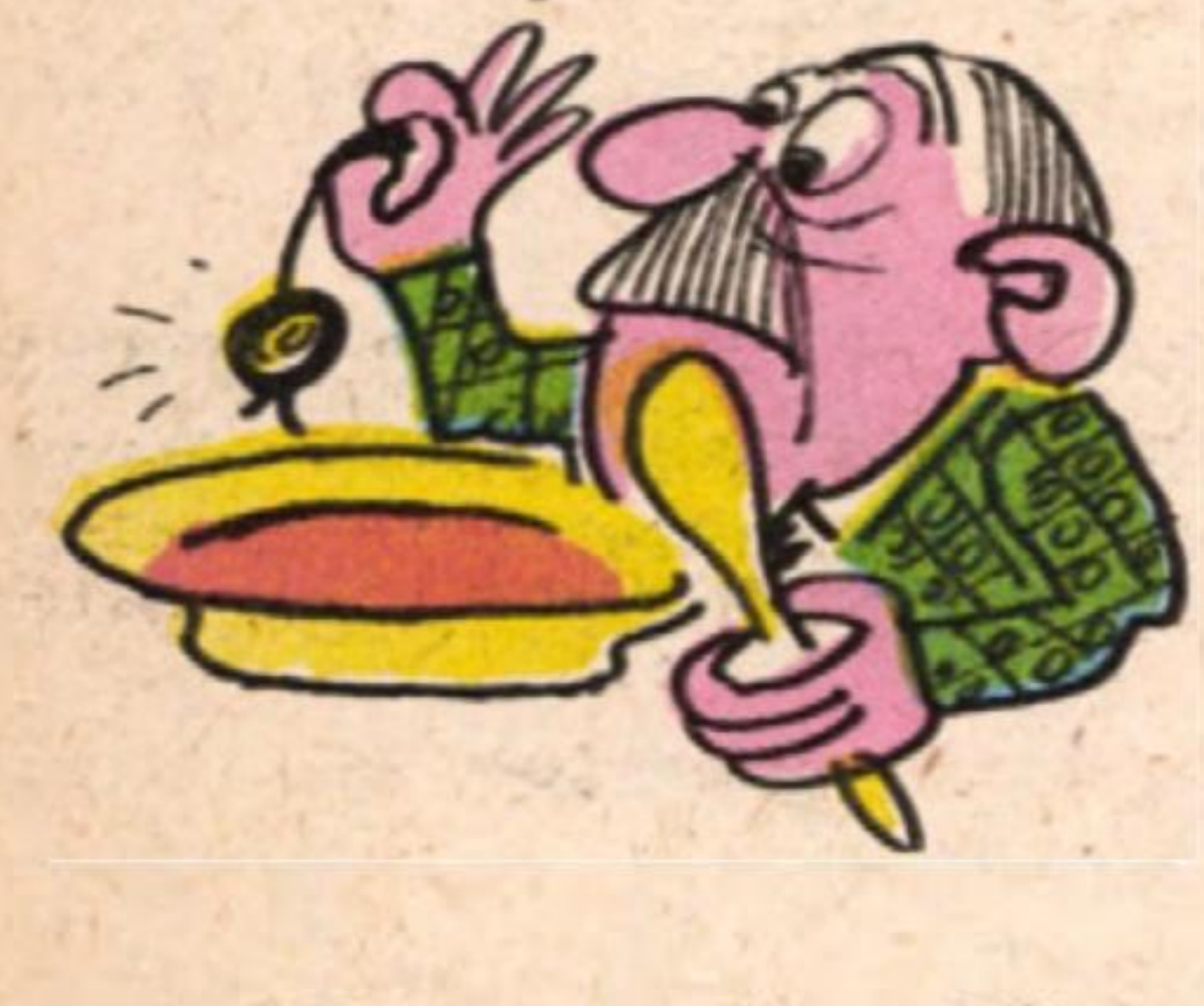

— Kérem, én három ólomplombát halásztam ki belőle. Nem mondom, ólommal valószínűleg költségesebb a gulyás előállítása, de én ezt nem értékeltem, hanem panaszt tettem.

— És mivel védekeztek?

— Először közölték velem, hogy már tizennyolcan panaszkodtak ez ügyben, aztán bocsánatot kértek. Közöltem velük, hogy a sajnálkozásukkal nem sokat értem volna, ha elfogyasztom az ólomplombákat. Ismét elnézést kértek és elmondták, hogy a speciális ételnek egy konyhai tanulólány a felfedezője. Az illetőt összeszidták, mert hanyagul dolgozik. Erre mérgében a levegőbe dobott egy maréknyi ólomplombát. Hogy honnan volt ennyi ólomplombája? Nem lehet tudni. Talán az ólomplomba gyűjtés a hobbyja. A plombák beleestek abba az üstbe, amelyben a bográcsgulyás főtt.

Tudomásul vettem a magyarázatot, de azért azt nem értettem: miért nem szüntették be a bográcsgulyás kiszolgálását már az első panasz után? — fejezte be történetét a pórul járt vendég.

Megköszöntem a tanácsot és rántott szeletet rendeltem. Ólom nélkül.

(palásti)

A VÉRMEZŐ SÖTÉTBEN

Esténként gyönyörű, piros-zöld, misztikus fényáradat tölti be a Déli vasút környékét. De menjünk tovább néhány lépést a Déli pályaudvartól, s azt láthatjuk, hogy a Vérmező tökéletes sötétségbe burkolózott. A Vérmezőt átszelő betonút mentén ott állanak ugyan a villanyoszlopok, de munka nélkül: nem világítanak rajtuk az égők. Kérem, gondoljanak azokra, akiknek a Vérmezőn át vezet az útjuk hazáig, s lopjanak egy kis fényt a mi életünkbe is, ne engedjék, hogy továbbra is sötétben kelljen botorkálnunk ezen a vadregényes tájon!

Pogány Józsefné
Bp. I., Attila út 109

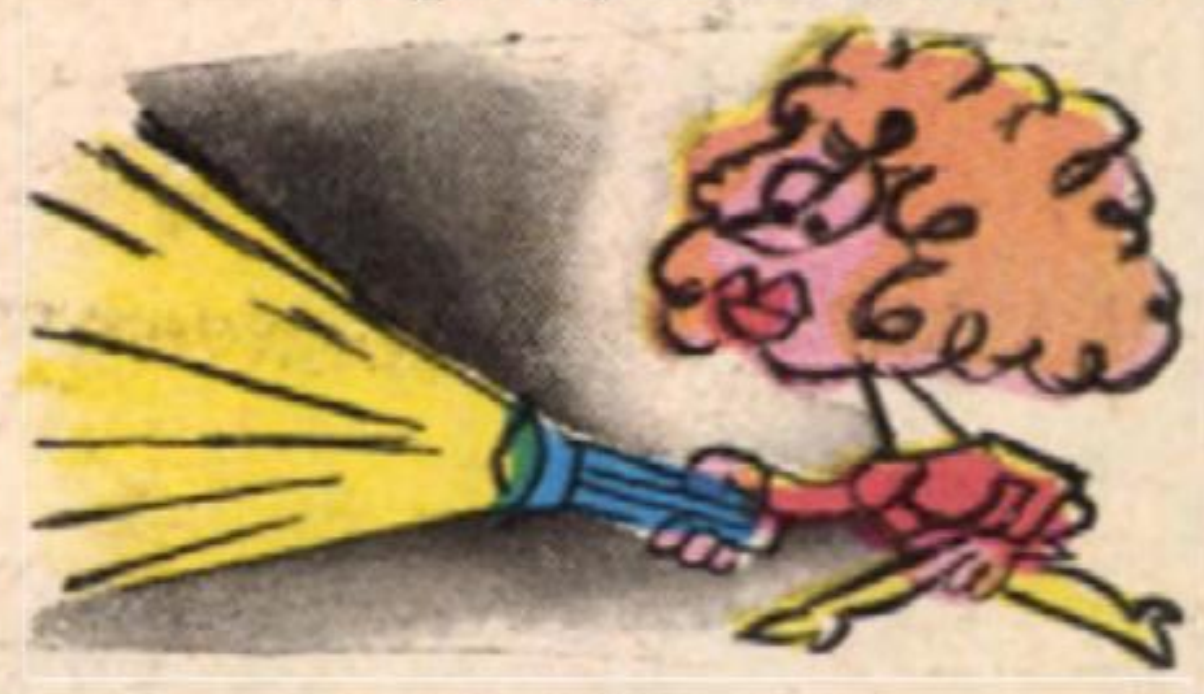

KÖSZÖNET A SEGÍTSÉGÉRT

Köszönjük, hogy a Ludas közölte levelünket, amelyben elpanaszoltuk, hogy nem tudunk mosogatót szerezni a konyhánkra. A cikk nyomán nagyon sokan felajánlották segítségüket levélben. A Szerelvényértékesítő Vállalat, amely korábban a szerződést visszamondta, kellemes meglepetést szerzett nekünk: mégis leszállította a megígért 2/2-es Góliát mosogatót. Köszönjük nekik, s köszönjük mindenkinek, aki segítő készséget tanúsított problémánk megoldásában.

Kómár Lajosné
intézetvezető, Szoc. Otthon
Vámosmikola

A JELSZÓ HATÁSA

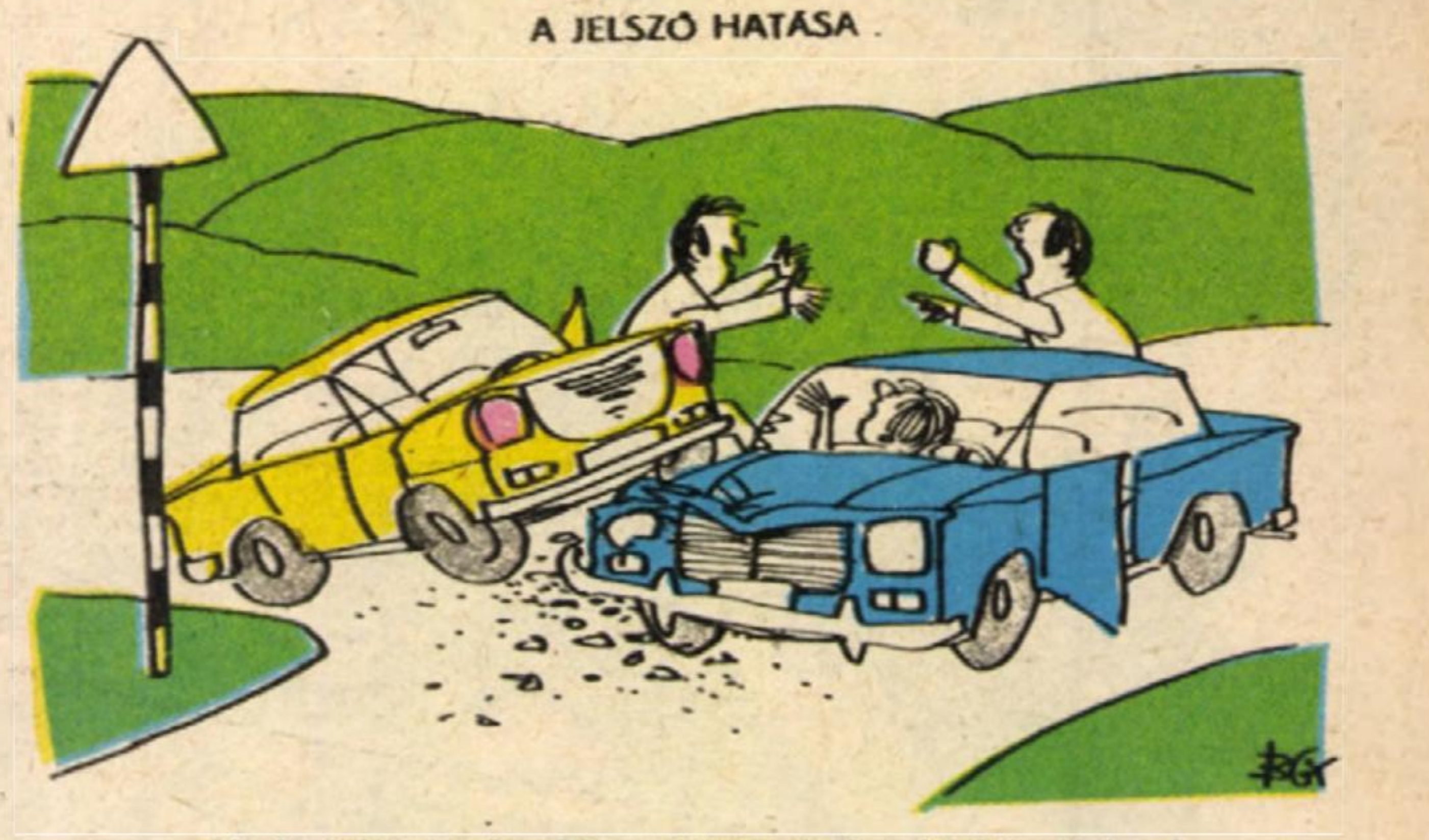

– Ne kiabáljon velem! Legyünk barátok a közlekedésben!

A Ludas Matyi november 1-i számában, a 14. oldalon rajzos tréfa jelent meg, „A jelszó hatása" címmel. A rajz két autó karambolját ábrázolja egy útkereszteződésben: a kék autónak — jobboldalról — nekiütközött a sárga autó. A rajzon éppen azt a pillanatot látjuk, amikor a *kék* autó vezetője hangos szóval nekitámad a *sárga* autó vezetőjének, aki a szidalmakat az ismert jelszó kedves karikírozásával hárítja el magától, mondván: „Legyünk barátok a közlekedésben!"

Miért kiabál a *kék* autó vezetője, akinek az autójába *jobbról* ütközött a sárga autó? Nyilván azért, mert megvan róla győződve. hogy ebben az útkereszteződésben neki van igaza, neki van előnye, és a sárga autó vezetője nem ismeri a közlekedési szabályokat.

Miért van erről meggyőződve a kék autó vezetője? Nyilván azért, mert úgy véli, hogy ebben az útkereszteződésben nem érvényes a „jobbkézszabály", tehát a jobbról érkező elsőbbsége, hiszen a sárga autó vezetője az útkereszteződéshez érve egy közlekedési táblát lát maga előtt. Mi, olvasók, ezt a táblát a rajzon hátulról látjuk, tehát nem tudjuk, hogy mit ábrázol a tábla.

Mi, olvasók, nem *tudjuk*, mit ábrázol a tábla, csak sejtjük. Azt viszont pontosan tudjuk, hogy mit *nem* ábrázol. Ez a tábla ugyanis egy csúcsával *felfelé* állított háromszög, tehát köteles valamilyen — úgynevezett — „veszélyt jelző tábla" lenni. Jelezhet például bukkanót, útszűkületet vagy akár mélyrepülést, — de semmiesetre sem jelezheti a sárga autó vezetőjének, hogy: „Elsőbbségadás kötelező"! Ezt a felhívást ugyanis a közlekedésben egy csúcsával *lefelé* állított háromszög jelzi...

Mi, olvasók, ezt tudjuk, látszólag viszont ketten nem tudják: a kék autó vezetője és a rajz készítője. A tréfa persze így is jó. Nevetségessé teszi azt a magatartást, amikor valaki mindenki szemeláttára nem tudja azt, amiről azt állítja, hogy tudja.

Dr. Nádasi Antal

EMLÉKEZZUNK RÉGIEKRŐL

Valahányszor egy új gyártmány
Tűnik fel a piacon,
Én a régit, megszokottat
Azon nyomban siratom,
Mert tudom, hogy hiába jó,
Ügyes az a régi még, —
Kiüldözi a helyéről
Az újszülött készülék!

Amióta a gáztűzhely
Puccos lett és gombra jár,
A kis „csapos" gáztűzhelynek
Szomorú a sorsa már:
Nem gyártanak hozzá pipát,
Se pipára fedelet.
Ki szavamnak utánajár,
Száz boltba is bemehet!

Kinek villanyvasalója
Új „betétet" igényel,
Ne kószáljon boltról boltra
Ilyen merész igénnyel,
Mert megkérdik: — Ugyan hol él
Nénikém?, vagy Asszonyom?
Vegyen inkább a legújabb
Vasalókból! Hadd hozom!...

Akinek a tranzisztoros
Rádiója koros már,
Véle csereakciókra
Hasztalanul poroszkál;
Megnézik a rádiót: — Jé!
Ilyen is volt valaha?!
Ez elavult ócskaság már.
Vegyen újat, nagypapa!...

Kávéfőző masinák közt
Formabontás a divat,
Évről évre újat vehet,
Haladásra aki ad.
Magnó, tévé, lemezjátszó
Újul még csak igazán!
Én mégis az öreg gépek
Ügyén nyitom ki a szám.

Valahányszor egy új gyártmány
Tűnik fel a piacon,
Én a helyet a nap alatt
Tőle el nem vitatom.
De alkatrész régihez is
Legyen mindig! Kérhetnek
Még a régi masinák is:
ÉLETET AZ ÉVEKNEK!

K. Tóth Lenke

FELDERÍTŐÚT

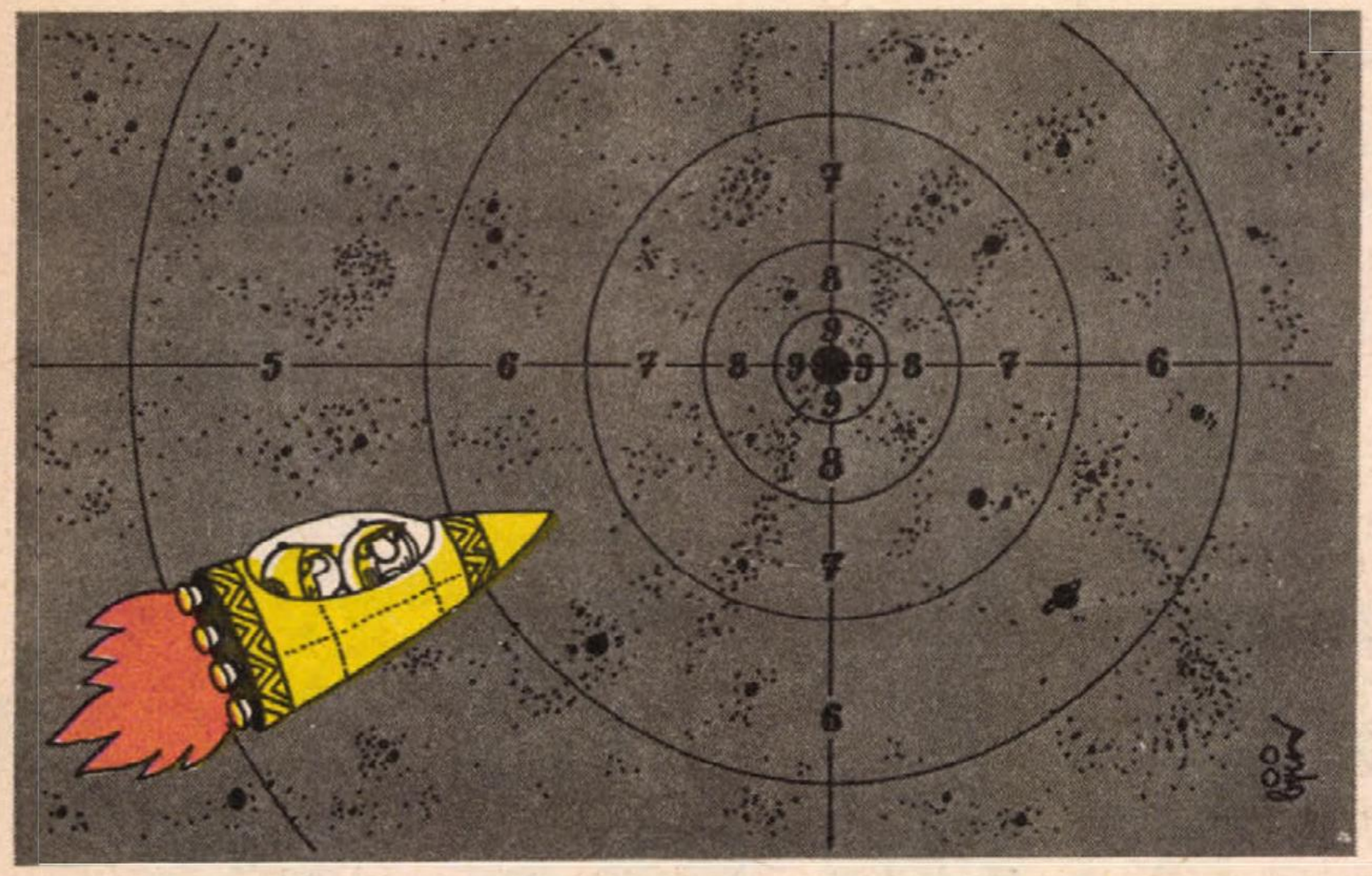

AUTÓSOK

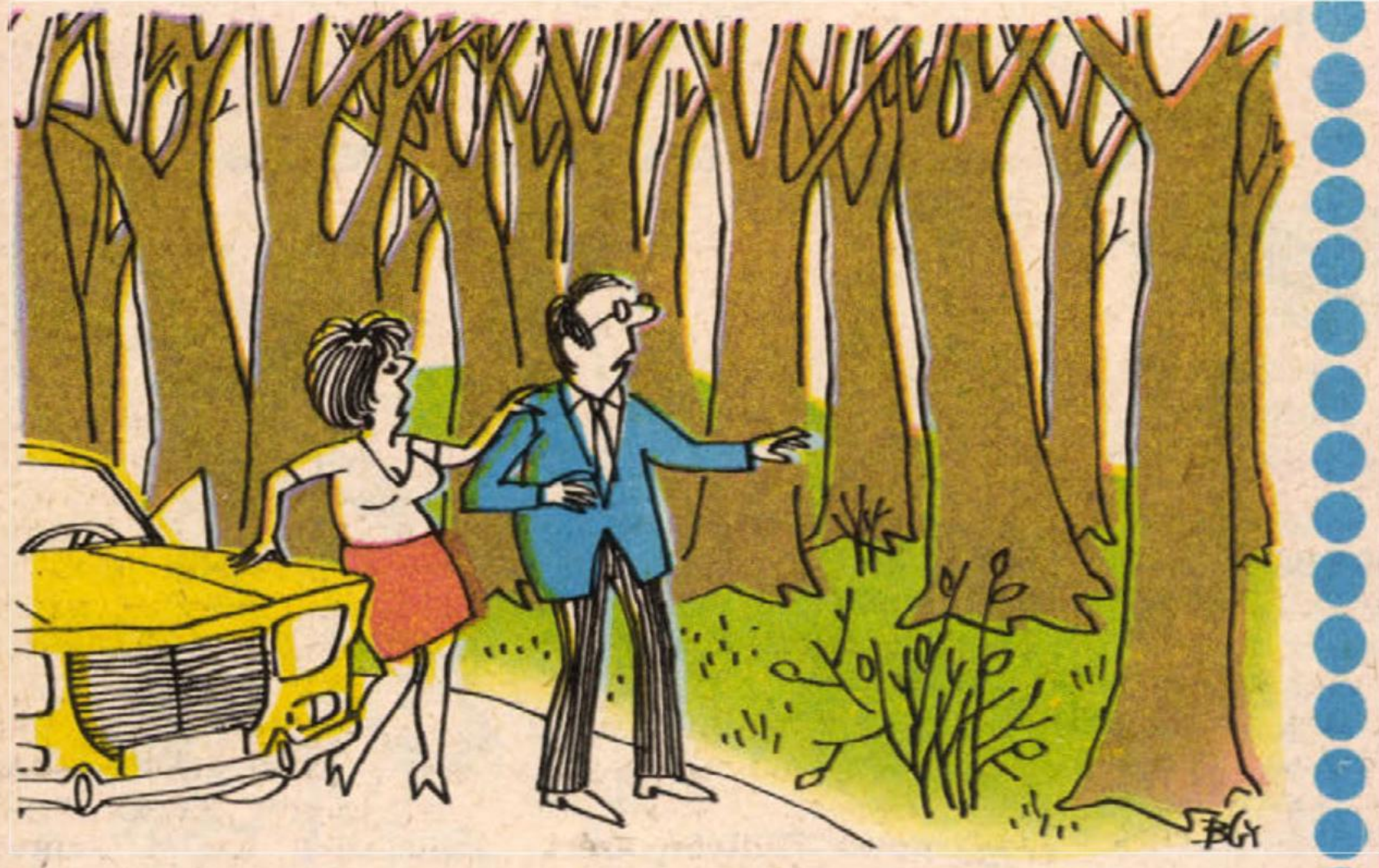

– Itt a kutya sem lát minket, próbáljunk meg újra járni tanulni!

OLAJHIÁNY NYUGAT-EURÓPÁBAN

Hegedűs István rajza

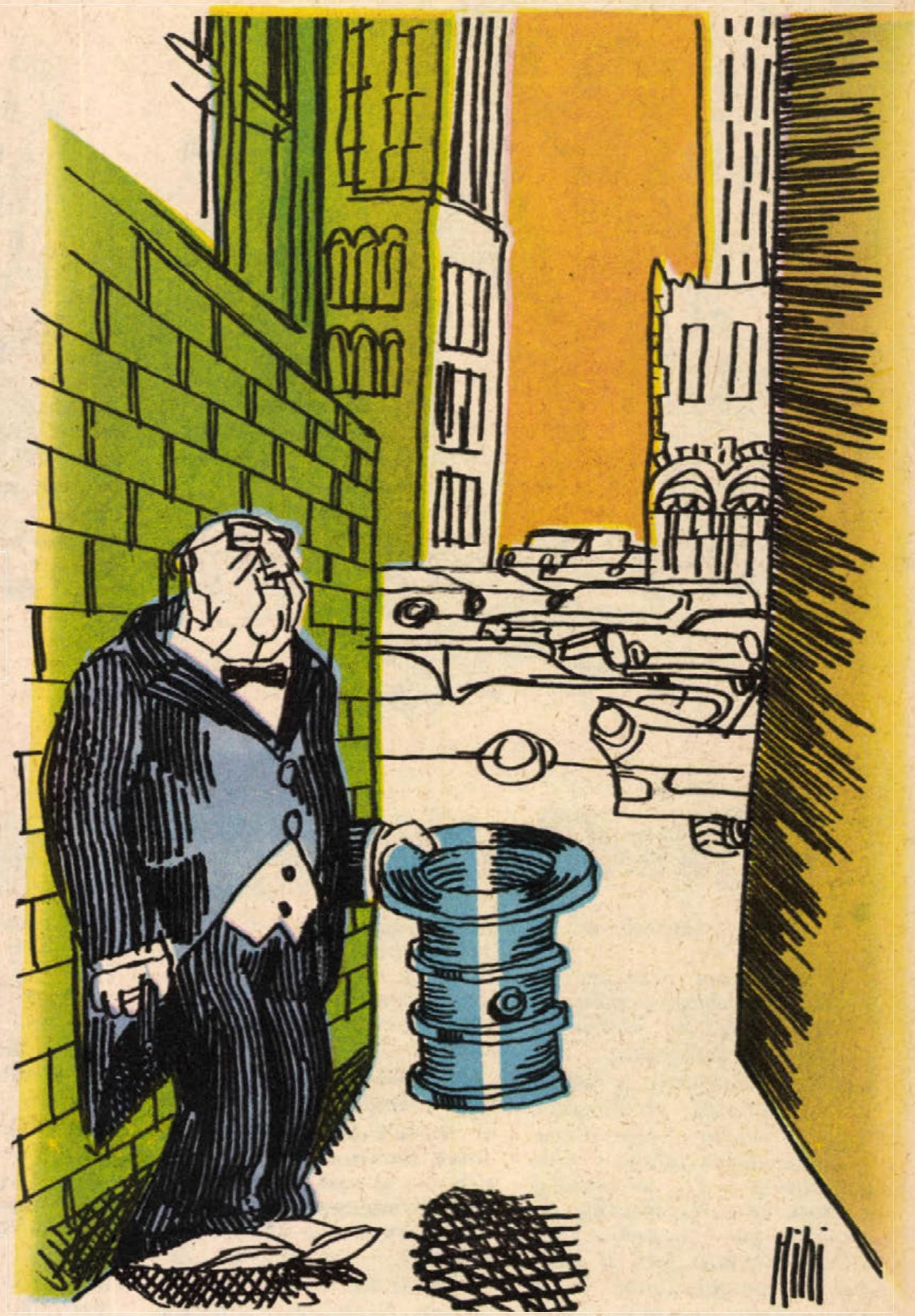

Ketten beszélnek

— Sírtam, ha mondom. Hadviselt ember vagyok, egyébként is keresztülmentem egyen s máson, mégis sírtam.

— Olyan szépen búcsúztatták...

— Igen.

— Szerintem ki is járt magának. Harmincöt évig egyazon vállalatnál jól dolgozni — nem mindennapos dolog.

— De mi rendített meg a legjobban, azt tudja-e?

— Bizony nem.

— Nos, megmondom. Az igazgatóm így fejezte be a beszédét: „Reméljük, hogy látni fogjuk még körünkben Bőhmneky kartársat nyugdíjba vonulása után is, mert olyan dolgozónkat nélkülözzük holnaptól, akit mindíg izgatott a vállalat gondja-baja, akit elkövetett hibáink mindíg felháborítottak, aki sohasem volt közönyös a problémáink iránt, akinek sokszor fájt a feje a mi fejünk helyett. Kellemes pihenést, Bőhmneky kartárs!"

— Ez csakugyan megható!

— Akkor hát persze nem is csodálja, hogy sírtam.

— Egyáltalán nem. És? Bejár olykor a vállalathoz?

— Naponta három órára. Havi ezerért.

— És mit csinál?

— Dühöngök, fáj a fejem, felháborodom. Aztán hazamegyek.

— Ez a munkája?

— Igen. De nem én jelentkeztem, hivattak. Kaptam egy külön kis szobát, ott üldögélek kilenctől tizenkettőig és szedem a nyugtatókat.

— Akár van rá oka, akár nincs?

— Egy ilyen nagy vállalatnál mindíg van ok. Leszólnak például a házitelefonon, hogy ötezer tonna gömbvas helyett kétszáz tonna fogpiszkálót küldtünk Kongóba. Hát ne üsse meg az embert a guta? Természetesen dühöngeni kezdek, rázom az öklömet, esz a méreg, egészen háromnegyed tizenkettőig, akkor aztán kezet mosok és hazamegyek.

— Azt mondta „leszólnak". Ki szól le?

— Az igazgató. Roppant sok dolga van, nem mérgelődhet minden csip-csup baklövésen annyit, amenynyit szeretne. Az idő pénz, új és új tennivalók, tárgyalások, komplikált ügyek — nem mehet tönkre idegileg. A vállalat dolgozói pedig közönyösek, meg aztán nem is tudnak mindenről.

— És mindennap történik valami felháborító dolog?

— Azért azt nem mondhatom. De az igazgató rámbízta, hogyan osztom be a munkámat, csak az a fontos, hogy semmi iránt se legyek közönyös. Így aztán ha az egyik nap valami nagy marhaságról értesülök, abból elteszek másnapra, vagyishogy jobb időkre.

— És más dolga nincs is, Bőhmneky bácsi?

— Ez nem elég? Néha olyan kimerülten megyek haza, hogy enni sem tudok. A multkor az igazgatóm egy hétre be is utaltatott a Mátrába, mert félt, hogy összeroppanok. „Remélem" — mondta, amikor elköszöntem — „ha visszajön, a régi jó erőben fog idegeskedni." Mindenki szereti, ha megbecsülik, képzelheti, hogy milyen büszke voltam.

— Hát igen. De...

— De?

— Valami sok látszatja nincs a munkájának.

— Ezt mért mondja? Először is kapok havi ezer forintot. Másodszor: az igazgatóm tudja, hogy van a vállalatnál valaki, akinek a feje fáj az övé helyett, akit izgatnak a mindennapok gondjai, aki dühöng, ha ostobaságot tapasztal. És harmadszor: ő szemmel láthatóan nyugodtabb, amióta tudja, hogy nem kell engem nélkülöznie, s így jobban dolgozhat.

— Nem így értettem. Hanem, hogy maga igen tisztességes indítékokból dühöng, de végeredményben nem történik semmi.

— Na és? Ez így volt aktív koromban is.

— Hát jó egészséget, Bőhmneky kartárs...

— Köszönöm meglesz. Mert az én aranyos igazgatóm nagyon rendes ember, jobban vigyáz az egészségemre, mint én magam. Ha hallja a hangomon, hogy meghűltem, azonnal rám szól: „Bőhmneky kolléga, maga megfázott! Holnap ne jöjjön be, holnap csapkodja az asztalt otthon!"

(t.)

PESTI TÁBLÁS HÁZ

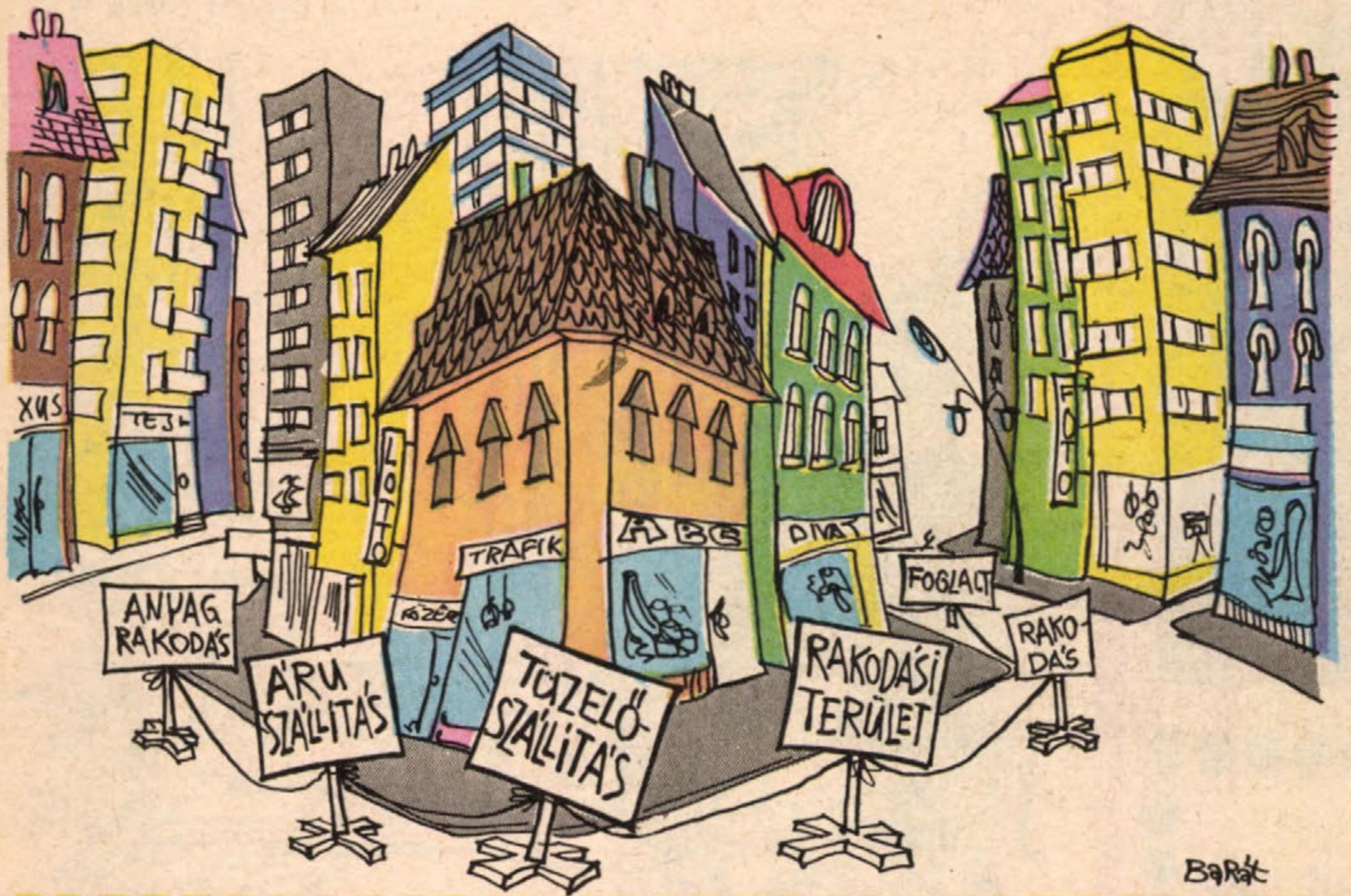

NŐI DOLGOK

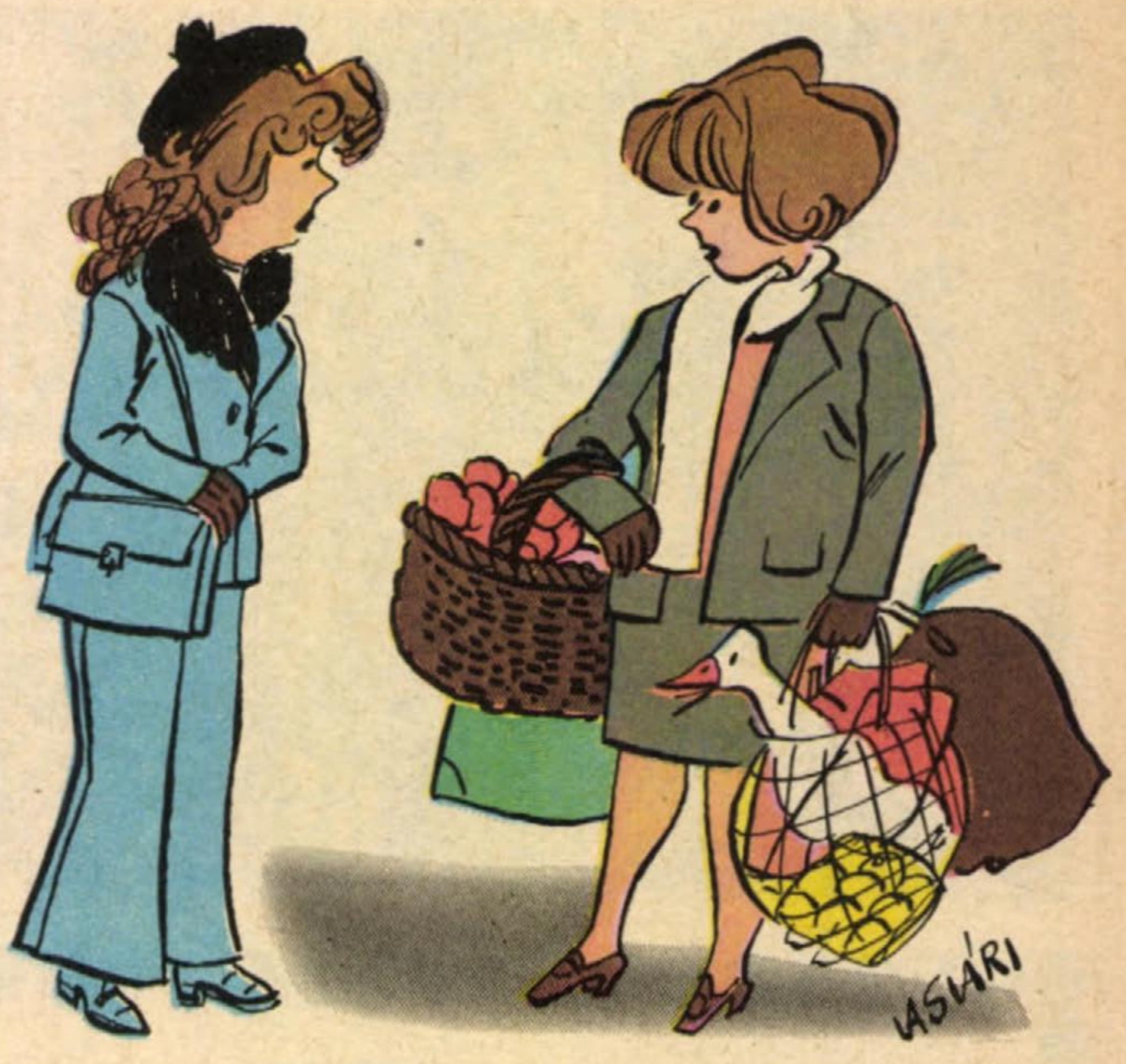

– A bejárónőm első helyettese vagyok...

Levélváltás a családjogi vitáról

Kedves Szerkesztő úr!

Országszerte vitáznak a családjogi törvény módosításáról. Többek között a házassági intézmény nagyobb védelméről, a családi kapcsolatok erősítéséről és a feleség helyzetének javításáról. A világért sem szeretném a jogszabály fontosságát alábecsülni, de eredményes megvalósulásához megértő férj is kell, aki a jogszabályhoz és a feleségéhez egyaránt alkalmazkodik. Enélkül még a legkitűnőbb jogszabály sem segít a rossz házasságokon.

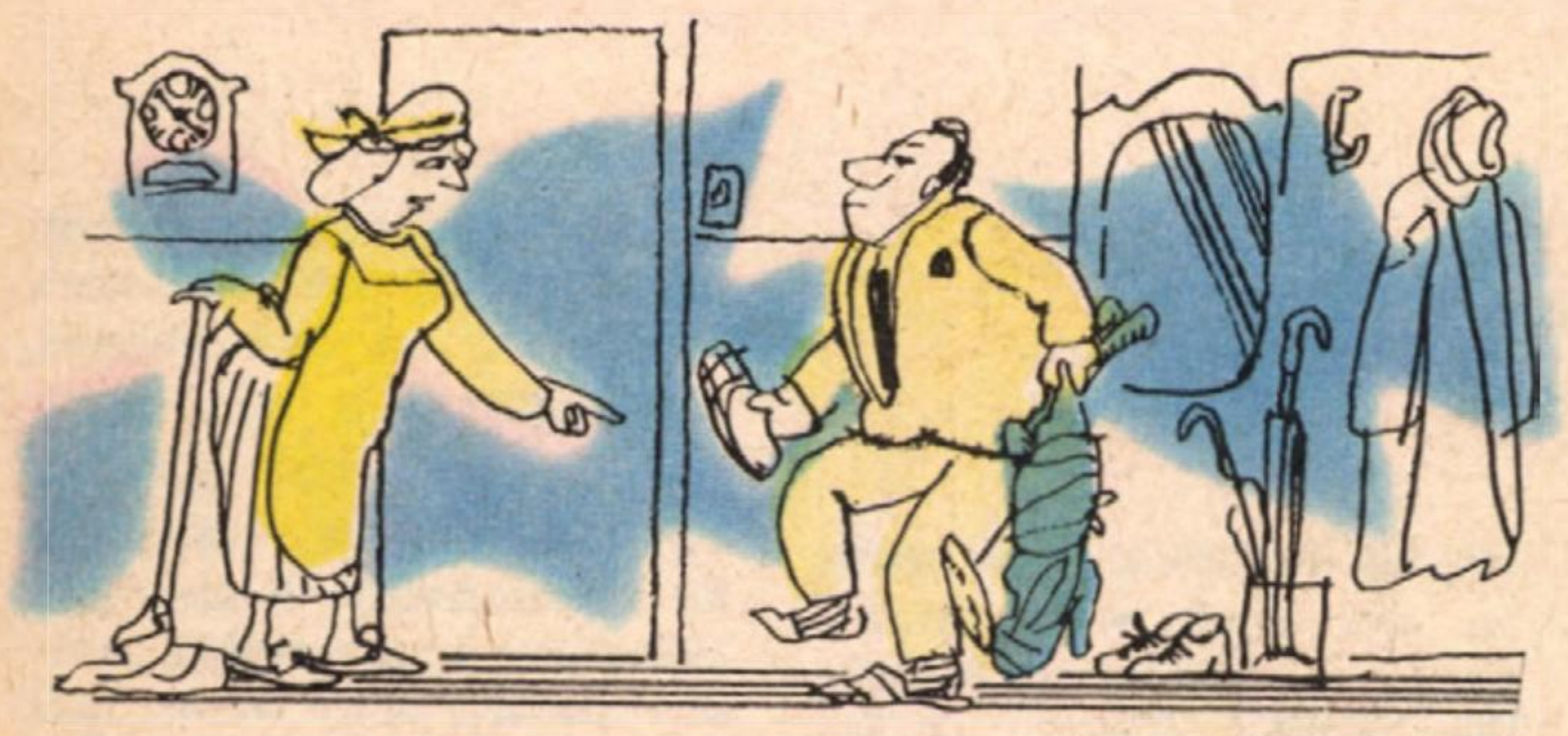

Kedves Asszonyom!

A feleségek tapasztalatai szerint nagyon kevés a megértő férj. A jó házassághoz tehát okos feleségre is szükség van. És még valamire, amit kompromisszumnak nevezünk. Persze erről egyetlen sort sem fog találni a módosított családjogi törvényben.

Az okos feleségem nem „rázza ki" a férjét, hogy az utolsó fillér is kihulljon a zsebeiből. Az aprópénzt — jövedelme arányában megtoldva néhány bankjeggyel — meg kell hagyni a férjnek feketére, sörre, fröccsre, olykor egy-egy baráti szórakozásra. Hadd érezze a férj, hogy *önként*, a saját jószántából adja a feleségének a fizetését s ne legyen az a kényszerképzete, hogy a felesége „elszedi" tőle. Ha a férj megértő és az asszony okos, akkor ezen nincs vita közöttük. *Ezt nevezik kompromisszumnak.*

Az okos feleség ne legyen annyira pedáns, hogy a munkából hazatérő férjével levetteti a cipőjét és a bejárati ajtó mellé előkészített papucsába bújtatja. (A vendégeit se kényszerítse erre!) Ez előbb-utóbb idegesíti az esetleg megértő, de általában rendetlen férjet. Ha a feleség nem elég okos, illetlen civódások követik egymást, s végül a férj esetleg elszánt tetthez folyamodik. Például: csarnokban egy jó nagy, legalább hat kilós nyulat vásárol. Otthonába térve, a házirendnek megfelelően leveti a cipőjét, belebújik a már odakészített papucsba, úgy, mint máskor. Aztán — karján a fejével lefelé lógatott nyúllal — bemegy a fürdőszobába és a vadat felakasztja a fürdőszoba-ajtó fogasára, majd főzés-re-sütésre előkészíti. Nem szeretném önt a művelet naturalista részleteivel nyugtalanítani, de elképzelheti a fürdőszoba állapotát. Ha a feleség okos, akkor arra gondol: egy nyúl még nem a világ, de jöhet a többi is, és vége a házasságnak. Lemond a papucsról, a férj még jámborabb lesz, mint azelőtt volt és nem nyúz többé nyulat a fürdőszobában. *Ezt nevezik kompromisszumnak.* Így segíti az élet a családjogi törvény célkitűzéseit.

Számos példát tudnék még mondani, de csak a legaktuálisabb mai témát említem: a tévénézést. El sem hiszi ön, hogy milyen könnyen felborulhat a házasság, ha a férj vagy a feleség közül az egyik a tévét szereti, a másik pedig a csendet. Tegyük fel, hogy a férj kedveli a tévét. A legenyhébb amit a feleség ilyenkor mond: „Te egy zajcsináló őrült vagy!" De mit lehet tenni egy szobahallos lakásban? A szobából ahol a tévé van, a csendet szerető feleség átköltözik a hat négyzetméteres hallba — aludni. A férj viszont egészen halkan tévézik. A feleség néha mégiscsak megenyhül, s úgy tesz, mintha szeretné a tévét. (Amikor az például családregényt vagy más folytatásos filmet sugároz.) Ilyenkor tökéletes a béke, nem azért, mert a férj megértő, hanem azért, mert az asszony okos. Tudja, hogy nincs olyan húr, amelyik előbb vagy utóbb el ne szakadna, ha túlfeszítik. *Ezt nevezik kompromisszumnak.*

Meggyőződésem, hogy gyakorlati példáimmal hozzájárulok a családjogi törvény sikeres megvalósításához, a házasságok védelméhez és a feleség helyzetének javításához. Mi férfiak —, egy-két kivétellel — nagyon szeretjük a házasság intézményét. Van közöttünk, aki már az elsőt sem tudja abbahagyni! És van, akinek még négy házasság is kevés: megnősül ötödször is. Minden oka megvan tehát önnek is a derűlátásra. Csak a kompromisszumról ne tessék megfeledkezni...

Földes György

GYAKORLATLAN ÁPOLÓNŐ

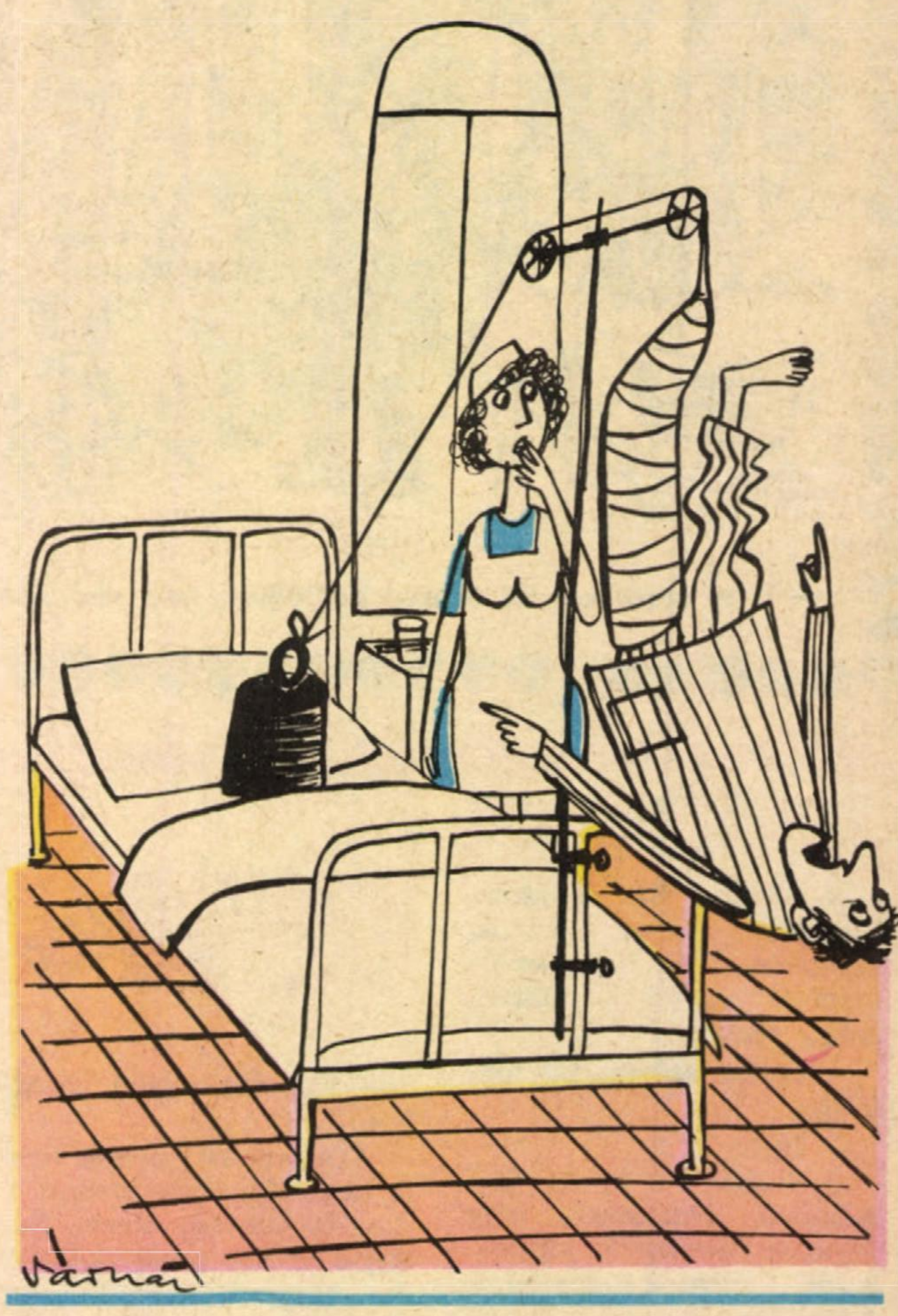

SZOMBATI BEVÁSÁRLÁS

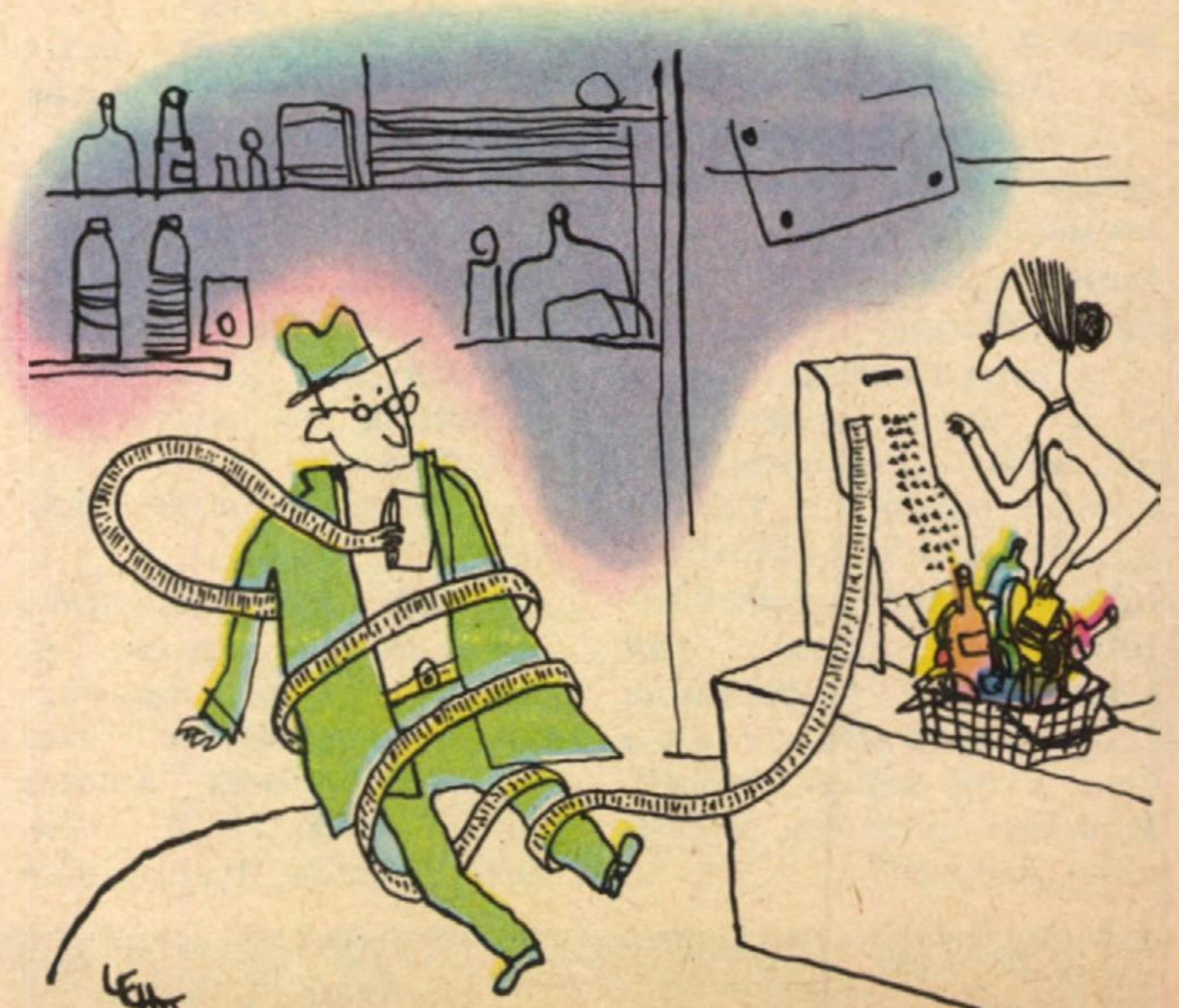

MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

MÁR CSAK IGY MEGY . . .

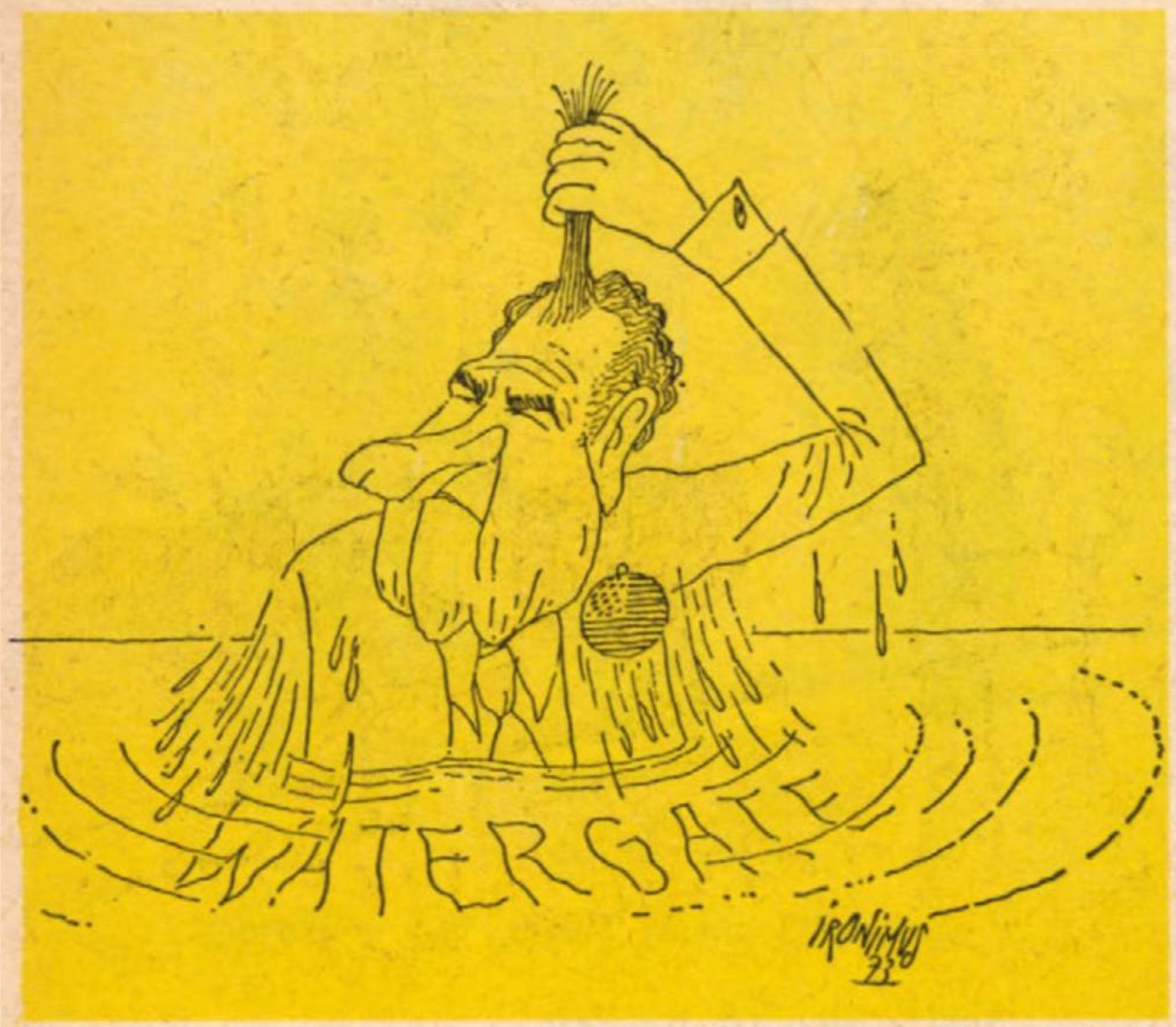

(„Die Presse". Ausztria)

KOMMENTÁR NÉLKÜL

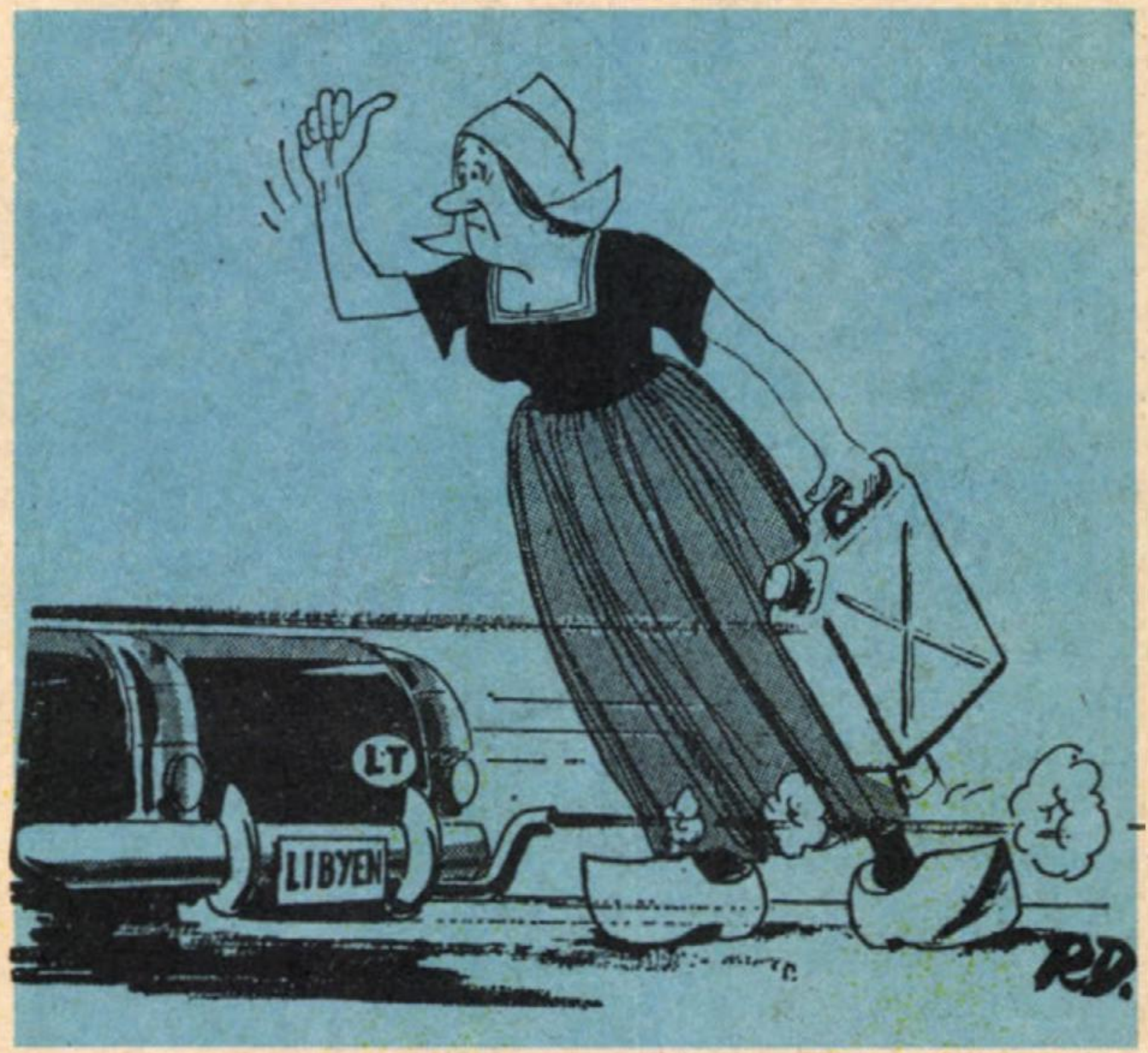

(„Arbeiter Zeitung", Ausztria)

A KÖZEL-KELETI FÖLDRENGÉS UTÁN

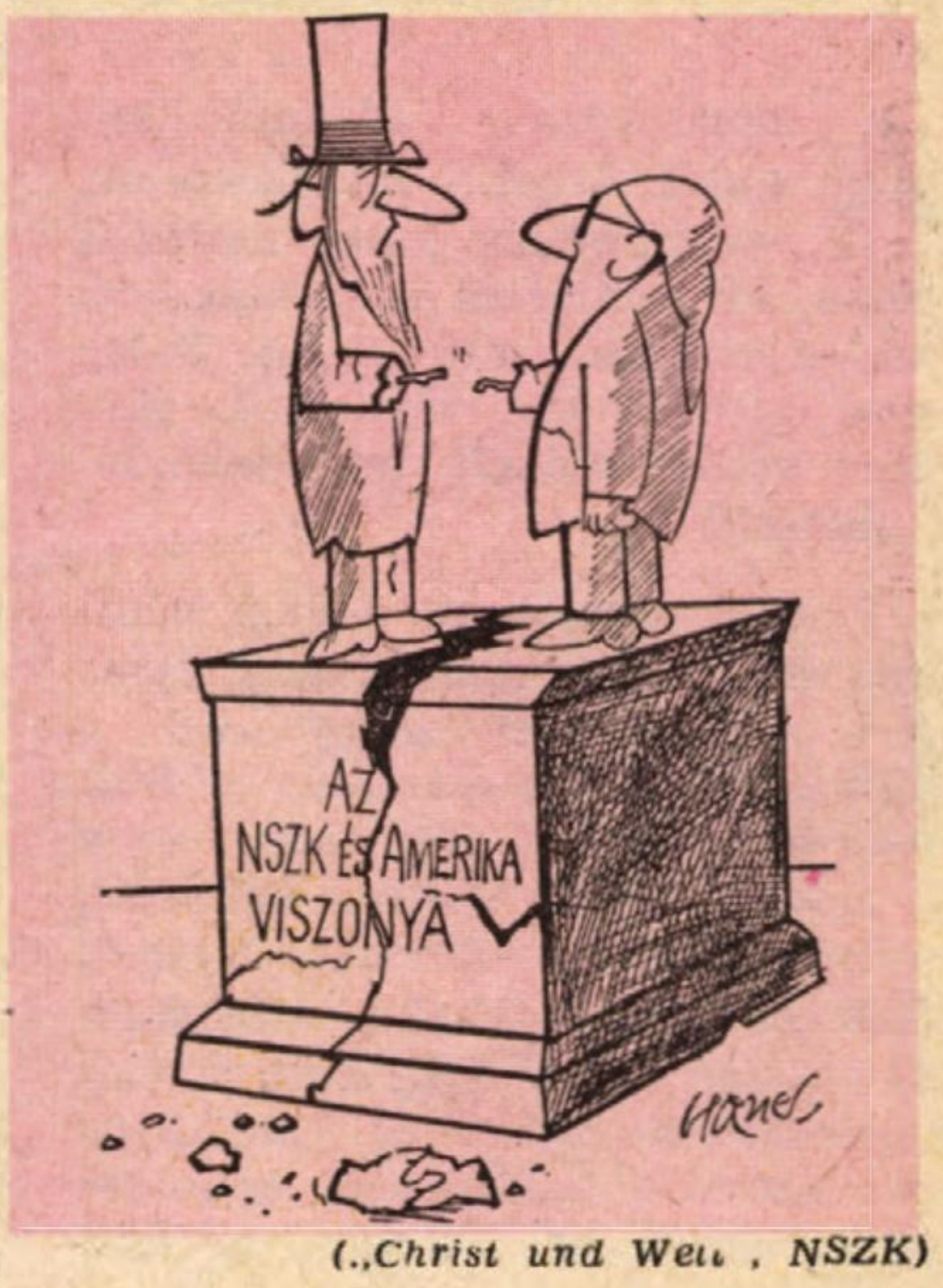
AZ NSZK ÉS AMERIKA VISZONYA
Hanel

(„Christ und Welt", NSZK)

Lakógyűlés

A Puskapor tér 57-ben, ahol ezt a tudósítást papírra vetem, lakik Netenye Sándor, Kreuzer von Csöbrös Muki nevű, törzskönyvezett fehér pulijával. Szerepük és személyiségük szépen példázza, hogy a rendeletek segítségével miként formálódik közösséggé egy lakóház.

A Puskapor tér 57-ben, ezekben a pillanatokban, lakógyűlés van. A vitát Kimint Kovácsné váltotta ki, az alábbi ki- és bejelentésével:

— Nem kell kutya a házba! Örömmel üdvözöljük azt a rendeletet, amely ránk, lakókra bízza, hogy eldöntsük: tartható-e kutya a házban, vagy nem? A mi lakóházunk többsége nem akar kutyát, ezért felszólitjuk Netenye lakótársat, hogy a kutyáját távolitsa el a házból!

Netenye Sándor először elsápadt, majd kipirult arccal nézett körül, szövetségest keresve magának a harchoz, s meg is találta mindjárt Krómné személyében. Nem azért, mintha Krómné kutyabolond lett volna, de Krómnénak erősen a bögyiben volt Kimintné, aki két héttel ezelőtt Krómné fejére söpörte a szőnyeget. Krómné tehát most kapott az alkalmon, hogy Kimintné ellen beszeljen:

— Én nem ellenzem a kutyát! Az nem porolja más lakó fejére a rongyát, amin fekszik! Én azt mondom: Netenye úr magánügye, hogy van-e kutyája, vagy nincs, kinek mi köze hozzá!

— És a rendelet?! — kiáltotta hátul egy szenvedélyes hang: doktor Öttevén Egyed, akinek a kutya édesmindegy volt, de nem volt neki mindegy Krómné, akinek az ura a nyáron becsapta a liftet az orra előtt. Öttevén ezért most elégtételt vett magának és így beszélt:

— A rendelet világosan kimondja, hogy nem magánügy! Amit a lakótársak többsége akar, azt kell végrehajtani!

— Zavarja magát az én kutyám? — szólt Öttevénhez Netenye, nagy önuralommal.

— Igen — jelentette ki Öttevén és gyorsan indoklást keresett hozzá a fejében. — Azért zavar — találta ki —, mert kutyaszag van tőle a lépcsőházban!

— Úgy??! — Netenye Sándornak remegett a szájaszéle, amikor szólásra emelkedett:

— Tisztelt lakógyűlés! — kezdte. — A lépcsőházban nincsen kutyaszag, erről akár a fővárosi tanács is meggyőződhet! Ezzel szemben Öttevénék lakásából olyan kelkáposzta-szag árad éjjel-nappal, hogy az ember rosszul lesz tőle! Az egész házban mindenki arról beszél, hogy be kell fogni az orrát annak, aki el akar menni az ajtójuk előtt!

— Hát fogja be az orrát! — kiáltotta Öttevén és vérig sértve ült a helyén. Ekkor felugrott Öcsémi-Facsiga Zsolt, akinek Öttevén október elején egy rossz vaskályhával elállta a pince-bejáratát és Öcsémi-Facsiga azóta is az alkalomra vár, hogy a boszszúszomját kielégítse. Ezért avatkozott bele a vitába teljes szívvel-lélekkel:

— Netenye úrnak igaza van! — dörgött Öcsémi-Facsiga. — Egy ilyen demokratikus rendeletet nemcsak a kutyatartásra lehet értelmezni, hanem mindenfélére, ami a lakók többségét zavarja! Éppen ezért azt javaslom: tiltsuk meg Öttevén Egyedéknek, hogy kelkáposztát főzhessenek ebben a házban! Ki szavaz mellette?

Legalább ötven kar emelkedett helyeslően a magasba: a többség.

— Tiltakozom! — ugrott fel a haragtól fulladozva Öttevén. — Én bicsérdista vagyok, azt főzök és azt eszem, amit akarok!

— Nem úgy! — süvöltötte Öcsémi-Facsiga. — Ha bicsérdista, akkor egye nyersen a káposztáját! De ha megfőzi, akkor nem magánügy! Akkor az szagosabb, mintha Netenye kutyáját főzné meg a lábosban!

Derültség futott végig a lakógyűlésen, de csak egy pillanatra, mert a negyedik emelet hatból Sebők lakótárs lépett Öcsémi elé. Mindenkiben meghűlt a vér, mert tudták, hogy hétfőn reggel Öcsémi-Facsiga két és fél éves unokája belerúgott a folyosón Sebők három éves lányának a babakocsijába. De Sebők egyelőre nem ütött, csak annyit mondott:

— A tisztelt lakótárs nagyon kiismeri magát a rendeletekben, de más is tud még gondolkodni! Hát én be fogom bizonyítani, hogy a tisztelt lakótárs nem fog éjjel fél négykor zubogni a vízzel! A lakógyűlésnek ki kell mondania: éjjel tilos a zubogás!

Öcsémi-Facsigát a jogtalanság mélyen megrendítette. Megütközve nézett körül:

— De kérem — szólt akadozó hangon —, ezt nem tehetik meg! Én, kérem, éjjeliőr vagyok, én három órakor jövök haza, nekem használnom kell a mellékhelyiséget! Már a munkámból kifolyólag is!

— Azt nem az Öcsémi úr fogja megállapitani, hanem a lakótársak szavazata! — vetette oda fölényesen Sebők, és így folytatta: — Mert a rendeletet nemcsak azért hozták, hogy egyes kutyákat megvédelmezzenek, hanem az embert is, ha nem tud aludni, mert a vízzel zubognak felette!

— Maga meg részegen jön haza! — kiáltotta Sebőknek a földszint kettőből Toportyánné, akinek már tíz perce be kellett volna mennie a konyhába, hogy meglocsolja a sütőben a húst, de addig nem akart visszamenni, amíg hozzá nem szólt a vitához.

— Fogatlan boszorkány! — kiáltotta Sebők nevében is Toportyánné után egy fiatalasszony, Majolikáné, akit az ura nyáron elhagyott és Toportyánnénak ebben az évben ez volt az egyetlen öröme.

— A gyerekeink megrémülnek tőle, ha előjön — tette hozzá Sápicné, egy másik fiatalasszony. — Az ilyen banyának meg kellene tiltani, hogy sötétedés után a folyosóra kitegye a lábát!

— Szavazzuk meg! — kiáltotta Majolikáné. — A rendelet feljogosítja rá a lakótársakat!

— A Rózsika pedig ne hozhasson a piacról élő halat! — kiáltotta Sápicné, akit a rendelet mámorossá tett, és egyik javaslat a másik után jutott az eszébe.

— Mi az, hogy én ne hozhassak halat? — emelkedett harciasan székéről Retekiné.

— Összevissza spricceli velük a falat — mondta Sápicné Retekiné szemébe.

— Hogy néz ki az a fal?!

— Mit csinál az én halam?! — Retekiné áttörte magát két szék között és Sápicné arcába hajolt.

— A hal csapdos, és vízzel veri a falat!

Ez volt az a pillanat, amikor Retekiné szó nélkül Sápicné orrába harapott. Itt félbe is szakadt a lakógyűlés. A lakóbizottság elnöke még egy gyors jelentést fogalmazott meg a gyűlésről, a megjelentek szép számáról és arról, hogy a kollektív felelősség fejlődőben van: az új szellemű lakóközösségek kialakítását hasznosan és célszerűen segíti az új ebrendelet is.

Ezzel egyidőben Sápicné is megjelent a kerületi rendőrorvosnál és látleletet kért az orráról.

Somogyi Pál

Diákszerelem

A diákszerelem csak múló hangulat. Mindig ezt hallottam, valahányszor szóba került a téma, sőt legyinteni is szoktak hozzá és elnézően mosolyogni. Talán még azok is így vélekedtek, akik sose voltak diákok, legfeljebb iskolakerülők.

Persze lehet, hogy a régi időkben múló hangulat, tavaszi zsongás, visszafojtott sóhaj volt a diákszerelem. De már nem az. Manapság ezügyben nem babra megy a játék. Tudnék sorolni példákat, milyen komoly játékok folynak fiúk és lányok között, iskolában és iskolán kívül. Sőt, arra is van bizonyítékom, hogy az iskolapadban szövődő boldogtalan szerelem egész életen át kísérheti az emberfiát, mint egy átok.

Vegyük Kovács és Varga esetét. Egy osztályba jártak a gimnáziumban és ugyanannak a lánynak, Virág Pirinek udvaroltak. Pontosabban, csak szerettek volna udvarolni. A lány — szintén osztálytársuk — jónéven vette a közeledést, mert Kovács matematikából, Varga meg irodalomból segített mindennap, a tanítási szünetekben. Versenyeztek a fiúk, melyikük magyaráz érthetőbben és melyikük készíti el ügyesebben Piri házi feladatát, úgy, hogy használható, sőt jó legyen, de azért nem szuperötös, mert Pirike képességeit nem a szuperség jellemezte.

Udvarlásra tulajdonképpen sose volt lehetőségük a fiúknak. Egy-egy rajongó, sóvárgó pillantás, egy-egy kedves mosoly: ennél többre nem jutottak. Pirike, mint bejáró diák, tanítás után rögtön buszra ült és ment haza a falujába. „Muszáj volt hazamenni”, az anyja megkövetelte és „agyon is vágta volna”, ha nem tartja be a szülői utasítást: ezzel rázta le Piri a fiúkat (külön-külön), akik időnként természetesen szóbahozták az iskola utáni randevú nagyszerű lehetőségét.

A versengés nagyon mulattatta Pirit. Szerette a fiúkat, a maga módján. De szeretett még egy harmadik — már bajuszosabb — fiatalembert is, otthon a faluban, szintén a maga módján.

Így telt el a négy év.

Az érettségi banketten Kovács és Varga állandóan Pirikével akart táncolni. Csakhogy a többi fiú lekérte a csinos hölgyet, így aztán inkább bosszúság jutott a két vetélytársnak, mint öröm.

Jól beittak bánatukban és látványosan összekaptak. Varga, az irodalmár, odament Kovács mellé, s harsány hangon, túllicitálva a zenekart, szavalni kezdte: „S te, Lucifer, hallgatsz, önhitten állsz, dicséretemre nem találsz szavat, vagy nem tetszik tán, amit alkoték?”

Kovács fölemelte a kezét, mutatóujjával a magasba bökött:

— Pardon! Ha idézünk, legyünk pontosak! Mi az, hogy dicséretemre nem találsz szavat? Hol írja ezt Madách? Sehol sem írja. Madách Imre nagy drámaköltő volt, ezt tudnia kellene egy irodalmárnak, ugyebár, tehát a nagy drámaköltő nem laposította el a szöveget azzal, hogy „szavat”. Az idézet, tisztelt barátom, így hangzik: „S te, Lucifer, hallgatsz, önhitten állsz, dicséretemre nem találsz-e szót...”

Majdnem teljes csönd lett a teremben, néhányan elkezdtek kuncogni. Varga villámló szemekkel nézett Kovácsra és epés hangon, visszafojtva szűrte ki a fogai közül:

— Veled nem vitatkozom. Te nem értesz az irodalomhoz. De én még öt év múlva is elmondom kívülről az egész tragédiát, erre mérget vehetsz! Az érettségi találkozón el fogom szavalni elejétől végig.

— Meg fogjuk hallgatni! — válaszolta Kovács és felkérte táncolni Pirikét. Tíz másodperc múlva Varga elkérte tőle.

Pirike nem lett egyikük felesége sem.

Az ötéves érettségi találkozón vézna kis férjjel jelent meg, mindenki ámulatára. Aztán megértették a helyzetet. Kereskedelmi üzletkötő az ürge, sokat jár külföldön, villája van és nyugati kocsija, most csak azért nem jöttek autón, hogy ihassanak.

Elég szépen becsípett mindenki, ritkán táncoltak, inkább énekeltek és vicceket mondtak, csoportokra szakadva.

Varga egyszer csak elbődült Kovács mögött:

— S, te, Lucifer, hallgatsz, önhitten állsz, dicséretemre nem találsz szavat?

Kovács fölemelte az ujját.

— Elnézést, uram! Talán Az ember tragédiájából szeretett volna idézni? Segítek. A szöveg így hangzik: „Dicséretemre nem találsz-e szót...”

Varga bambán nézett, gondolkodni próbált. Kovács vállonveregette.

Azóta kerülik egymást. Ha véletlenül egy villamosra szállnak, valamelyikük átmegy a másik kocsiba. És ez most már mindig így lesz. A reménytelen szerelem, ez a mély emberi érzés elkíséri őket a legutolsó érettségi találkozóig is, ahol már majd pöszén szavalják Madách Imrét.

Gemenci József

3 RAJZ A FÁSÍTÁSRÓL

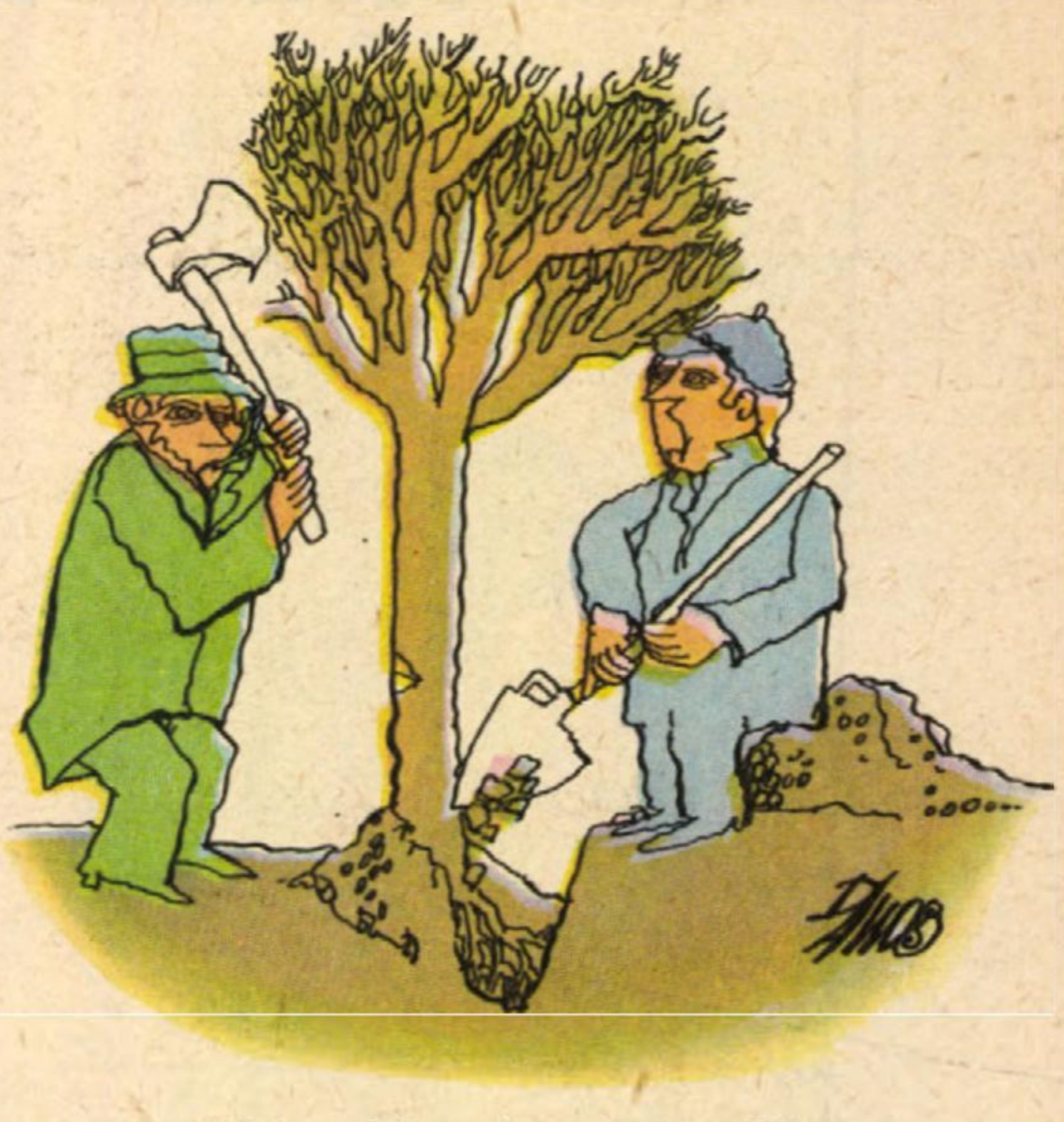

– Legalább addig várna, míg elültetem...

SZENVEDÉLYES FÁSÍTÓK

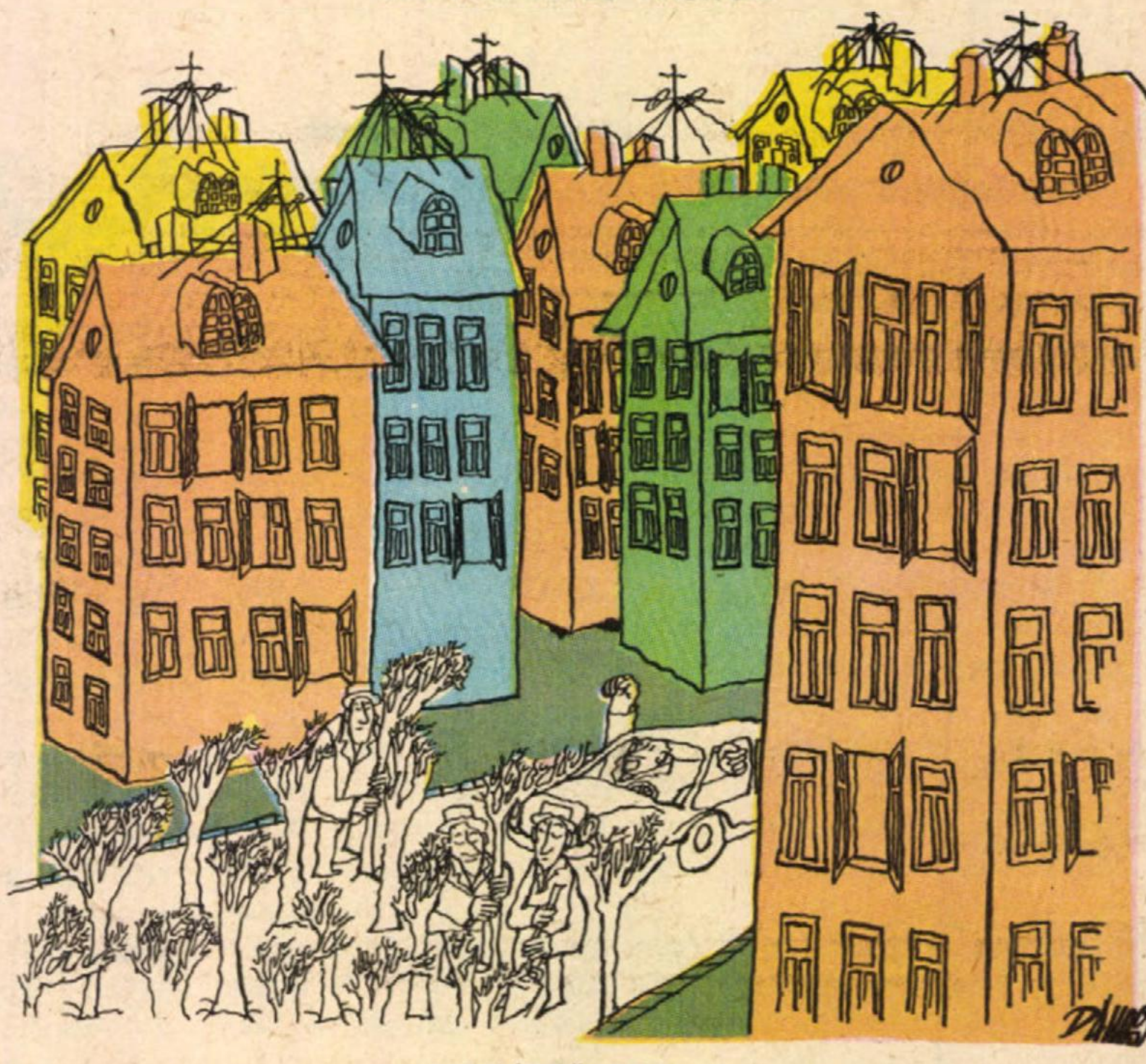

MEGÉRTŐ APA

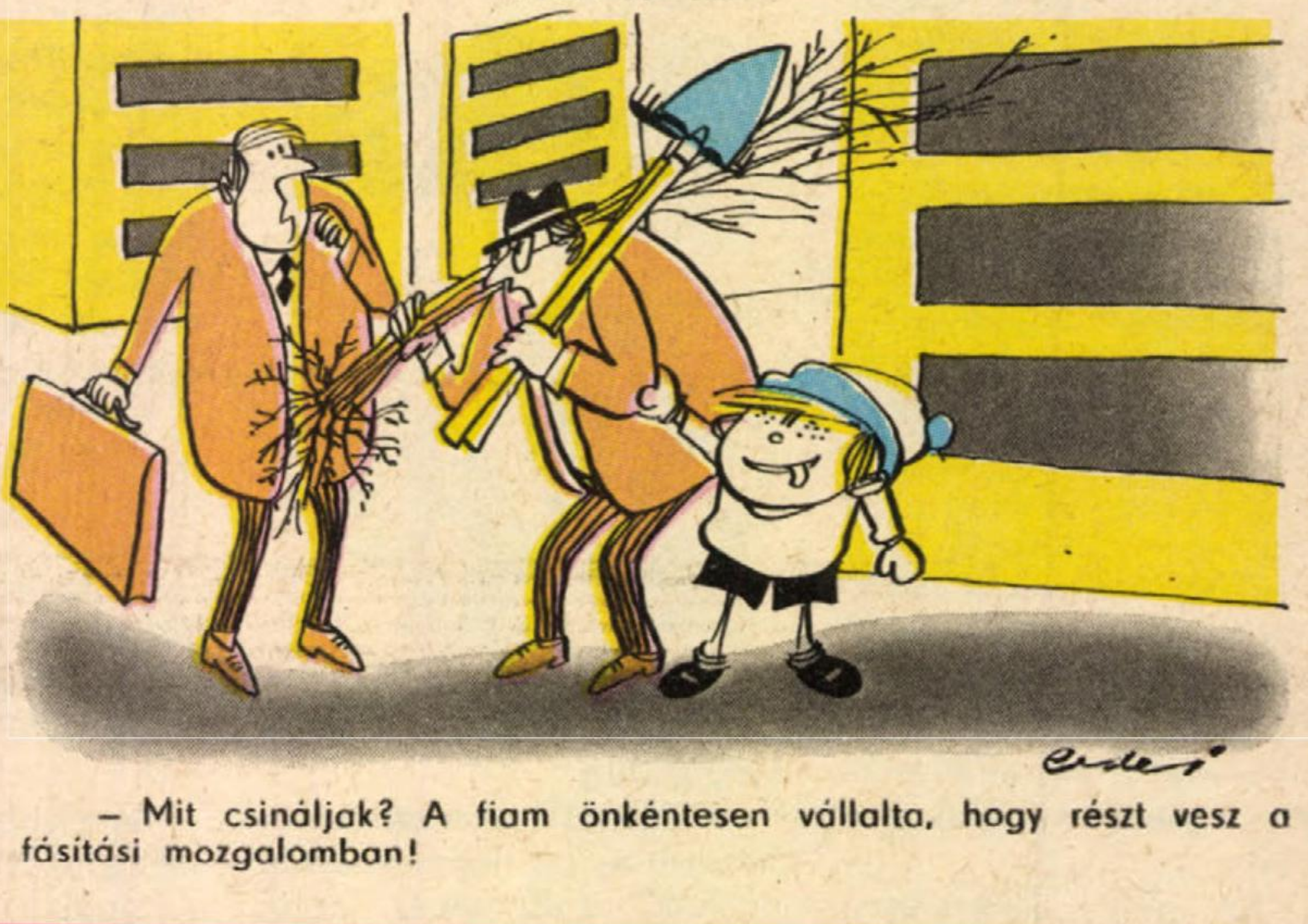

– Mit csináljak? A fiam önkéntesen vállalta, hogy részt vesz a fásítási mozgalomban!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Színhely: London. Egy férfi odalép a kereszteződés közepén álló rendőrhöz:

— Biztos úr, sürgősen vigyen be az őrszobára! Egy kályhavassal fejbekólintottam a feleségemet.

— Na, és meghalt az asszony?

— Szó sincs róla. Éppen azért kérem, hogy zárjon be.

Barátnők az eszpresszóban:

— És mondd, Vilma, te elhiszed, hogy az a botrány Erikával valóban megtörtént?

— Persze, hogy elhiszem. Milyen botrányról beszélsz?

TÖRPE VERSEK

ÁLLATKERT

Farkasnak és báránynak egy a cime
medvéé, őzé társbérelt lakás.
Egy óvodába jár a fiúk. Íme,
Így jövendölte hajdan Ézsajás.

VASÁRNAP

A teraszon a reggeli után
a veréb megjött kedvesen, sután.
Míg pihenek, a szemem égbe les,
ő dolgozik, ő kenyeret keres.

KATALÓGUSON KÍVÜL

Szárnyára már nem vesz a fáma.
Egy múzeumi tárgy vagyok,
amelynek nincs leltári száma.

PLAKÁT

Hívd a telet! Örülj, ha havazik!
A hómezőn át jutsz a tavaszig!

KÖZLEKEDÉS

A postakocsitól a repülőig
nagy út! A kérdés ám mégis csak az:
világcsúcson melyikkel érhető el
a boldogság, az öröm, a tavasz?

Bródy László

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

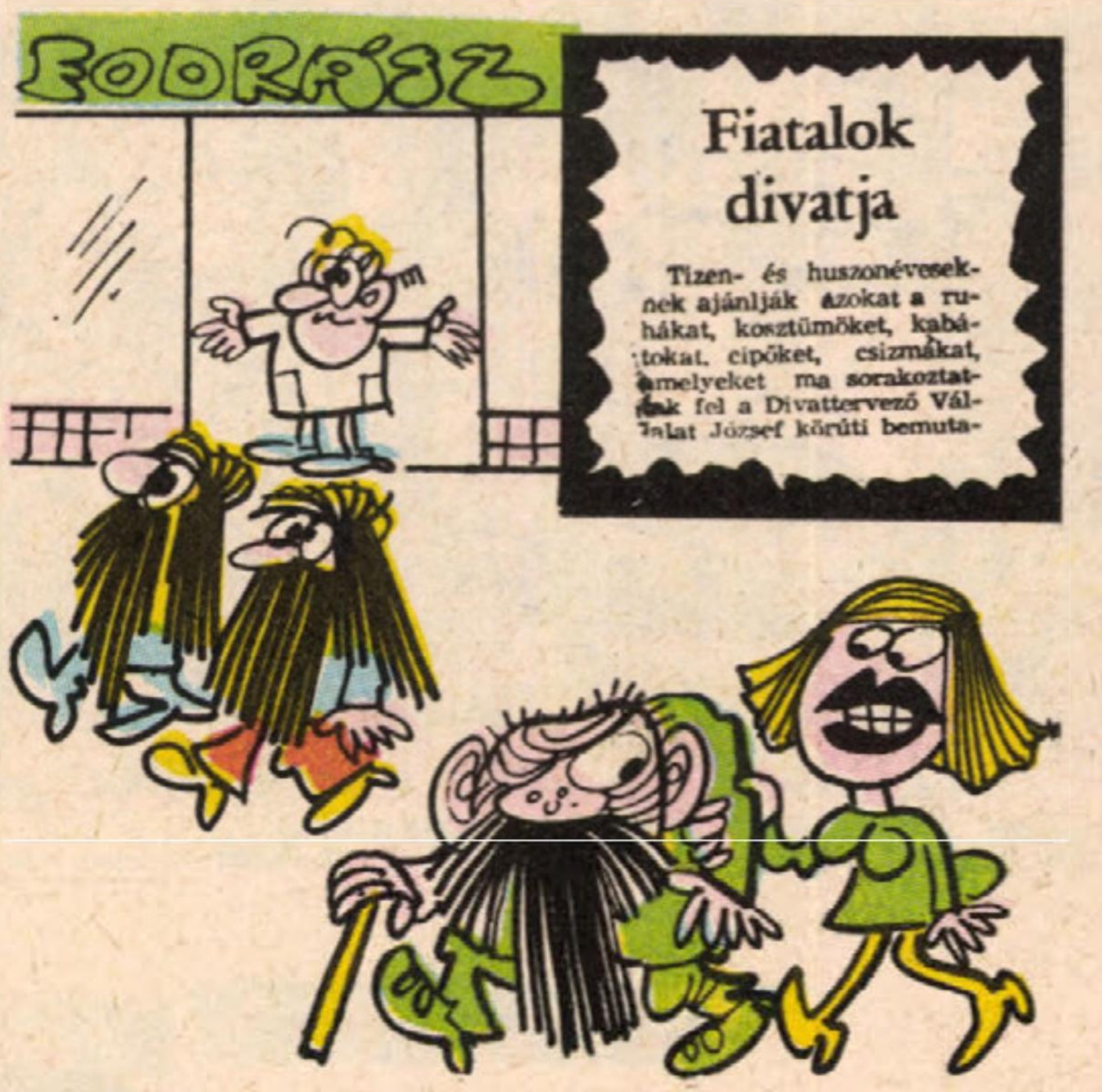
FODRÁSZ
Fiatalok divatja
Tizen- és huszonéveseknek ajánlják azokat a ruhákat, kosztümöket, kabátokat, cipőket, csizmákat, amelyeket ma sorakoztatnak fel a Divattervező Vállalat József körúti bemuta-

– Ugyan, nagypapa, nem tinédzser maga, hogy ekkora szakállal mászkáljon!

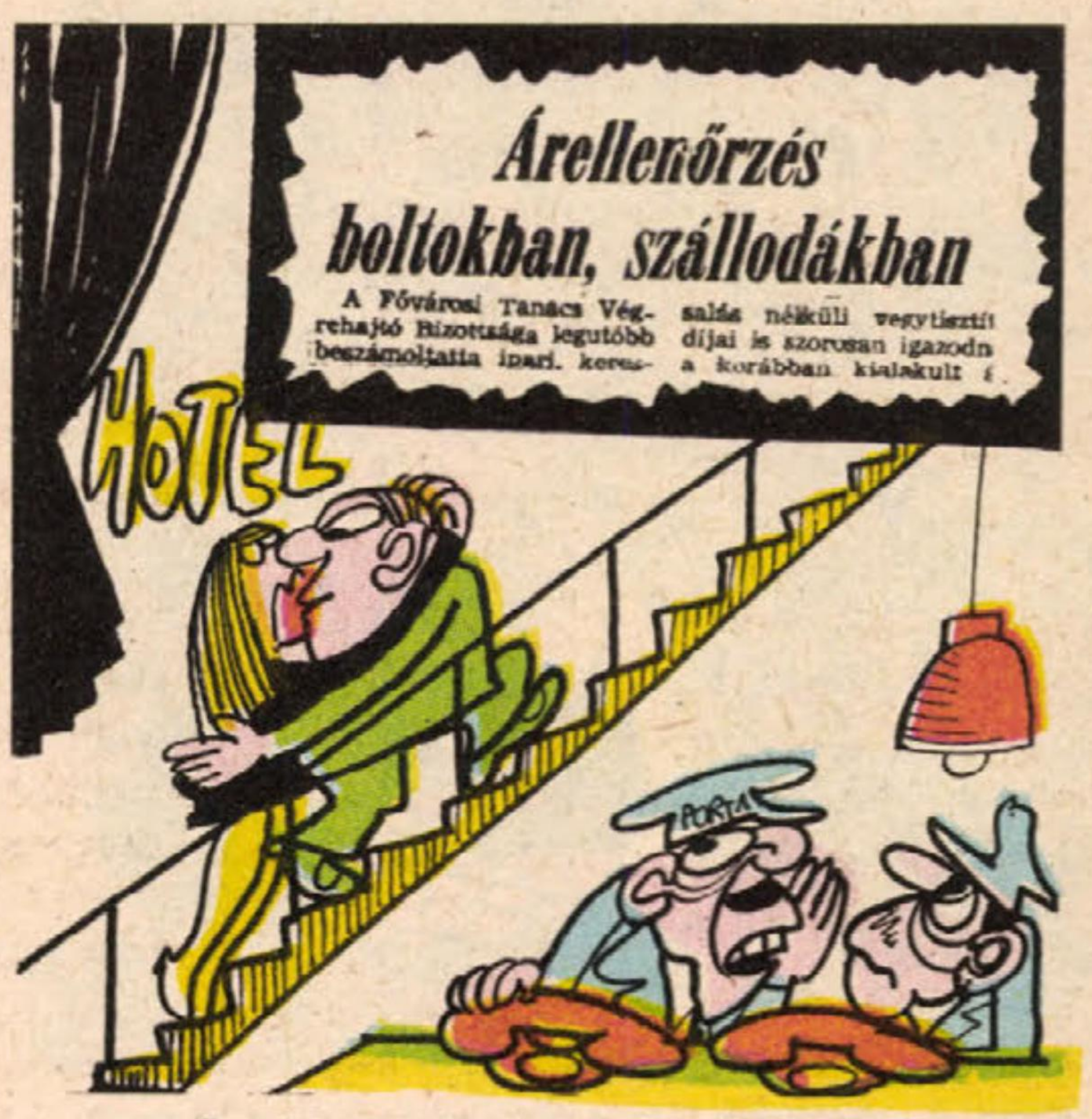
Árellenőrzés boltokban, szállodákban
A Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottsága legutóbb beszámoltatta ipari, keres-
salás nélküli vegytisztít díjai is szorosan igazodn a korábban kialakult
HOTEL
PORTA

– Te, biztos, hogy ezek ellenőrök?

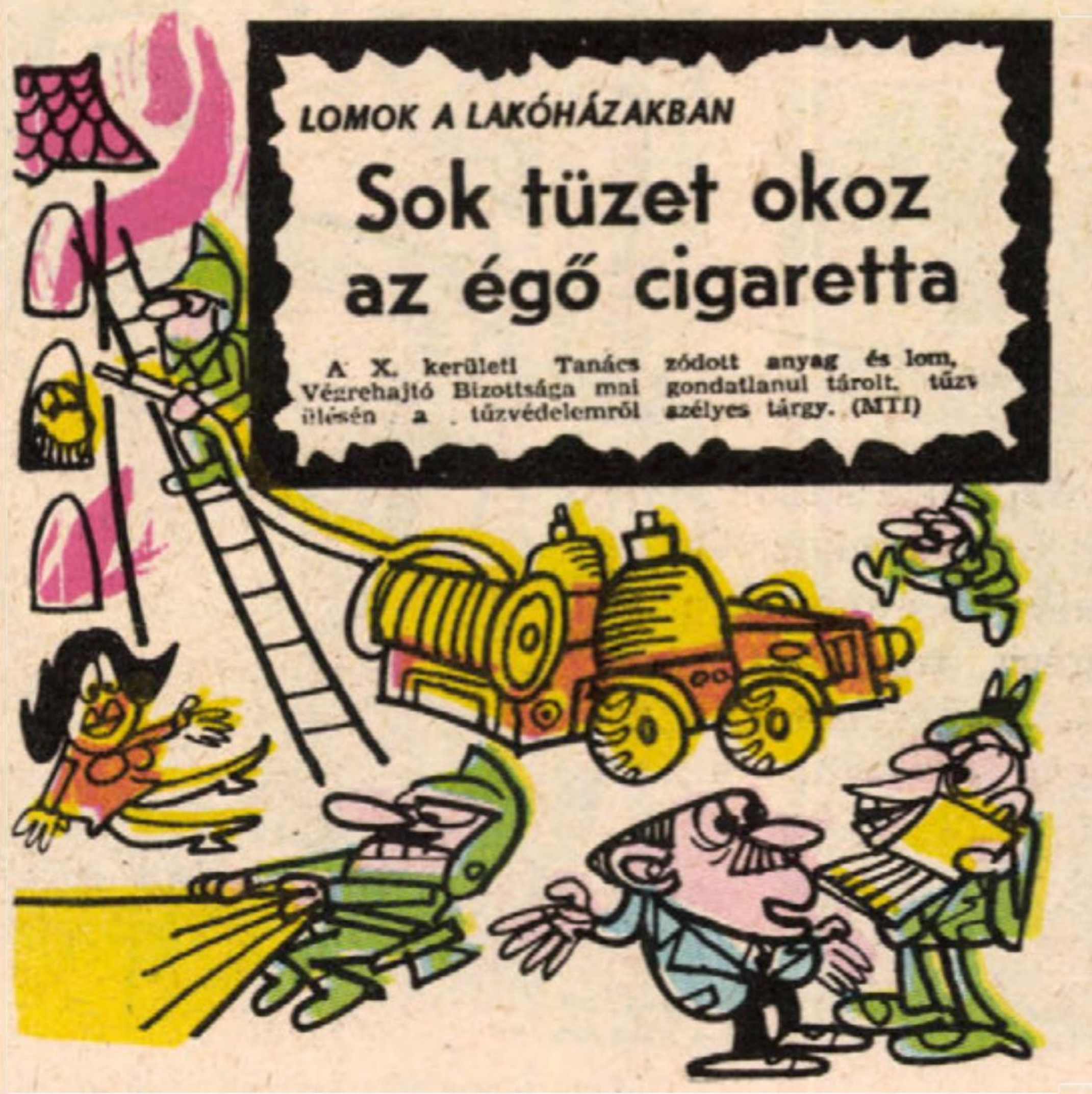
LOMOK A LAKÓHÁZAKBAN
Sok tüzet okoz az égő cigaretta
A X. kerületi Tanács Végrehajtó Bizottsága mai ülésén a tűzvédelemről
zódott anyag és lom, gondatlanul tárolt, tűzv azélyes tárgy. (MTI)

– Rágyújt?
– Köszönöm, az imént dobtam el.

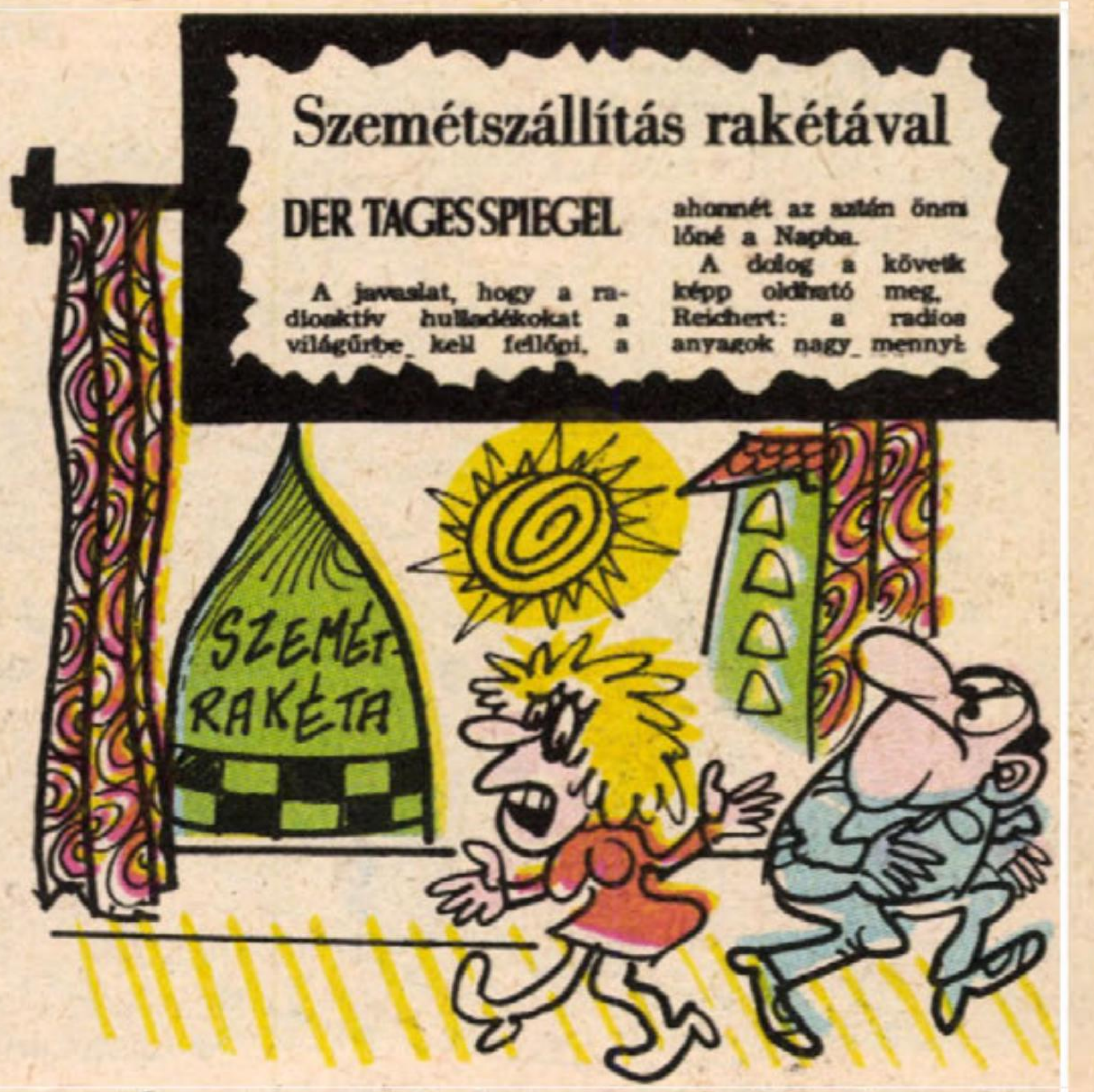
Szemétszállítás rakétával
DER TAGESSPIEGEL
A javaslat, hogy a radioaktív hulladékokat a világűrbe kell fellőni, a
ahonnét az aztán önm lőné a Napba.
A dolog a következőképp oldható meg, Reichert: a radioa anyagok nagy mennyi
SZEMÉT RAKÉTA

– Gyorsan vidd le a szemetet, fiam. A házmester sehol, és megkezdődött a visszaszámolás!

FELELŐSSÉG

Ez itt nem elsősorban futball-história. Másodsorban sem az. Hanem többfajta emberi magatartás mély és körmönfont vizsgálata.

— Sporttársak — mondta Furuglyás, az elnök —, örömmel közlöm, hogy a szaktanácsadói posztra sikerült megnyernem az eleven legendát, a nagy Cubákot. Bizonyosra veszem, hogy ha a nagy Cubák veszi kezébe a gyeplőt, a csapat szekere hamarosan újra fürgén gördül tova a sikerek lejtőjén. Jól mondom?

— Ne éljek, ha nem jól mondod Józsikám — kiáltotta egyből Cirfándli atya, a vénséges szertáros, akinek már csak egyetlen óhaja volt: hogy az életben valaha lejózsikámozhassa az elnököt. — Ide a bökőt, hogy jól mondod, Józsikám.

— Megszavazva — ordított Sütyü bácsi, a pályagondnok, aki egy vízhordó szamarat akart kicsikarni az elnöktől. — Cubák bődületes játékos volt. Még Freistedtler pasa is tapsolt neki. Meg a Vecsera báróné. Ötven méterről úgy lőtte a felső sarokba a lasztit, hogy le sem esett többé. Régi szép idők... akkor még szögletes labdával fociztunk...

— Pardon — szólt hűvösen Noszedás, a szakosztályvezető, aki semmit sem várt az elnöktől, mert külkeres volt és foci nélkül is annyit utazott, hogy csak na. — Ez emeletes marhaság. A dédnagyatyám együtt focizott a nagy Cubákkal. Ez az ember már akkor sem tudta leírni a nevét és azóta csak hanyatlott. Miféle szaktanácsot adhat az ilyen? Másrészt Vigonya Janival, az edzővel sem tehetjük ezt. Egyszerre a nyakára ültetünk egy emlékművet. Még fogja magát és elmegy.

— A kispadot akkor sem viheti magával — mondta fagyosan az elnök. — Rajta van a leltári szám. Ezt tehát megszavaztuk. Írja, Jolánka: „Az elnök javaslatát a tanácsülés egyhangú lelkesedéssel elfogadta... három felkiáltójel!!!”

Mert az úgy van, hogy akinek az Isten hivatalt ad, észt is ad hozzá.

— Ostoba vagy, kisfiam, mint egy rozmár — mondta valamivel később az elnök a szakosztályvezetőnek a Merci hátsó ülésén. — Jó, hogy ez a Cubák nem tartozik a szellemtörténet óriásai közé. Csakhogy a közvélemény mindig szereti, ha az ember előkotor valahonnét egy ilyen öreg krampuszt. Miért, talán nem fér ránk egy kis reklám? Hadd lássa a világ: ha már focizni nem tudunk, legalább a humanizmust képviseljük!

— ...na és, ha jól emlékszem, Cubáknak hívják azt a kis madarat is a bútorosztályon — mondta valamivel még később az elnök a nejének otthon, a tévé előtt. — Ezt jól kispekuláltam, mi?

— Hülyeség — mondta az asszonyka. — Semmi közük egymáshoz. A kislány Cupningerből magyarosított.

— Aranka — mondta az elnök — olyan buta vagy, mint egy elefántfóka. A gesztus a lényeg. Majd megmondjuk a kislánynak, hogy azt hittük a nagyapjáról van szó. És akkor megkapjuk a szőrös svéd garnitúrát selejtáron. De most hagyjál, mert a tévémacit akarom nézni.

— Jozsó, te egy tigris vagy — mondta az asszony és megcsókolta az elnök fejebúbját ott, ahol egy kicsit már rózsaszínű kezdett lenni.

Vasárnap délután betámogatták a nagy Cubákot a csapat öltözőjébe. Masszív aggastyán volt lila fejjel és sok ősz gyapjúval. A csapat unottan rágta a gumit. Nem mintha sosem hallottak volna az aranylábú legendáról. Ez a csapat akkor is unottan rágta volna a gumit, ha megnyílik a plafon és szárnyas lovakon hét pucér szűz bocsátkozik alá Anita Ekberggel az élükön. Csak Vigonya Jani, az edző vetette magát ujjongva az éltes labdarúgó nyakába.

— Cubák bátyám — ordította. — Sikongatni tudnék a megtiszteltetéstől. Most már bizonyos, hogy sínre kerülünk. Talán szólnál egy-két szót a fiúkhoz. A régi szép időkről...

— Höhöhö — mondta a nagy Cubák. — Kivédtem a szemüket, hapsikáim.

— Pardon — mondta a szakosztályvezető. — Szavahihető dédnagyatyám tanúsága szerint ön nem kapust játszott, hanem középcsatárt.

— Ja? — mondta a legendás agg. — Megeshet. Akkor viszont besúvasztottam nekijek a lasztit, apikám, mint a sicc. Na, merre van itt a söntés?

— Betyár gyerek vagy te, Vigonya — mondta később Rezeda bácsi, akinek csak szíve volt s ezért a szurkolói rangnál sose vitte többre. — A nyakadra hozzák ezt a mellszobrot s te képes vagy a keblére borulni, csakhogy egy fotód megjelenjen a lapban.

— Nincs igaza, Rezeda bátyám — mosolygott a mester. Így öt évre megint fix a szerződésem. Mert, ha most neadjisten győz a csapat... én vagyok a nagy edző. Ha viszont továbbra is leégünk... ő a nagy marha...

A folyosón megszólalt a játékvezető sípja. Indulni kellett a pályára.

Peterdi Pál

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi jut az eszükbe Gulliverről?

Várnai György:

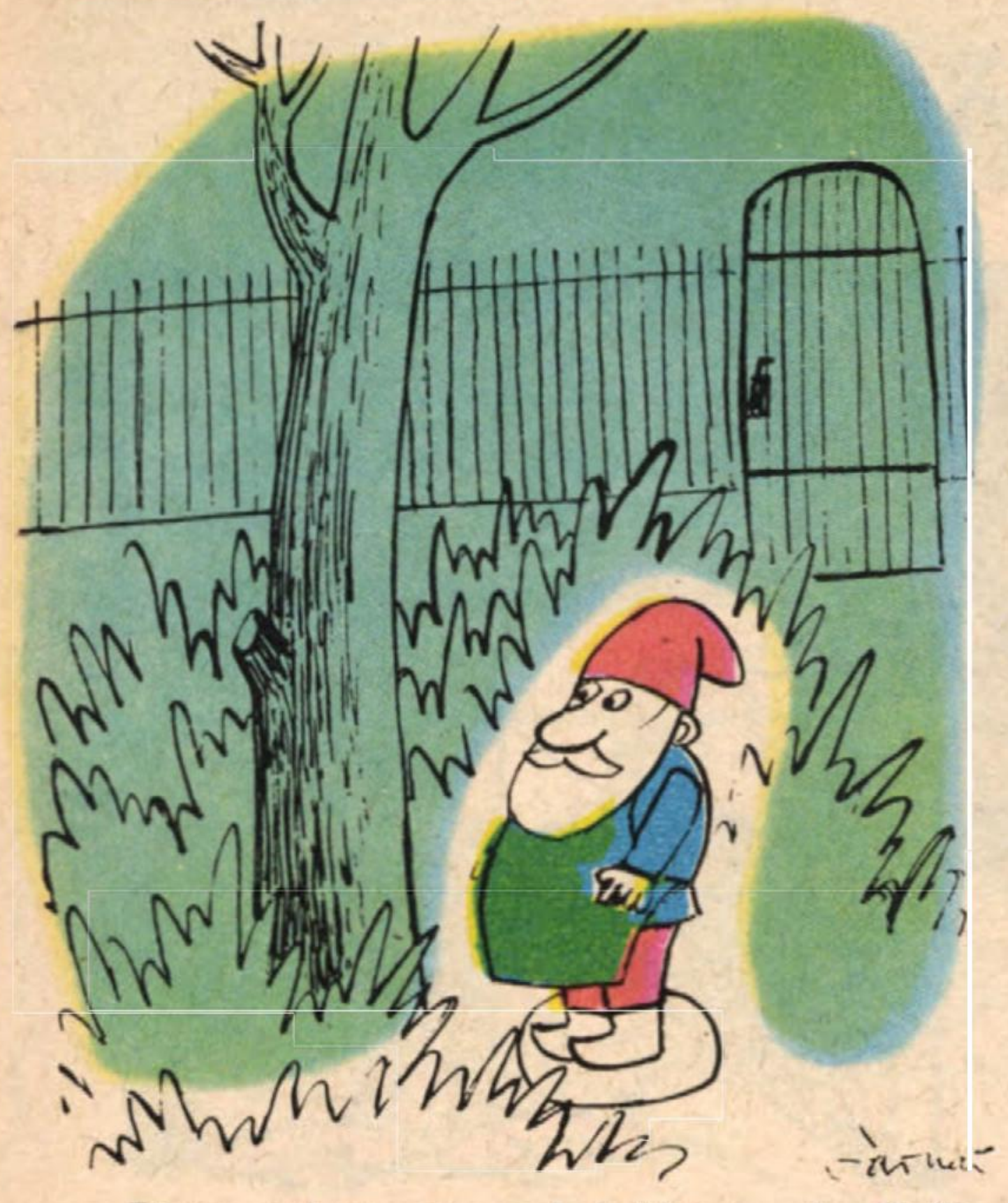

– Törpe-szobrot mar sokat láttam, de Gulliver-szobrot még egyet sem.

Vasvári Anna:

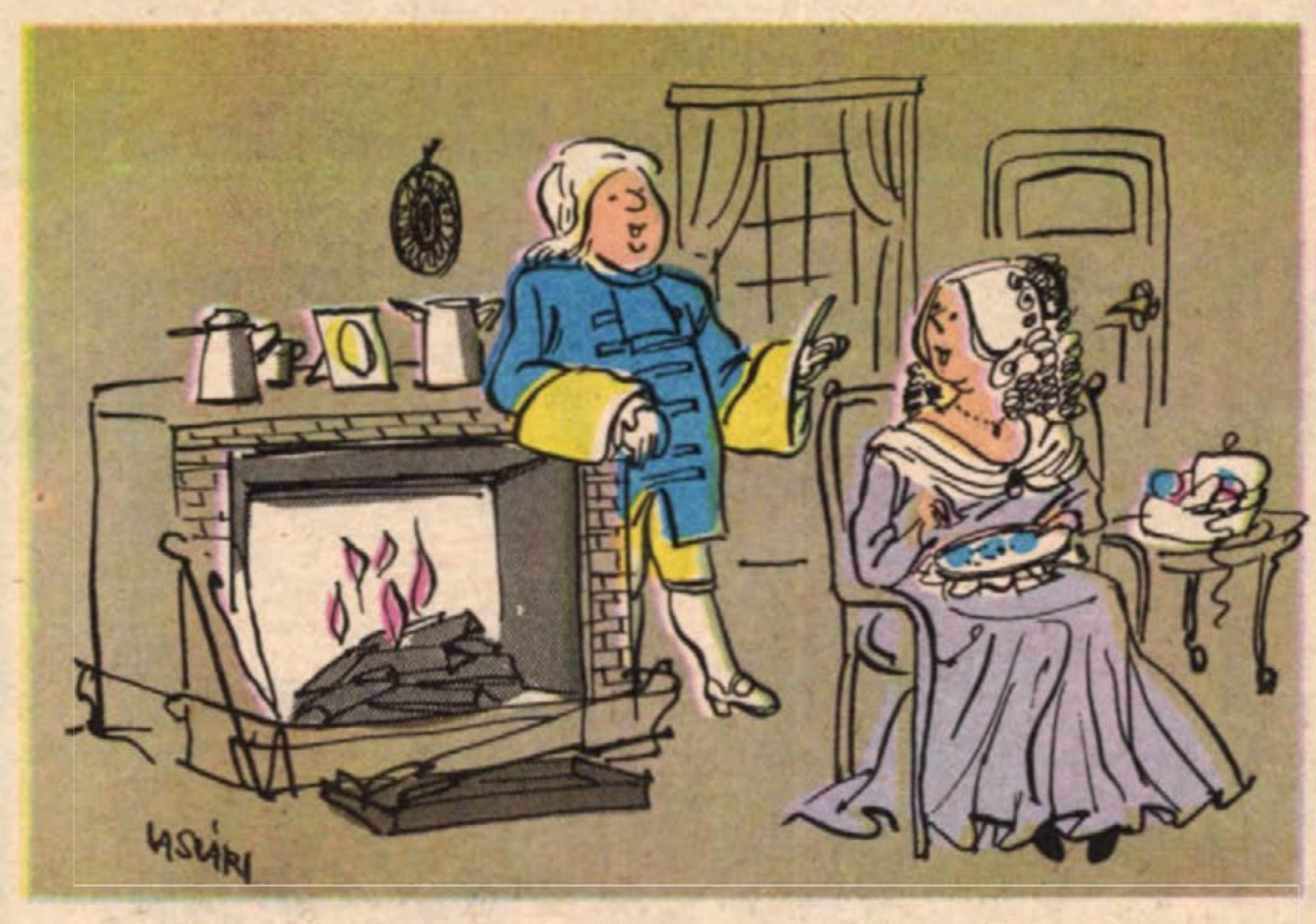

– Mrs. Gulliver, aki elhitte a férje meséit: miért nem tudott hazajönni tizenhét esztendeig . . .

Endrődi István:

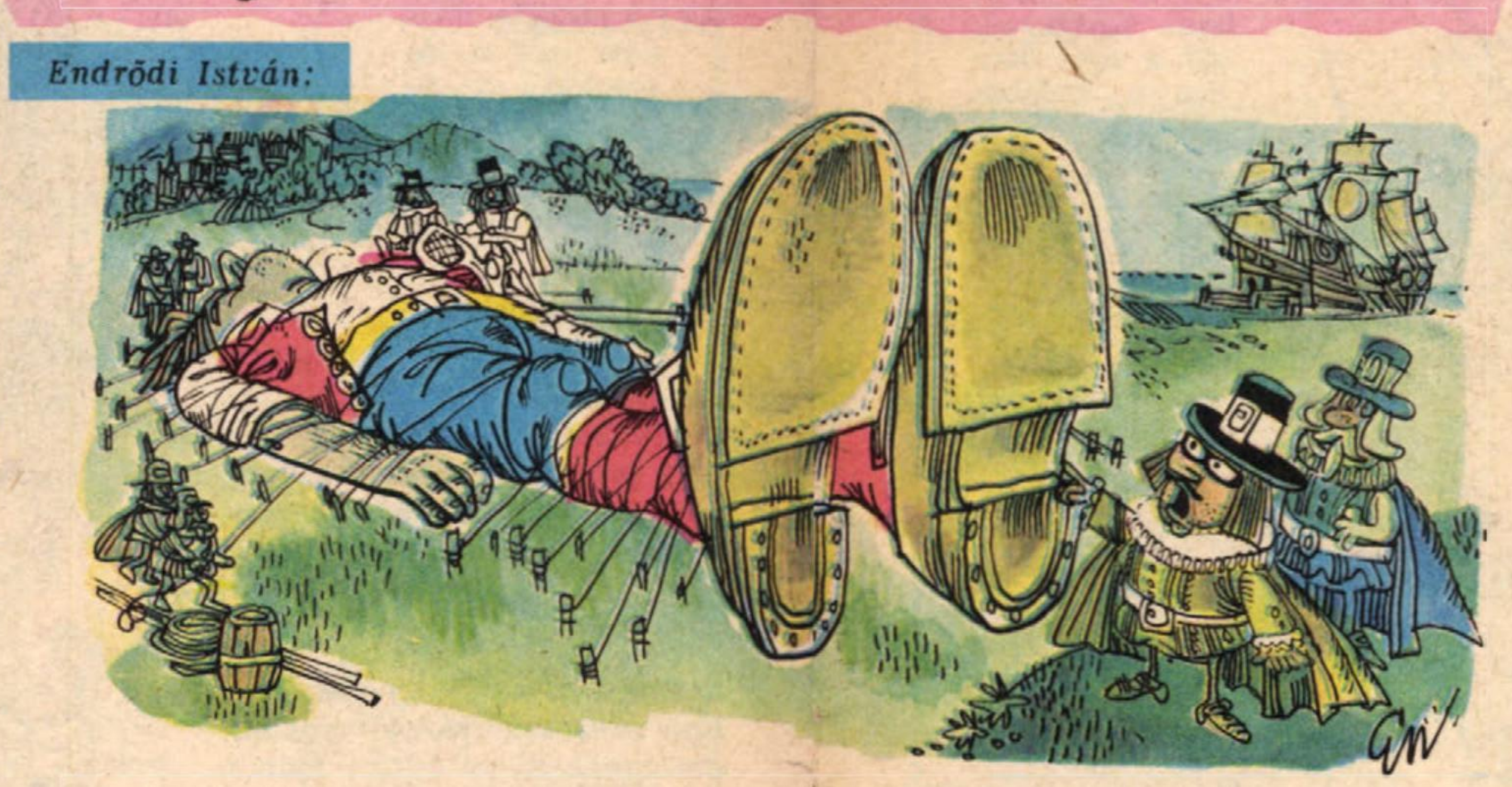

– Hat napig ázott a tengerben, és mégsem jött le a talpa! . . .

Hegedűs István:

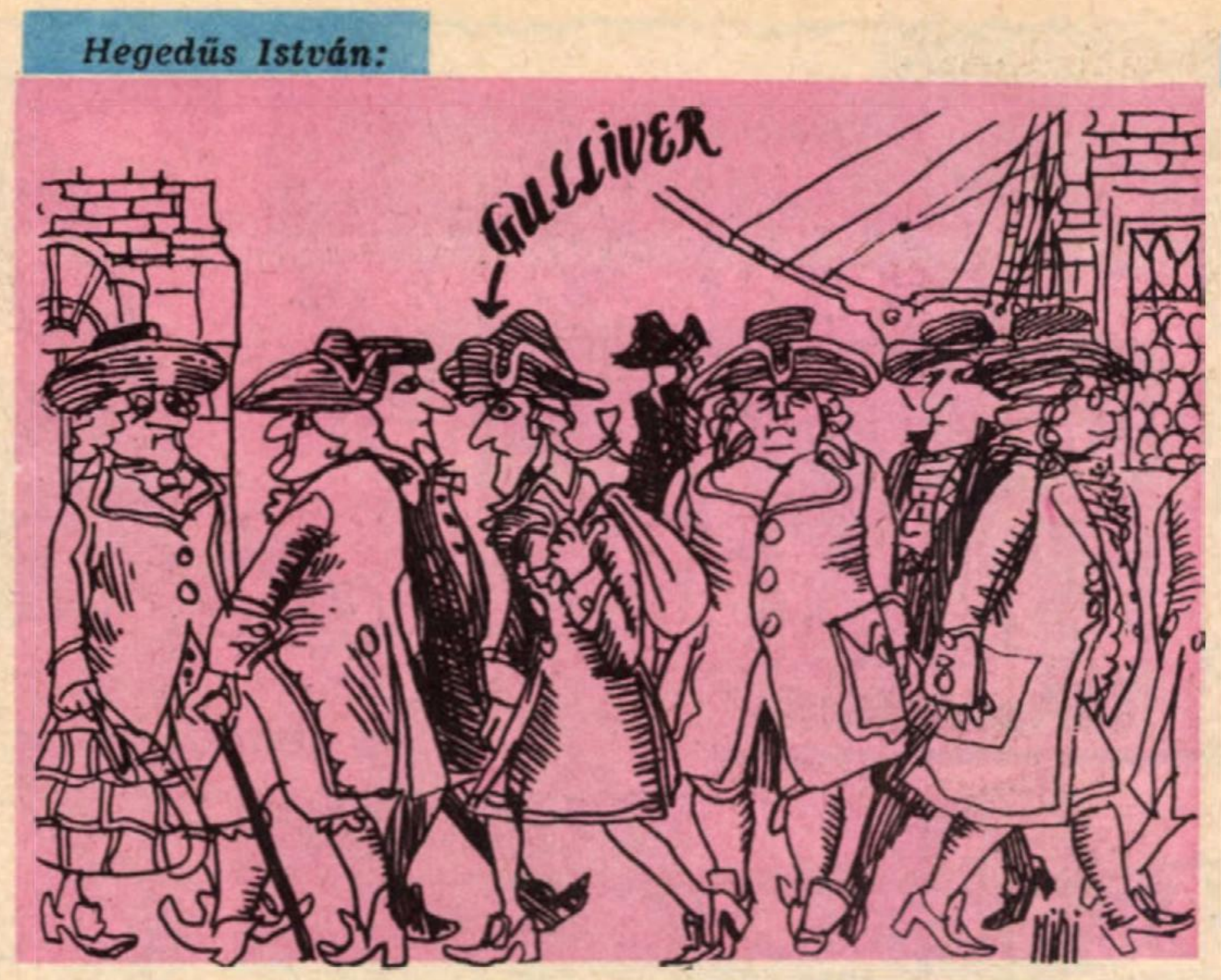

– Az óriások és a liliputiak között sokkal könnyebben lehetett kitűnni . . .

Balázs-Piri Balázs:

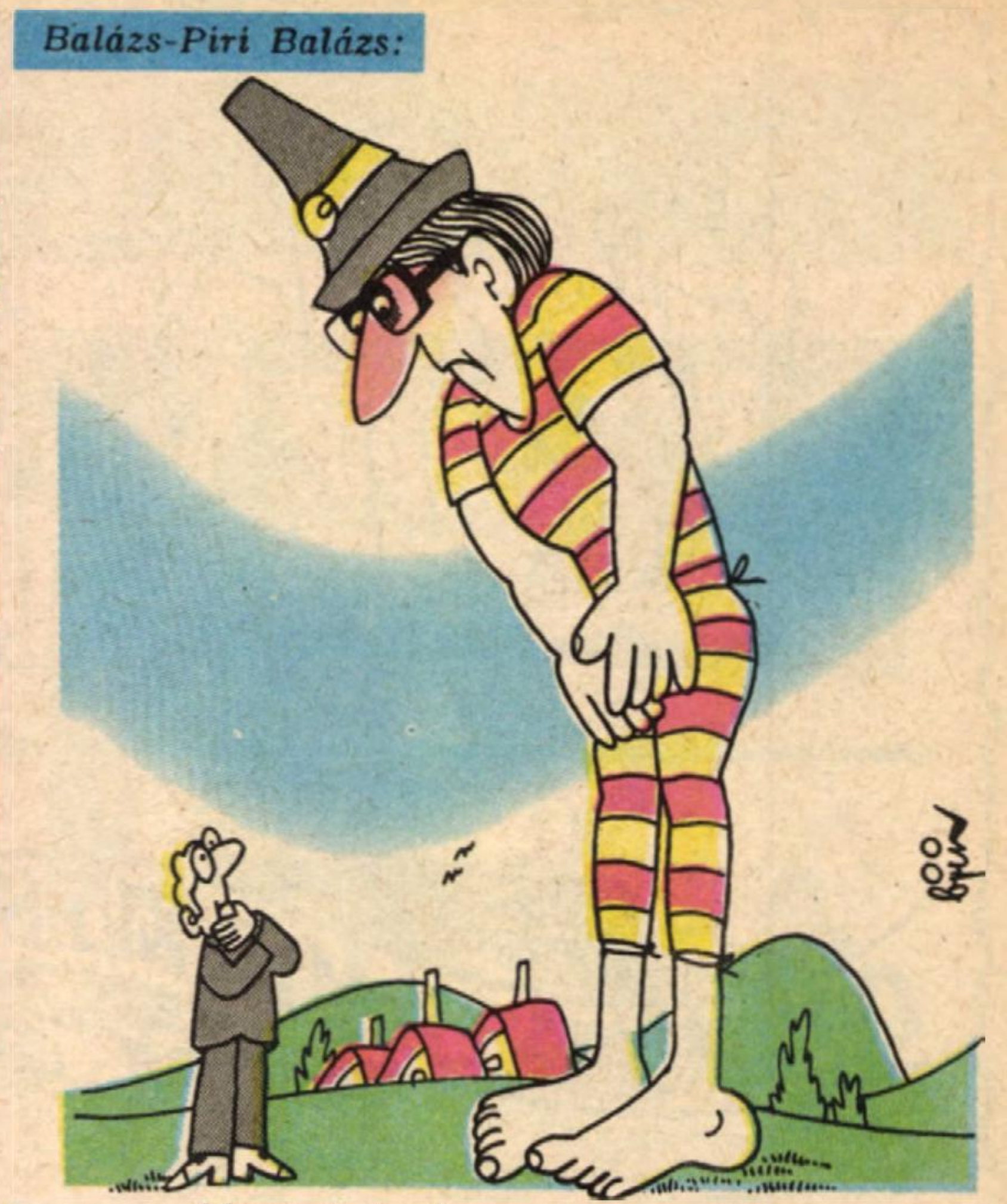

– Ma hol kaphatna a méretére konfekcióruhát? . . .

Dallos Jenő:

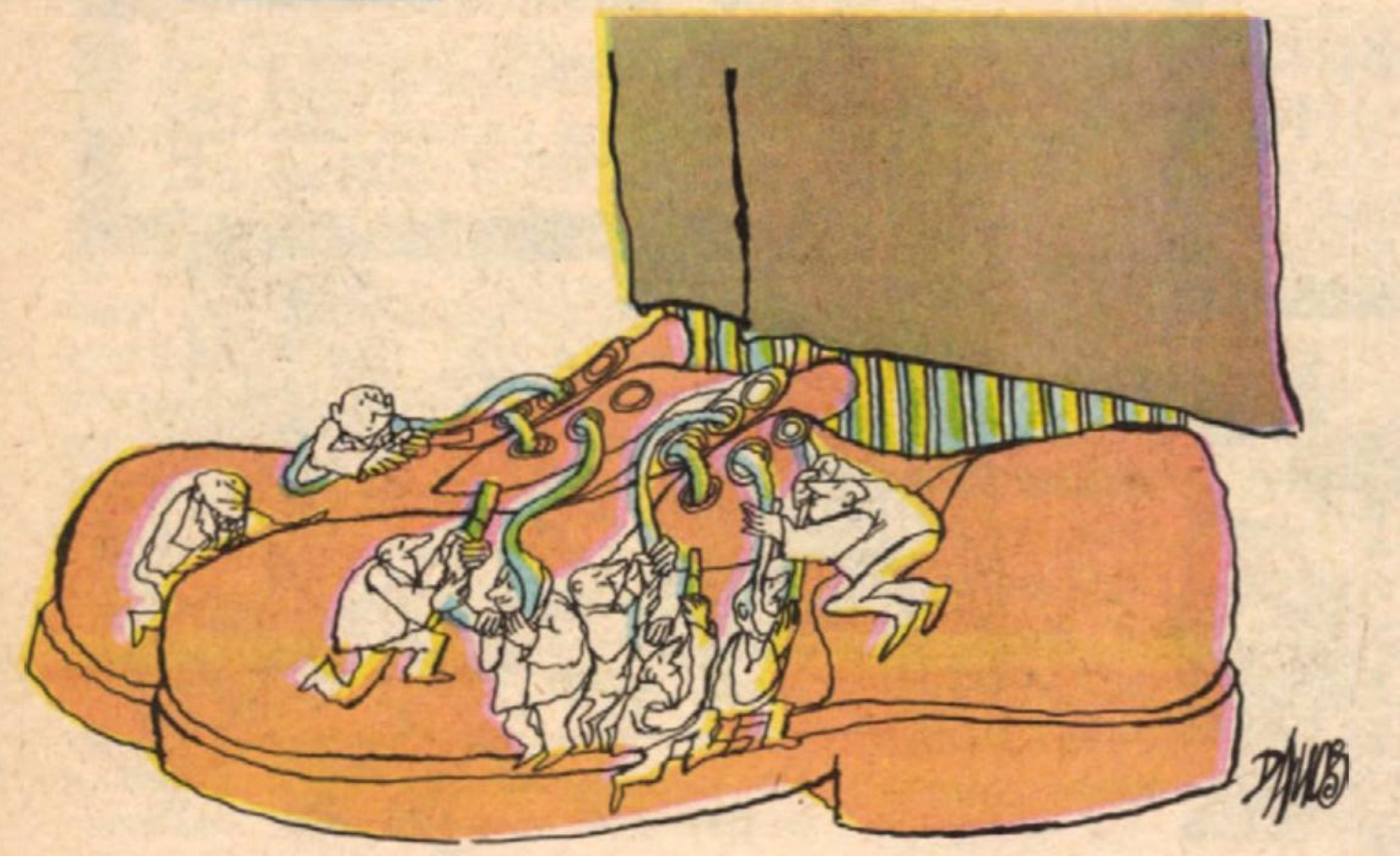

– A stréberség . . .

Takács Imre:

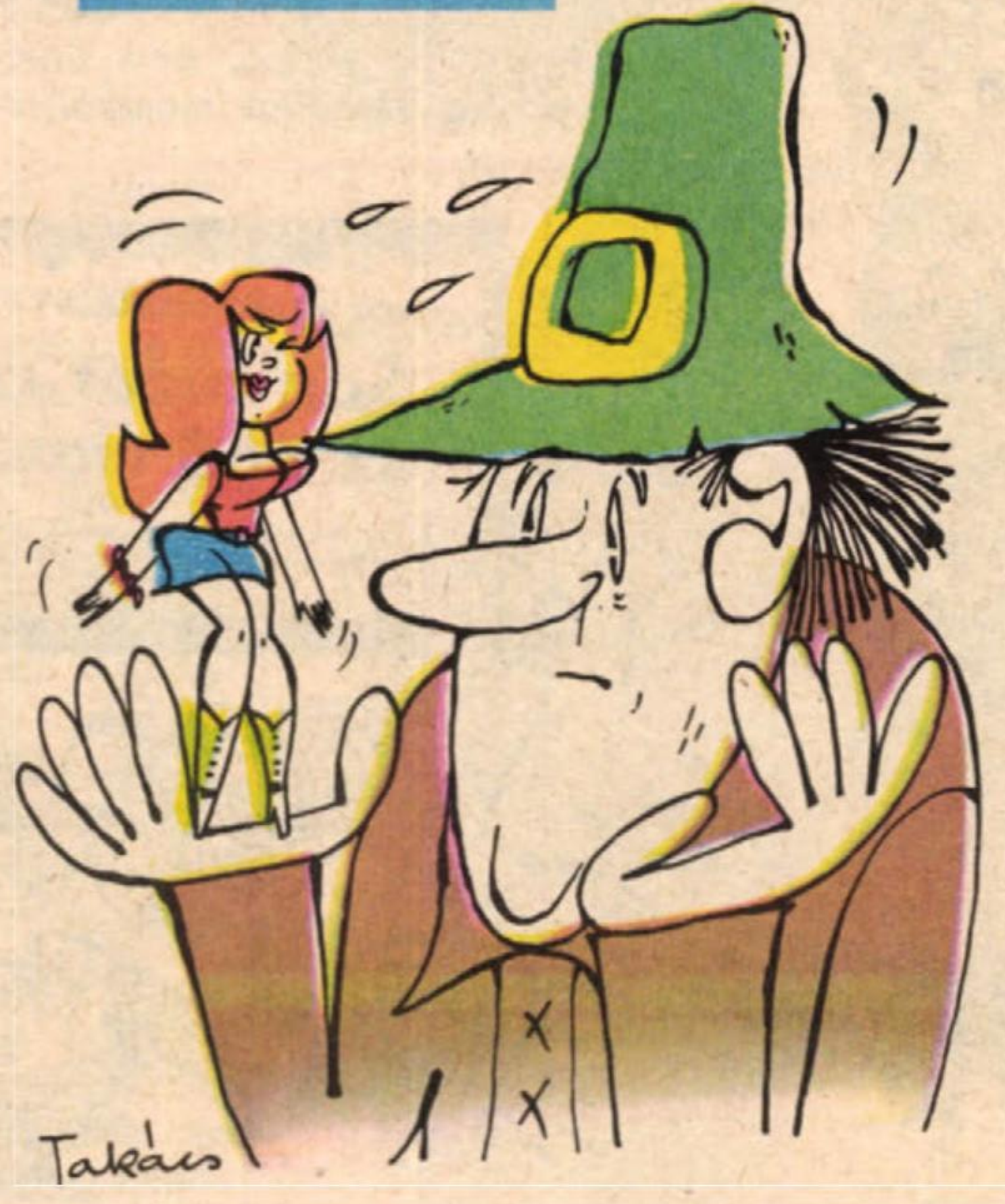

– Nehéz dolga lehetett Liliputban.

Brenner György:

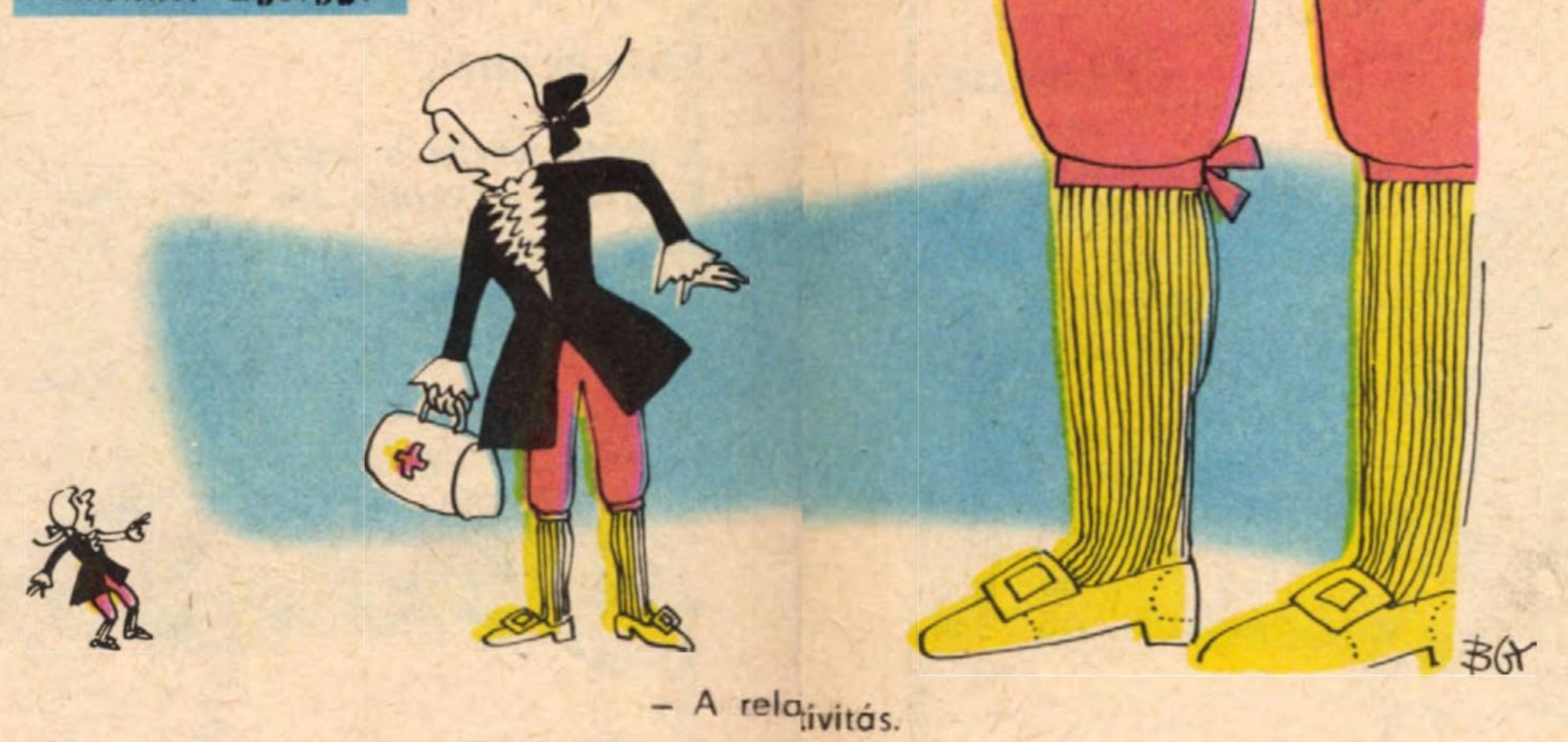

– A relativitás.

Erdei Sándor:

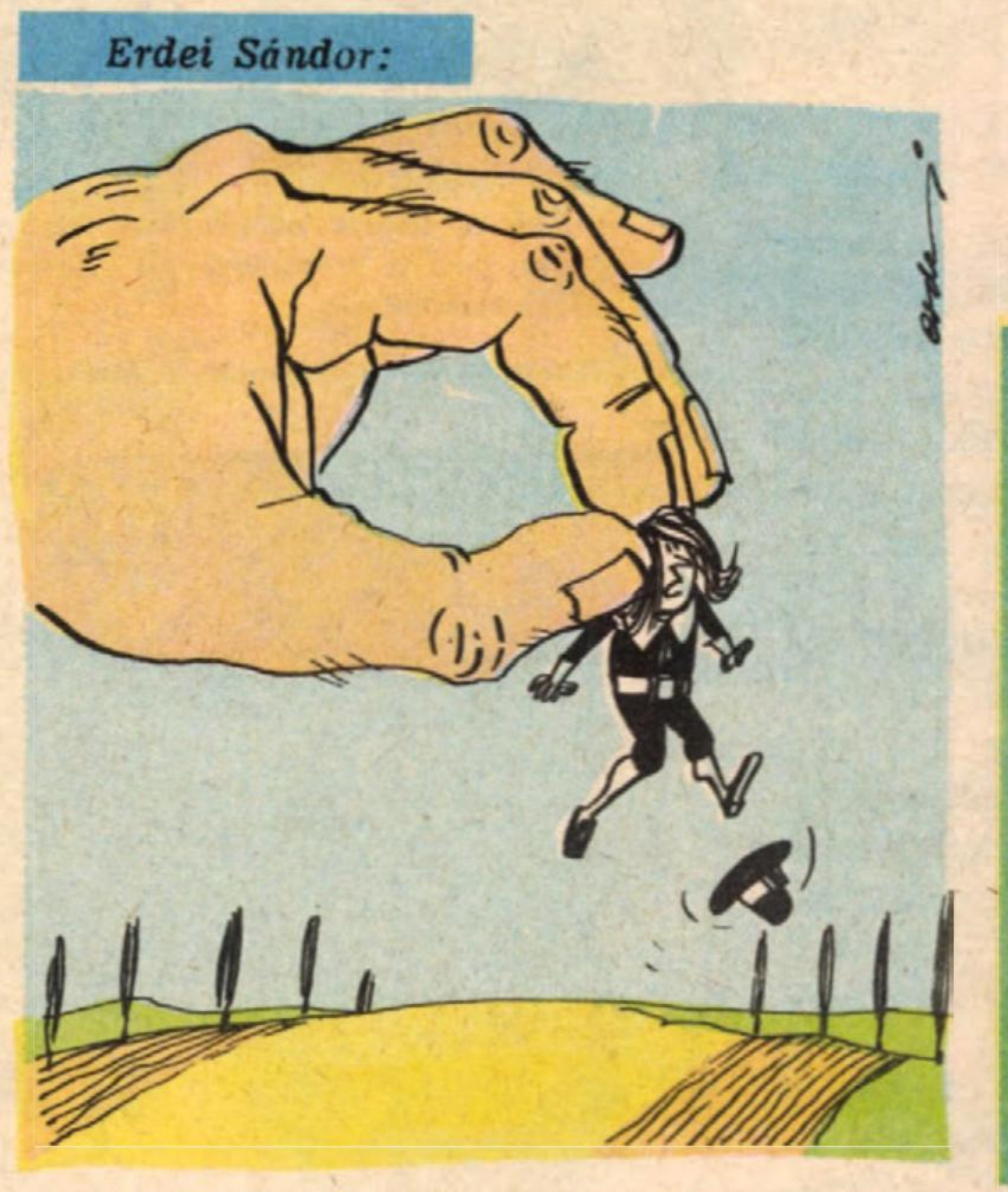

– Könnyű volt neki! Nagy emberek pártfogolták.

Sajdik Ferenc:

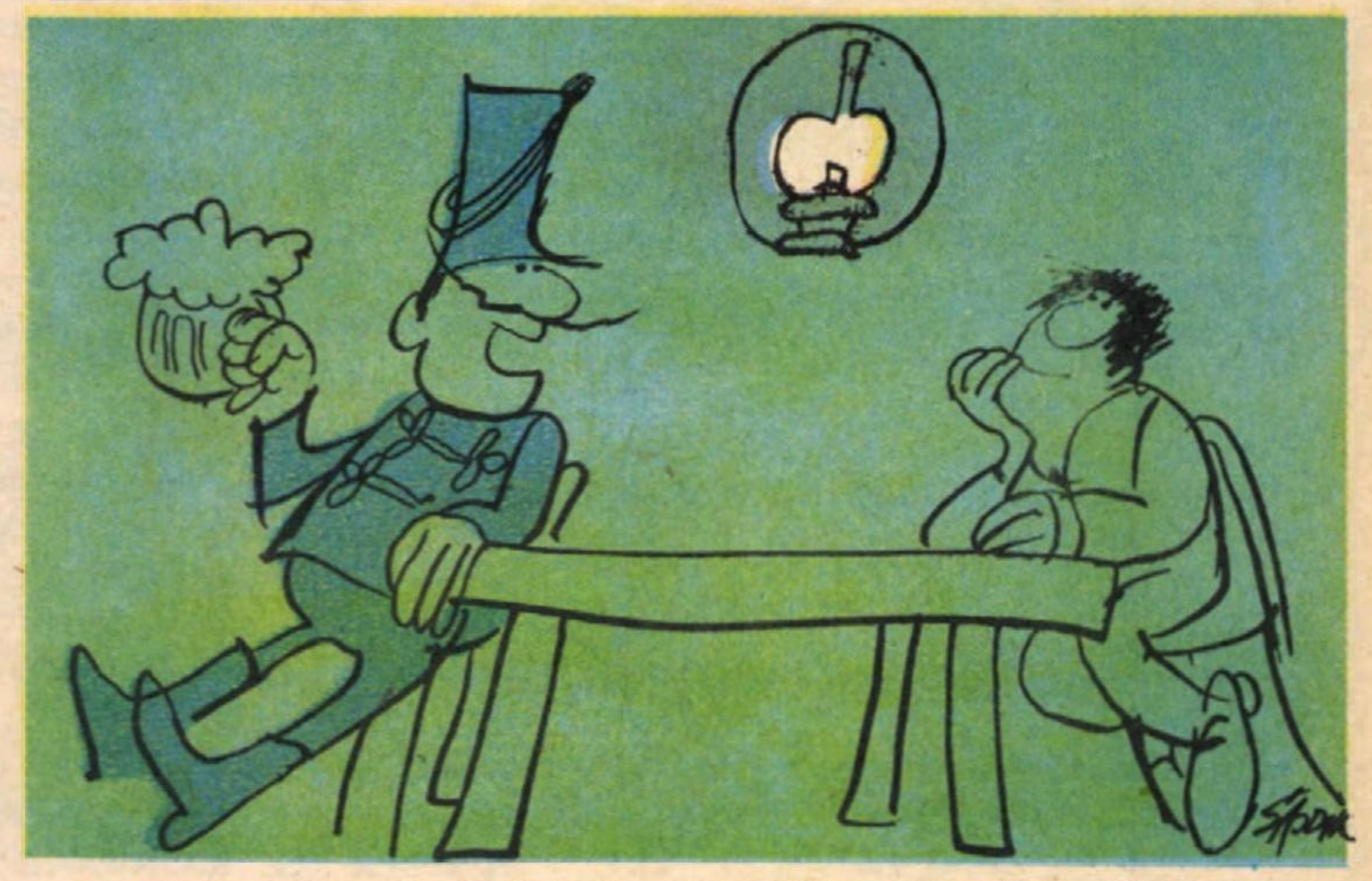

– Bevallom őszintén: én Háry Jánosnak jobban hiszek.

Mészáros András:

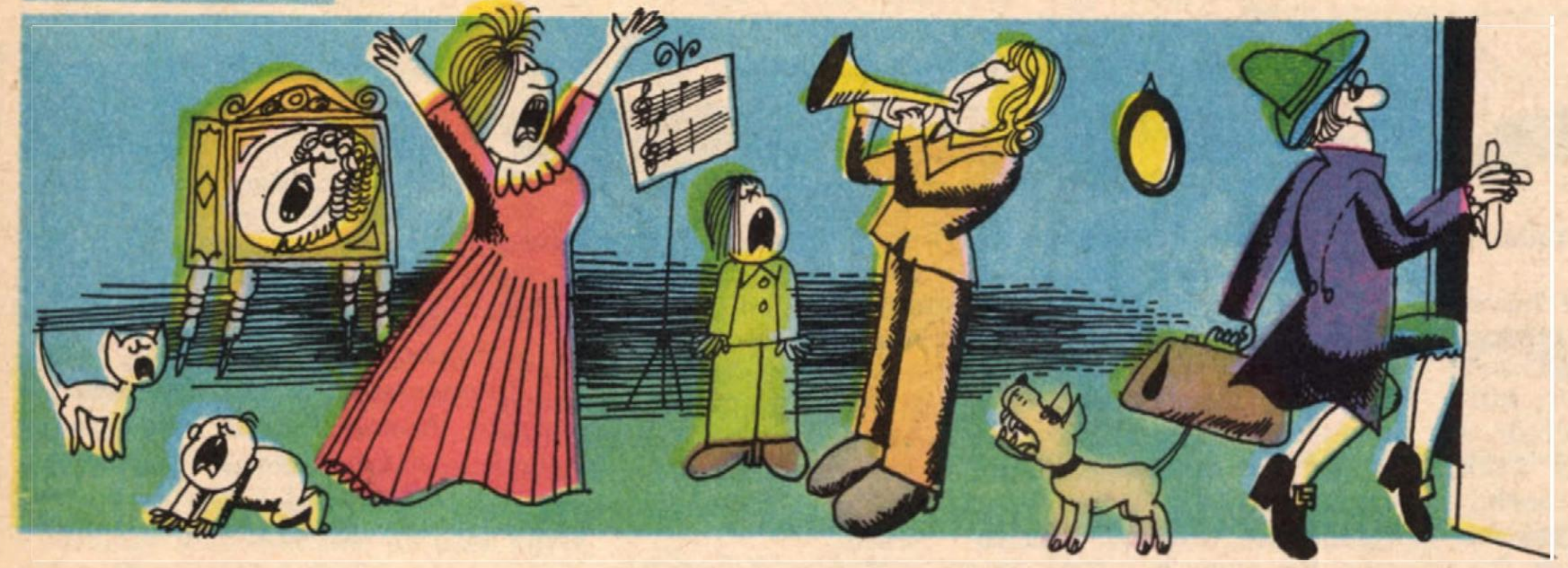

– Az, hogy akármikor elutazhatott!

Lehoczky István:

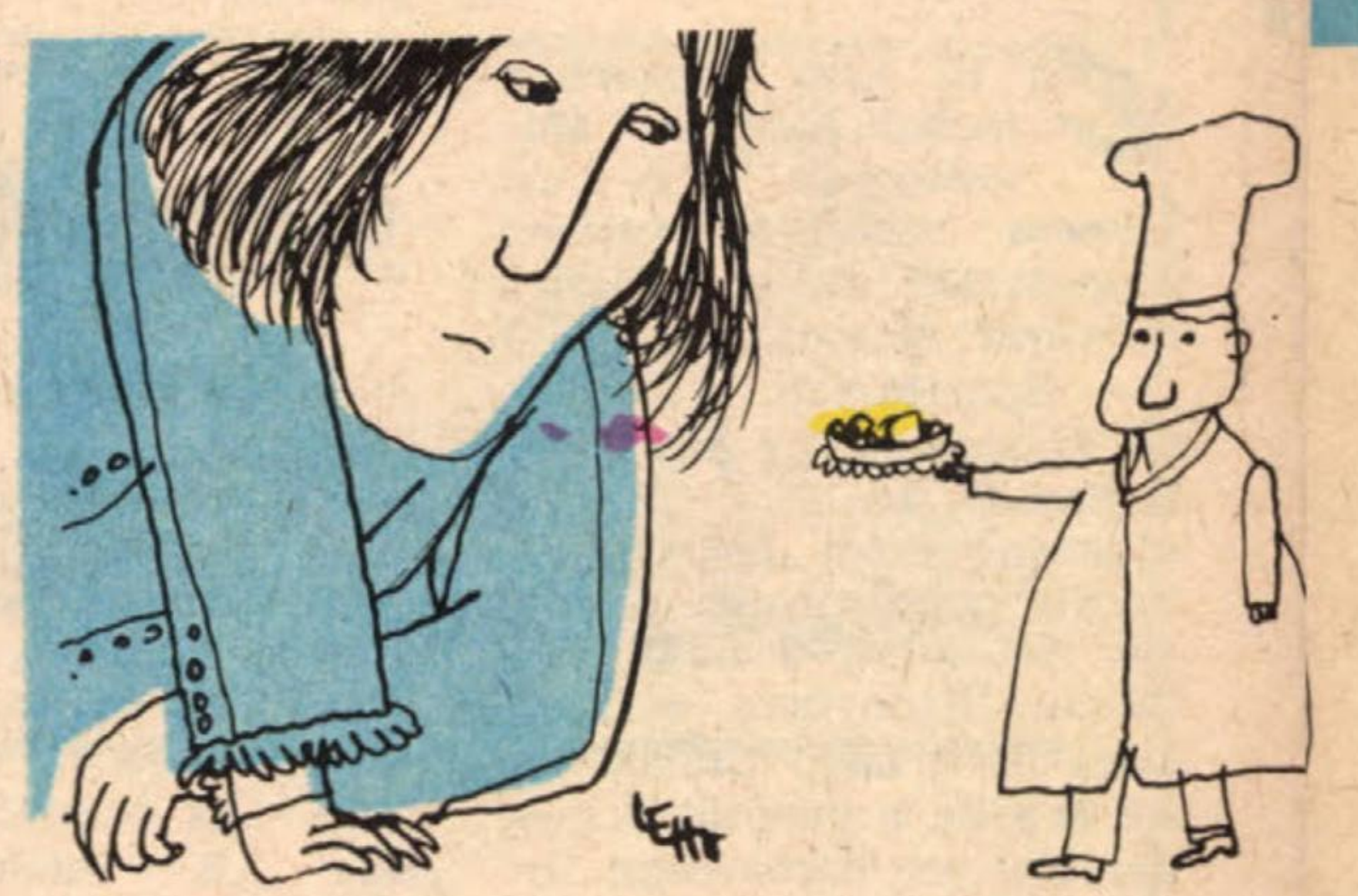

– A kisadag.

Fülöp György:

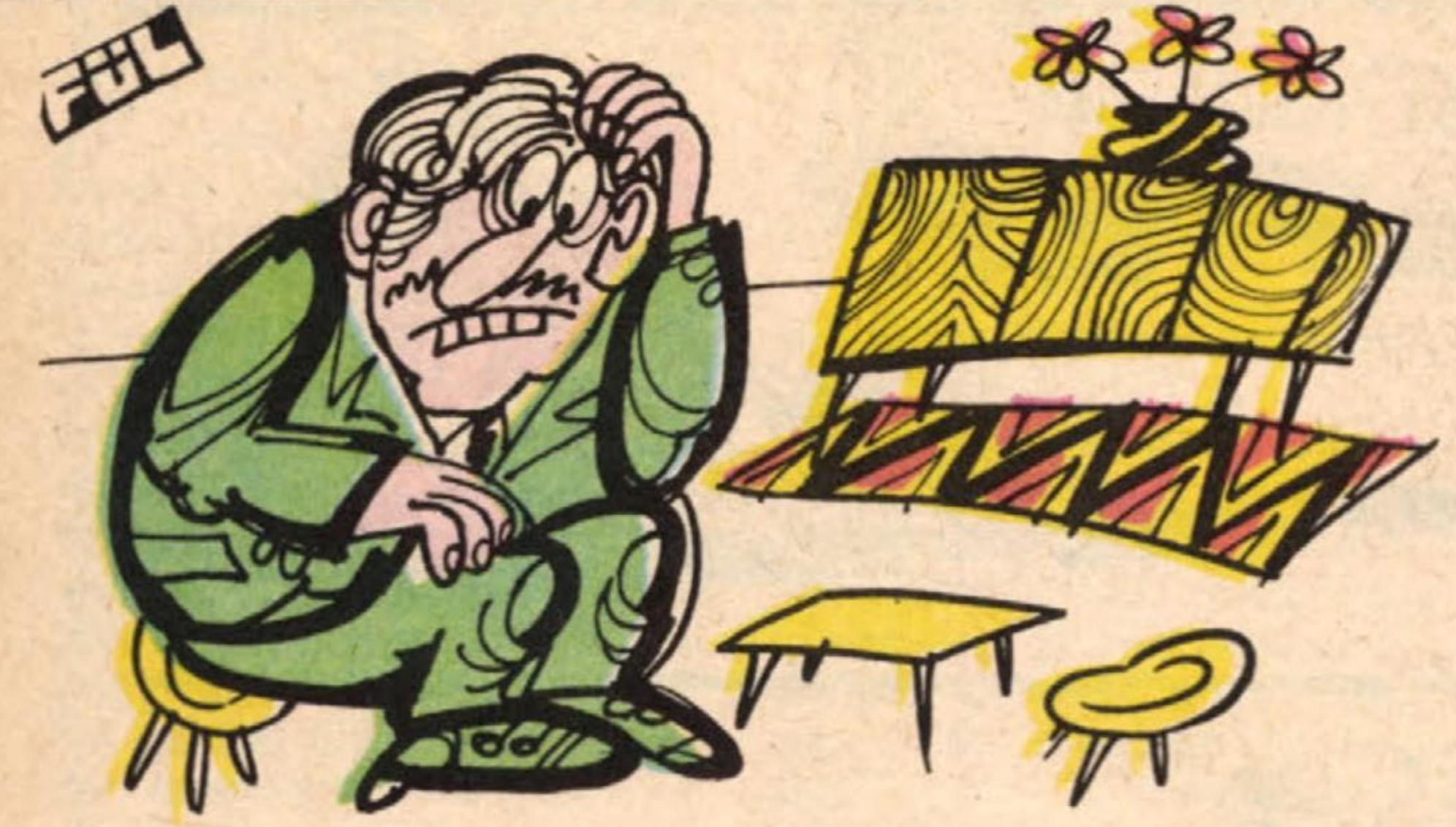

– A törpebútor.

Barát József:

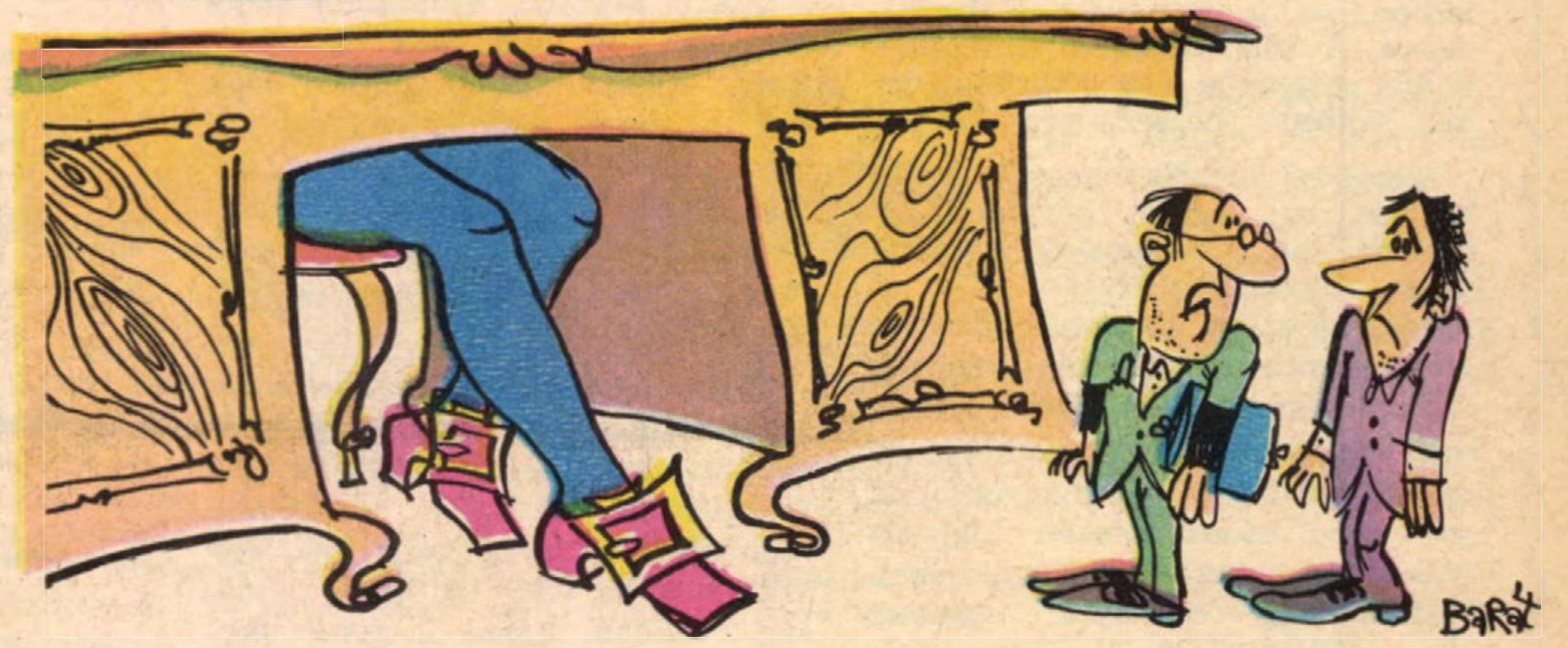

– Azelőtt ő is csak olyan liliputi volt, mint mi . .

Készül a szónok

— Pszt! Apa dolgozik! — fogta be a gyerek száját Eszter.

— De köhögni kell — suttogta a gyerek.

— Nem lehet! A papa az ünnepi díszbeszédét írja. Ő lesz a szónok a vállalatnál. A Kovácsot megüti a guta, mert eddig mindig ő mondta az ünnepi beszédet . . .

— Ne járjon a szátok! — dörgött a papa hangja a szobából. — Így nem lehet dolgozni . . .

„Emlékezzünk azokra a nagy gondolkodókra, akik fűtetlen szobákban, száműzetésben, mécsvilág pislákoló fénye mellett írták műveiket, melynek fényében az igazság . . .”

Itt megakadt, mert nem talált egy megfelelő fordulatot, hogy mit csinált az igazság a mécsvilágnál írt művek fényében.

— Eszter! — kiáltott és az asszony máris előtte állt. — Ezerszer kértem, hogy tegyetek egy nagyobb égőt az íróasztal lámpámba!

— De hiszen ez százas . . . — védekezett az asszony.

— Akkor tegyetek kétszázast, nem kívánhatjátok, hogy megvakuljak . . .

— Jó, majd kicserélem — mondta az asszony, aki valóban nem kívánta, hogy a férje megvakuljon, különösen most, amikor ünnepi szónok lesz és Kovácsot emiatt megüti a guta.

„Erejüket megsokszorozta, hogy éheztek, fáztak, ruhájuk rongyos volt . . .” — körmölt a leendő szónok, majd érezte, hogy egyre fáradtabb. Gondolatai mintha elapadtak volna, bekapott hát két pohárka konyakot, hogy tikkadt agysejtjeit némi mozgásra késztesse.

— Ide valami jó idézet kellene — gondolta, mert tudta, hogy az idézet mindig hatásos, a szónok felkészültségét dokumentálja és ebbe sosem lehet belekötni. De nem jutott eszébe egyetlen jó idézet sem.

„Kísértet járja be Európát” — villant az agyába. Ez kitűnő! Fel is állt, a tükör elé lépett és fennhangon kipróbálta:

— Kísértet járja be Európát! — Ezt jól lehet mondani és mindenütt alkalmazható. Újabb próbát tartott. Hangját visszafojtotta, szinte suttogott, de úgy, hogy azért érezhető legyen a fojtott hang mögött feszülő hatalmas erő:

— Kísértet járja be Európát!

— Szóltál, szívem? — lépett be Eszter.

— Nem szóltam és légy szíves ne járkálj állandóan, mint egy kísértet, mert így nem tudok dolgozni . . .

Eszter hangtalanul kihátrált és a gyereket bezárta a kamrába.

— Csendben légy, mert a papa koncentrál!

„És a munkásnegyedek nyomortanyáin már készen álltak a hősök. Nem rettentette vissza őket az üldöztetés vállalták a nehézségeket, mert érezték, hogy . . .”

Megint elakadt a tolla. Arra gondolt, hogy könnyű volt Kovácsnak, mert az ő beszédeit a sógora írta. Bezzeg neki nem segít senki, sőt, amikor szabadnapot kért, hogy a beszédét megírja, az igazgató elutasította:

— Ez társadalmi megbízatás, nem mehet a termelés rovására . . .

Azzal persze nem törődik senki, hogy este kell körmölni, a tévét sem nézheti, pedig meccset közvetítenek . . .

— Eszter! Hozzál egy kis harapnivalót — kiáltott és az asszony máris letett eléje egy hatalmas tálcát, csupa finom falattal . . .

— Egyél szívem, éhesen nem lehet dolgozni — suttogta és magára hagyta.

Nem esett jól az étel. Ideges volt, egyre gyengébbnek érezte magát.

„És megindult a menet. Fáradt, törődött, legyengült emberek megállíthatatlan hada menetelt dübörögve a gyűlölt kizsákmányolók ellen . . .”

Eszébe jutott, hogy el kell menni az orvoshoz. Valószínűleg a vérnyomásával lesz baj. Hiába, ez az eredménye az emberfeletti munkának . . . Izzadt, egyre nehezebben vette a levegőt.

„Zászlóikat friss szelek lobogtatták . . .” — írta, majd kinyitotta az ablakot, de aztán fázni kezdett és teljes gázra kapcsolta a konvektort.

Mire elkészült, tíz óra is elmúlt. Fáradtan dőlt le az ágyra, a felesége betakargatta és arra gondolt: mennyit kell dolgoznia szegénynek! Csak az vigasztalta, hogy holnap a férje ott áll majd fent az emelvényen és Kovácsot megüti a guta . . .

Ősz Ferenc

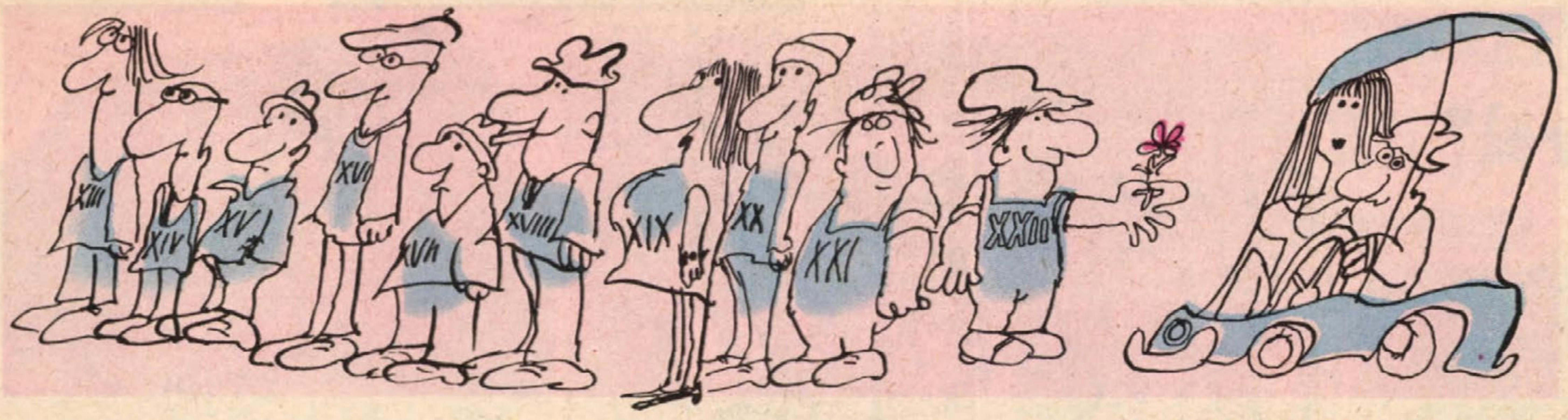

RELATIVITÁS

Budafok sorszám szerint az utolsó a kerületek között, de aki a régi úton jön a Balaton felől, azt ő üdvözölheti elsőként...

CSATANGOLÁS A 100 ÉVES BUDAPESTEN

BORVÁROSI BARANGOLÁS

Néhány évvel ezelőtt a gondos Főváros papa feltette a kérdést felcseperedő fiának, Budafoknak (meg a két öccsének: Budatéténynek és Nagytéténynek): mi leszel, ha nagy leszel? Budafok (na meg a két öccse) érett megfontolás után kijelentette: semmiképp sem akar belváros lenni, neki ahhoz, itt Buda déli végein, nincsenek meg az adottságai. Ellenben azon iparkodik, hogy egy mások által csinosnak mondott, rendezett, anyagilag jól szituált peremkerület váljék belőle.

Ez a döntés józan gondolkodásra vall. Pedig nagyon nehéz józannak maradni itt, ahol Hencidától Boncidáig, a Pentz Károly utcától a Promontor utcáig foly a bor, a drága lé. Budafok hajdani címerének közepére egy kéményhez kötözött kecske illett volna, mert az egykori barlanglakások táján ez volt a jellemző kép. Ma már csak egyetlen barlanglakás van a kerületben, az is múzeumnak berendezve. A mai Budafok címerének kellős közepébe egy gyárkéményhez kötözött pezsgősüveg illenék.

Mert, mi tagadás, nagyon italos kerület ez: óriási borpincészete mellett van pezsgőgyára, konyakgyára, szeszélesztőgyára. (De jó gazda módjára harapnivalóról is gondoskodik az itóka alá: van egy nagy baromfifeldolgozó üzeme, meg egy óriási sertéshizlaldája, az országban talán a legnagyobb.) A sok szesz természetesen fokozott ivászatra ingerli az embereket. Hajdanában, mondják, gyakori látvány volt este felé az utca egyik oldaláról a másikra tántorgó részeg ember. Talán még a régi budafoki utcákat is a részeg emberek iránti szolidaritásból szabták olyan szűkre, keskenyre...

Egy nagyon érdekes és „agyafúrt" módját találták ki manapság az alkoholizmus elleni küzdelemnek Budafokon: egyre inkább olyan keresetet biztosítanak a pincészetek és a szeszgyárak dolgozóinak, amiből telik autóra, motorkerékpárra. Márpedig, aki vezet, az ugye, nem iszik... *(Valóban nem? A szerk. megjegyzése.)*

Az alkoholizmus elleni küzdelem egyik vívmánya az is, hogy két egykori kocsmából művelődési házat csináltak. Nagy szó ez manapság, mert inkább a fordítottja divatos: a művelődési házakból csinálnak kocsmákat. Persze, ez így csak félmegoldás, a kettőnél többet érne egy, ha azt valóban a célnak megfelelően terveznék és építenék fel. Művelődési intézményekkel, vagy mostanság felkapott műszóval: kultúrahordozókkal, amúgy sincs gazdagon megáldva a XXII. kerület. Valamikor négy mozijuk volt, ma csak egy van. Épül, épülget már, időtlen idők óta, a Varga Jenő téren egy új mozi. Rövidesen ünnepélyes aktusra kerül sor: az építő vállalat bensőséges keretek között ünnepli meg a huszonötödik elmulasztott átadási határidőt.

Most, legújabban, a jövő év áprilisára ígérik a mozi megnyitását. Na, erre befizetünk, mondják a budafokiak. Annál is inkább mondhatják, mert ugyanott egy OTP-fiók is épül. A helyi lakosság titokban abban is reménykedik, hogy mire az az új mozi felépül, az OTP szolgáltatásai úgy kiszélesednek, hogy még a mozijegyekre is kiterjesztik a hitelakciót...

**Radványi Barna—
Sajdik Ferenc**

A KERÜLET MINDEN IGÉNYT KIELÉGIT

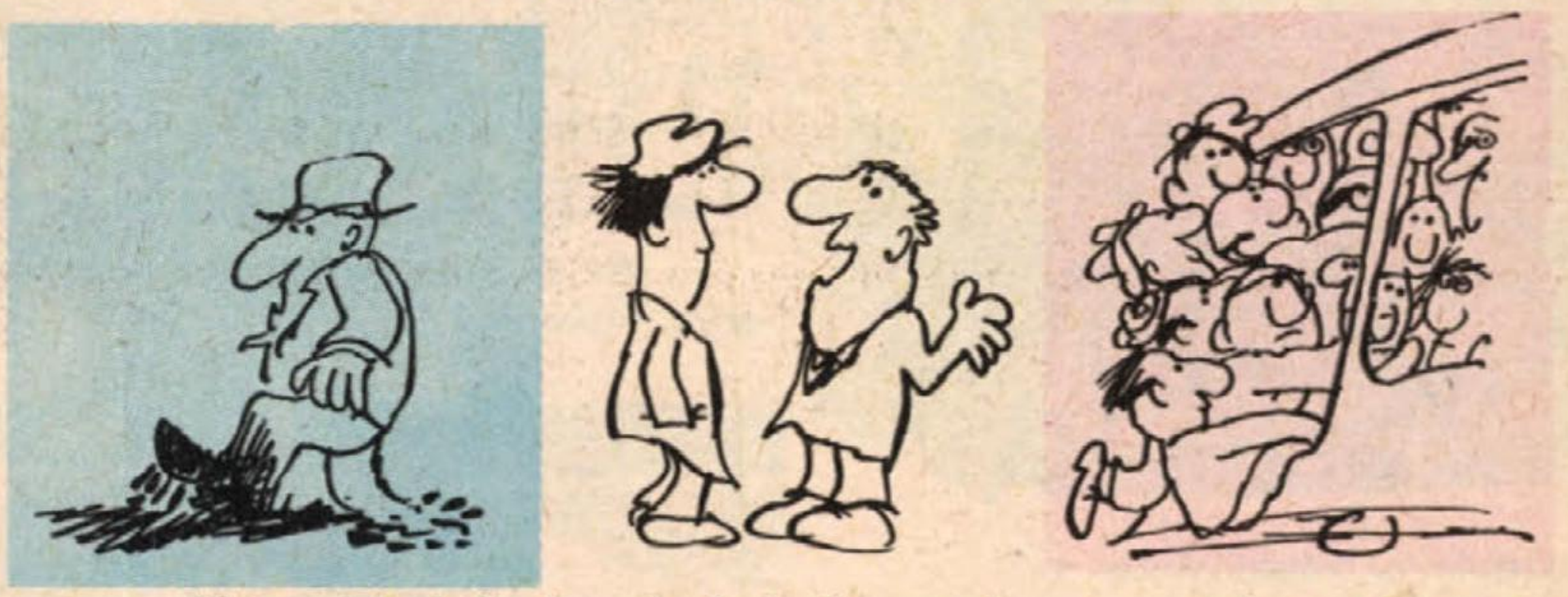

– Aki a falusi életformát kedveli, annak ott vannak a sáros utcáink; aki pedig a városi életmódot szereti, annak ott vannak a zsúfolt villamosaink...

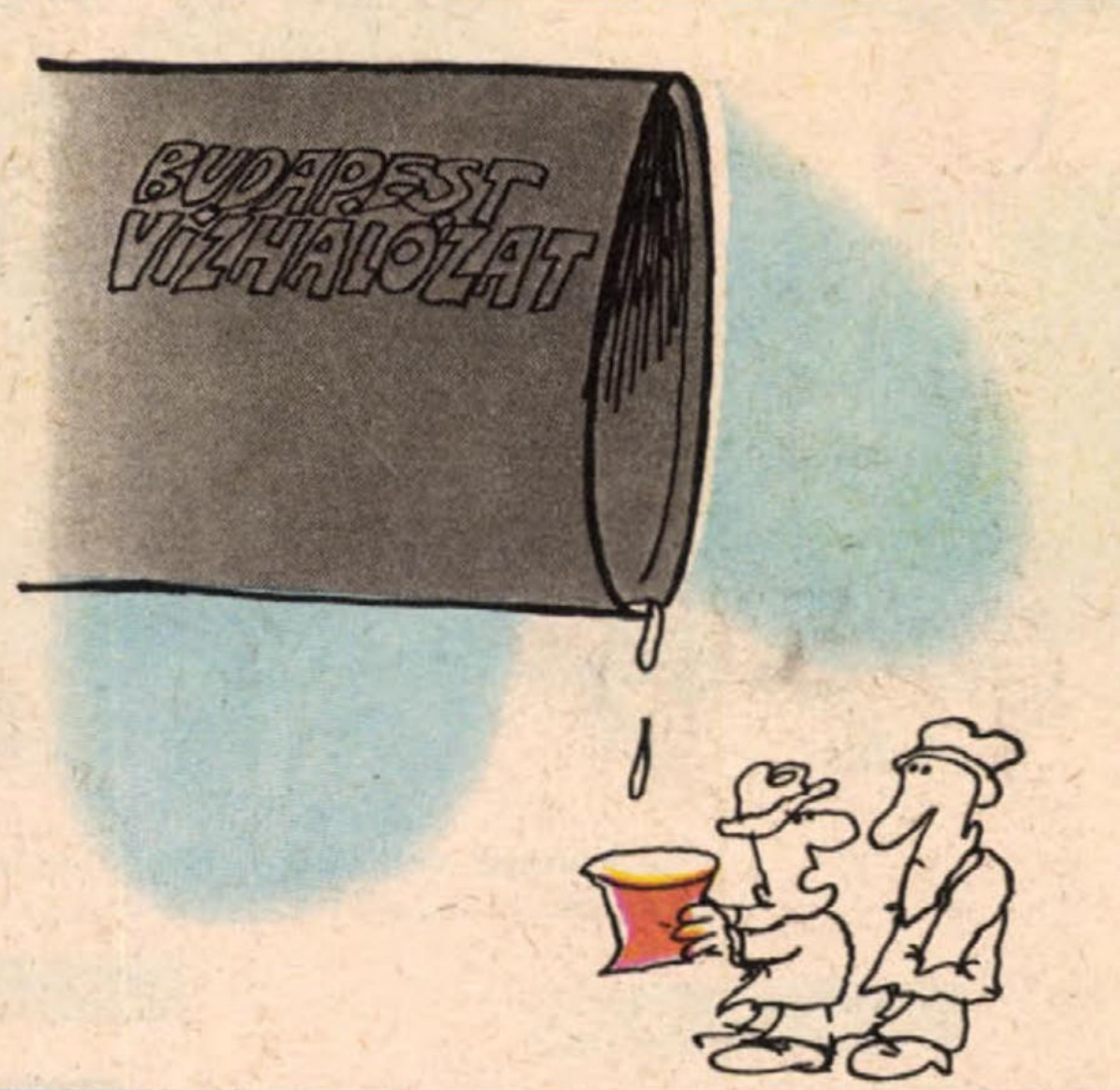

BUDAFOK A CSŐ VÉGÉN

– Ha más kerületekben többet innának a borunkból, több víz maradna nekünk!

A HÁROSI DUNA-ÁGBAN

– Mentsenek meg! Baktérium vagyok, de már én sem bírom ezt a szennyet!

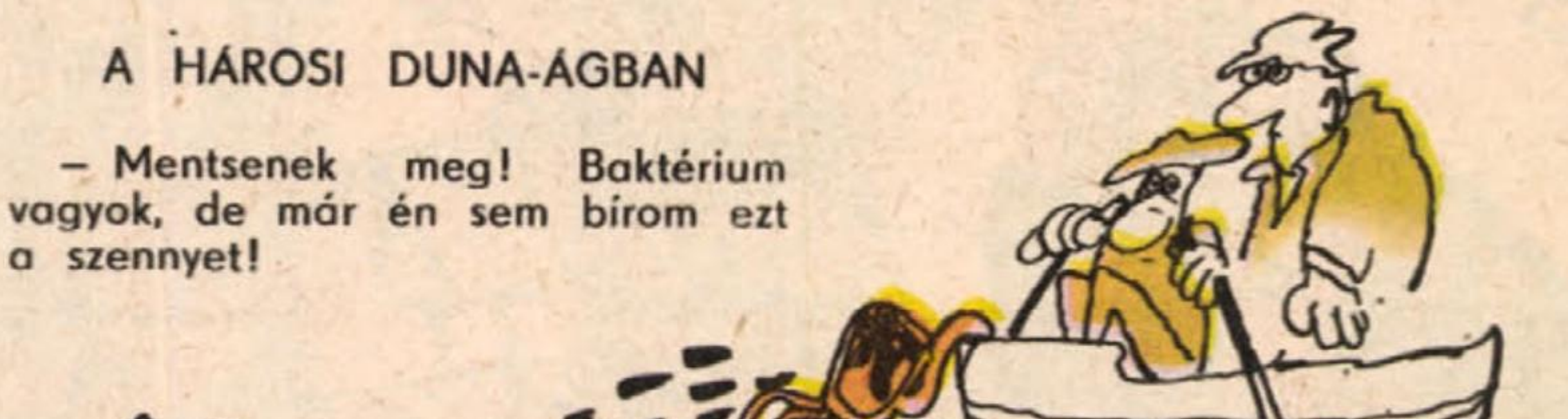

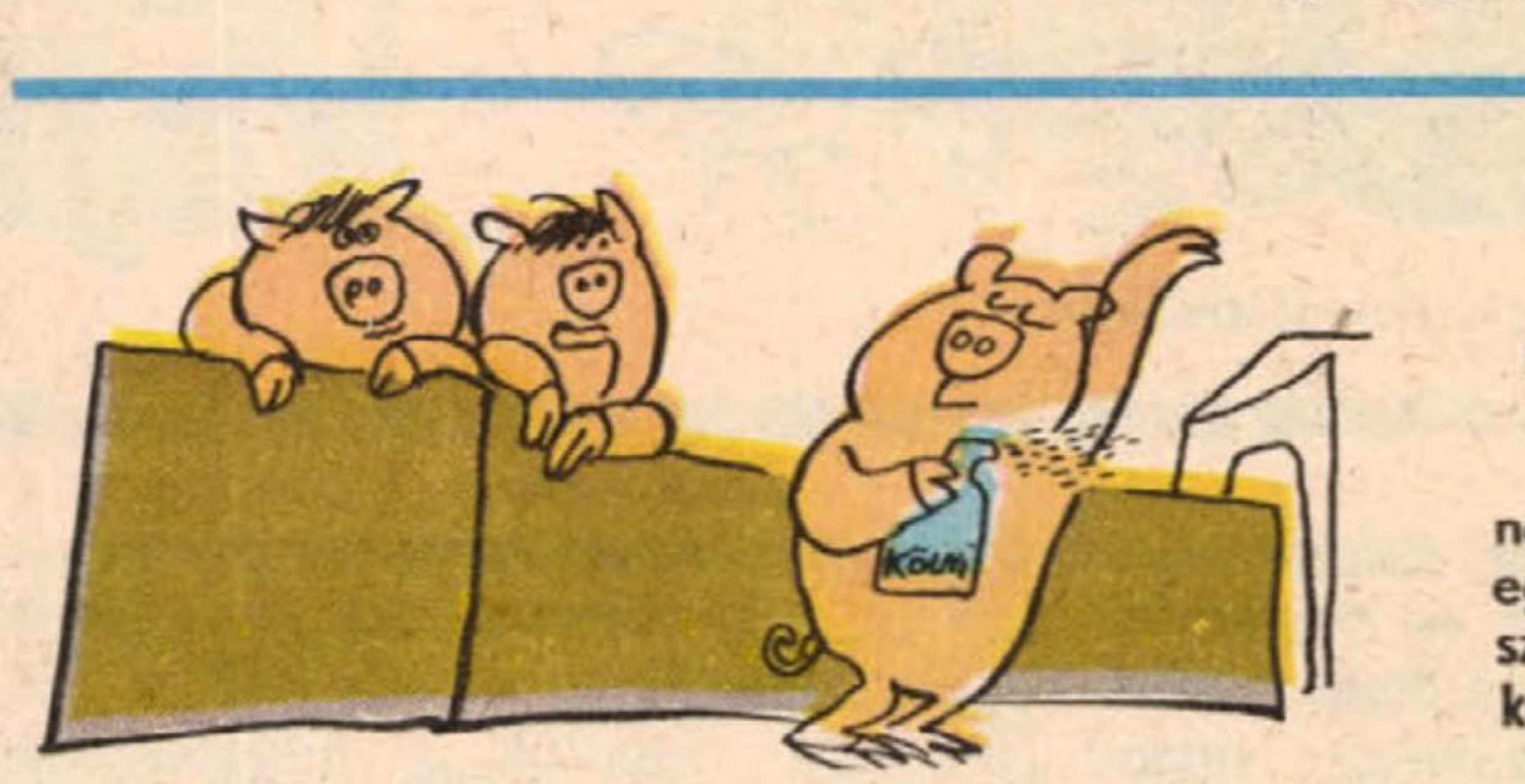

A TÉTÉNYI HIZLALDÁBAN

– Azóta használja, amióta egy külföldi a szagra panaszkodott...

SOK A PINCE A KERÜLET ALATT

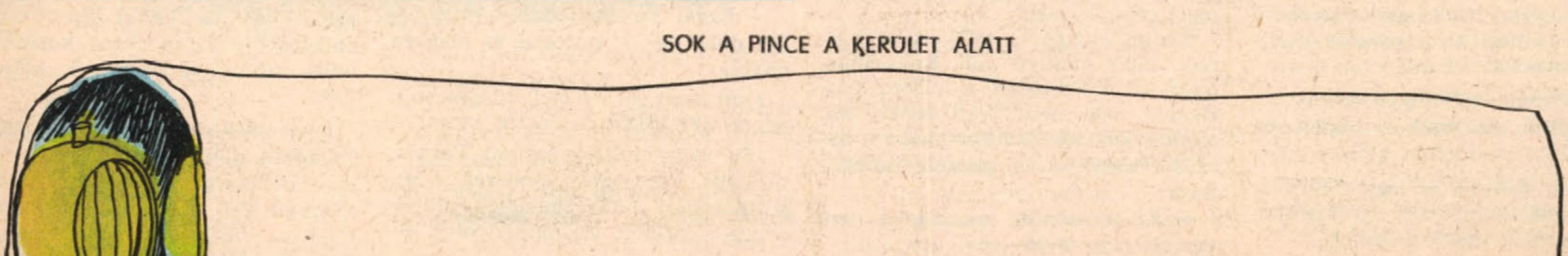

Ez csak a pincerendszer egy része. A többi 25 kilométert a következő hetekben folytatásokban közöljük...

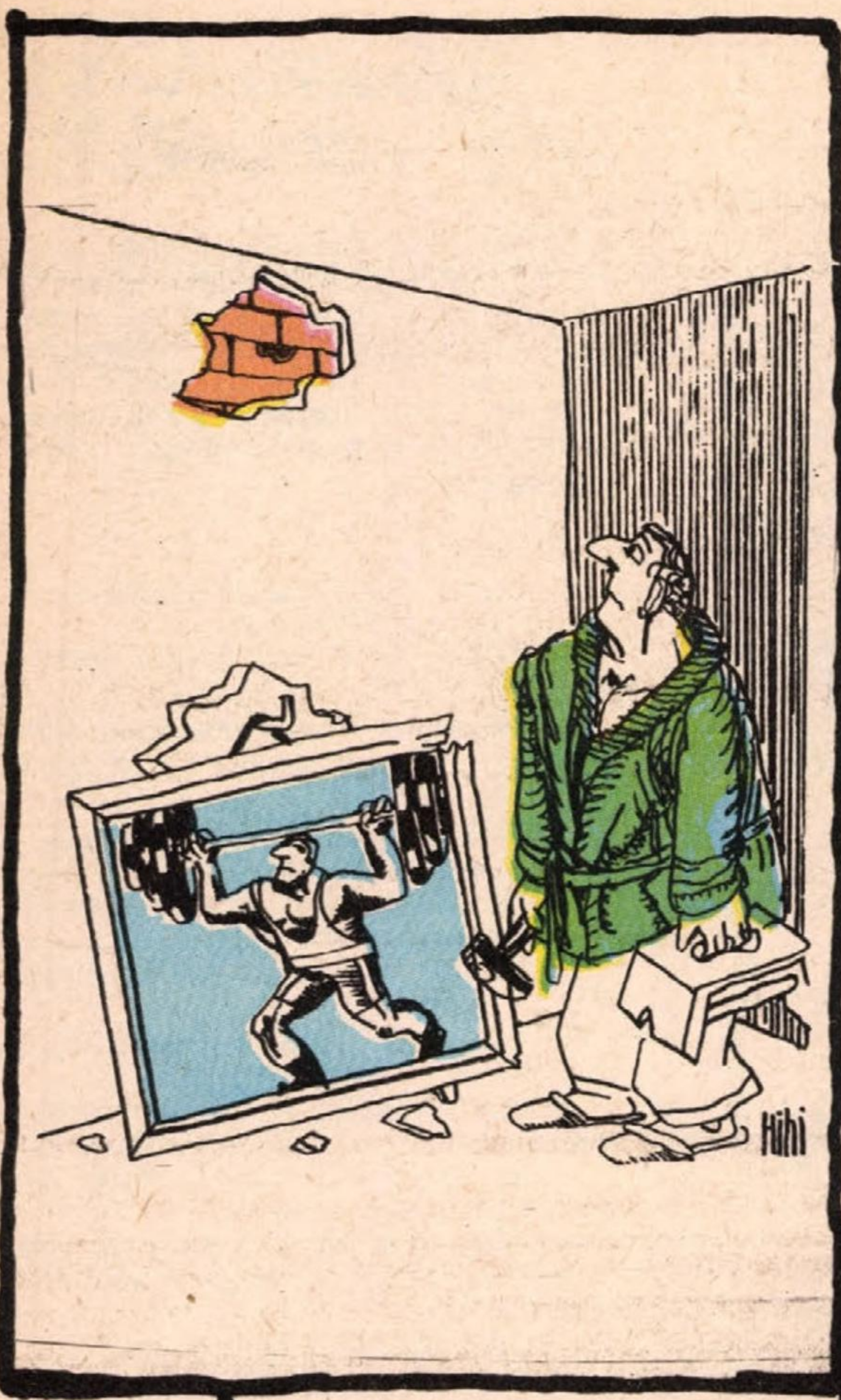

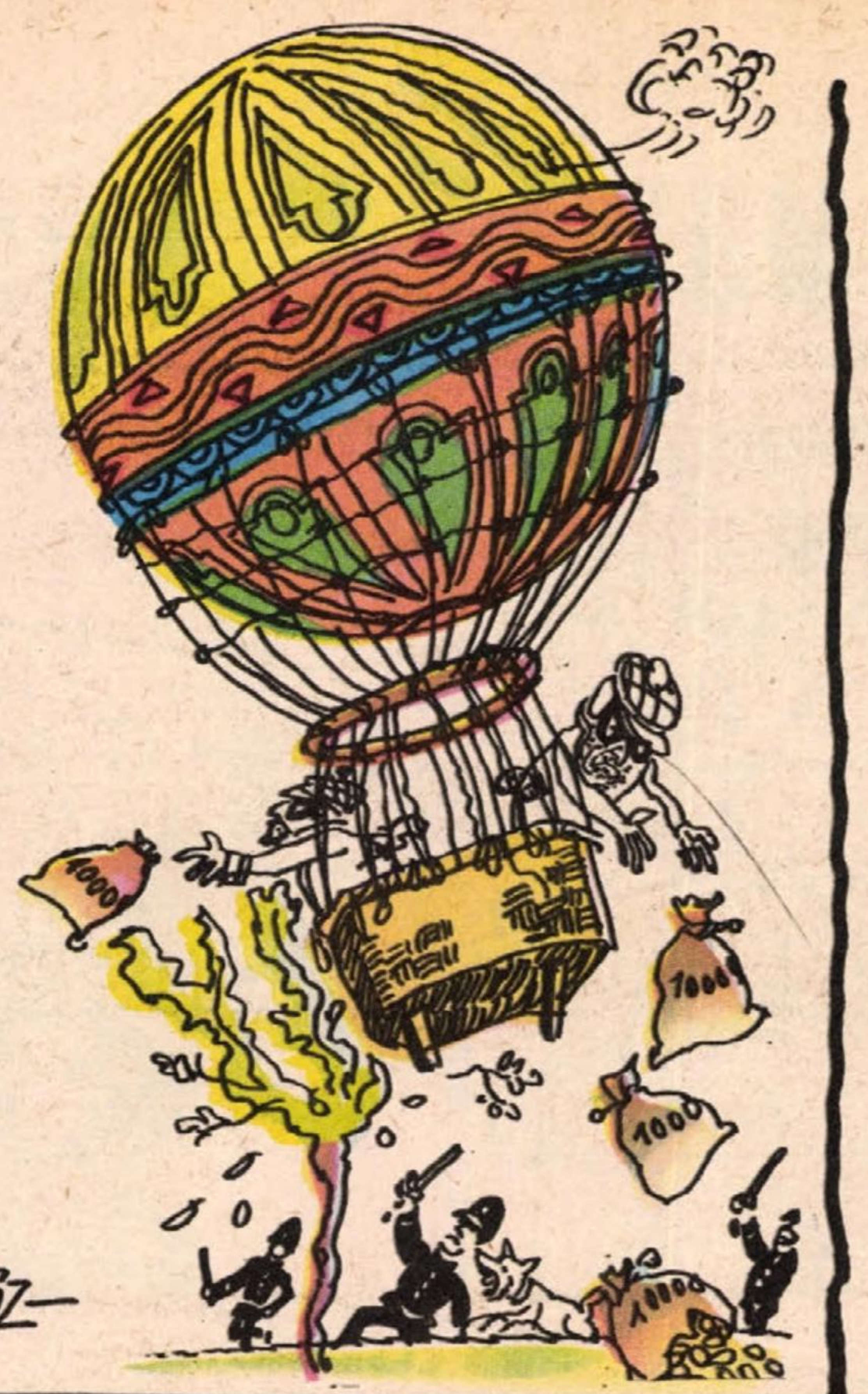
1000
1000
1000
1000
SZ—

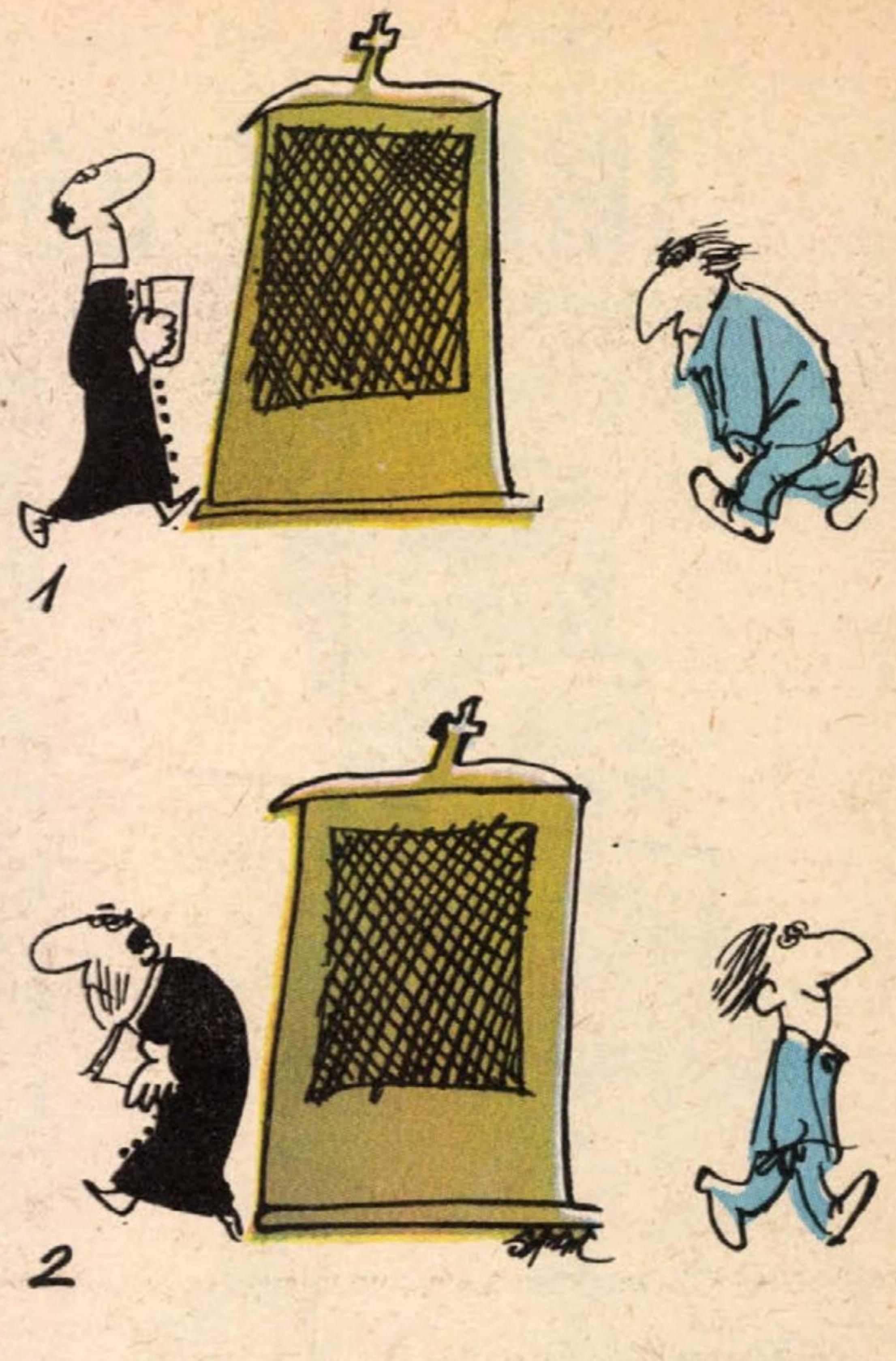

SÚLY

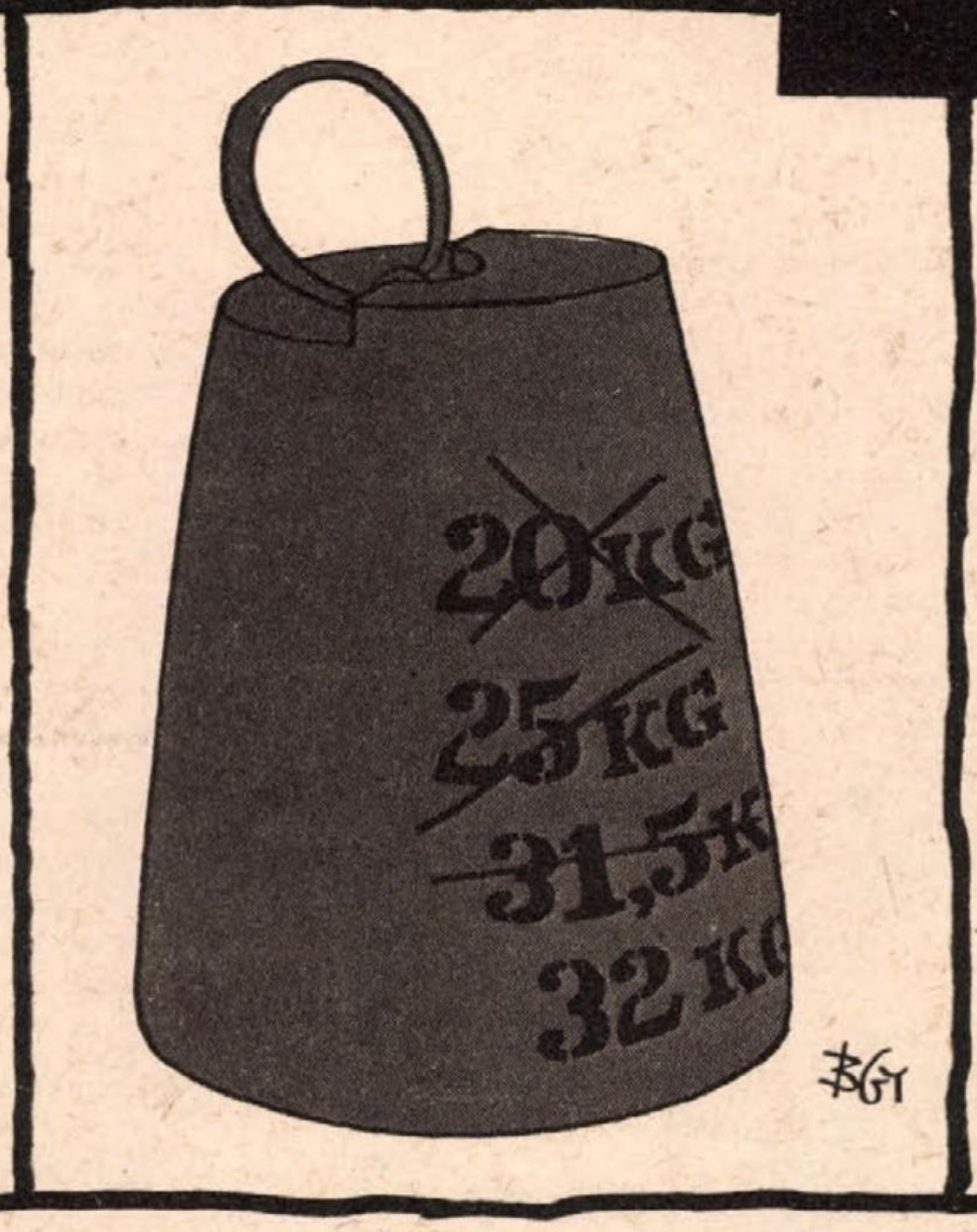
~~20KG~~
~~25KG~~
~~31,5KG~~
32KG
BGY

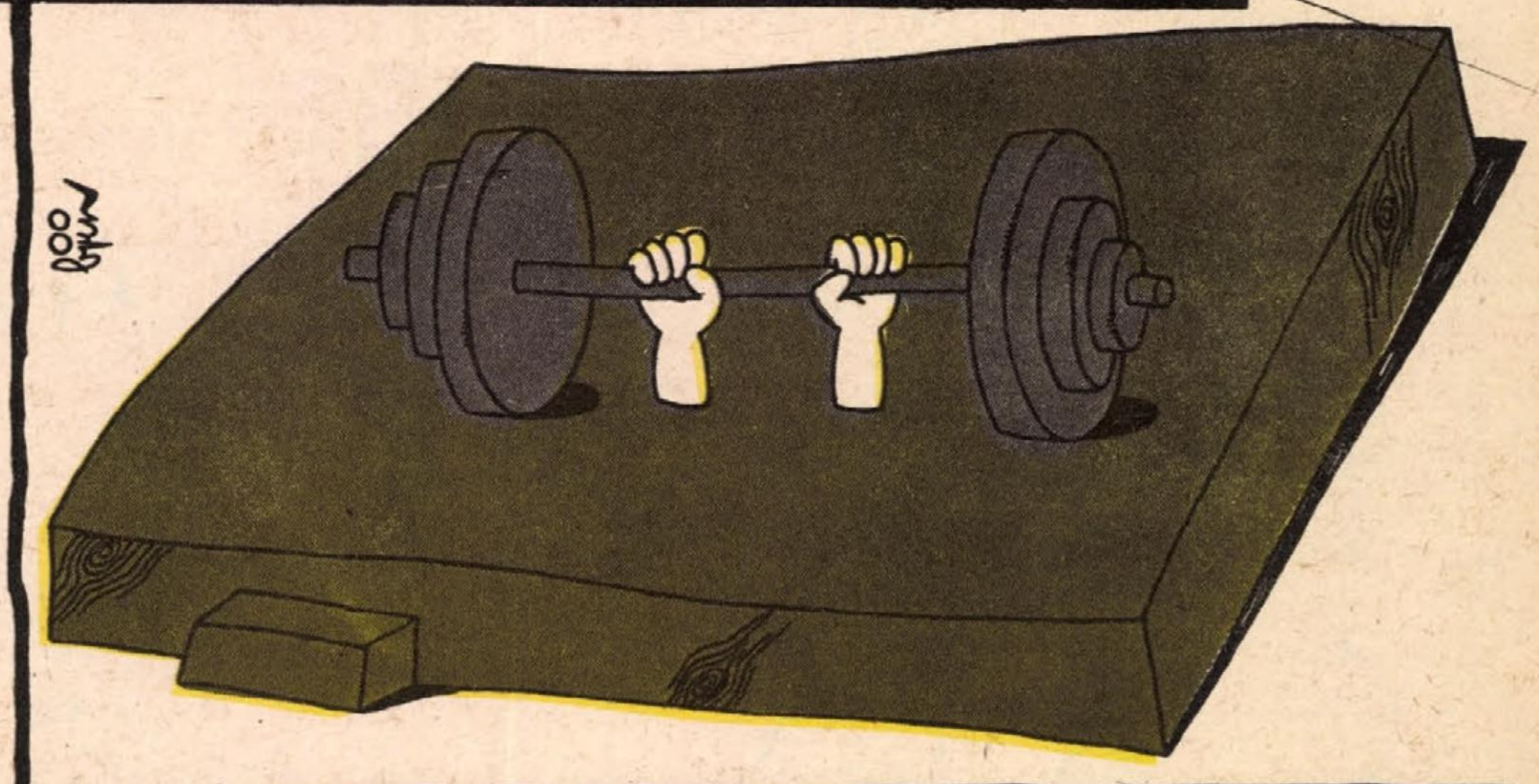

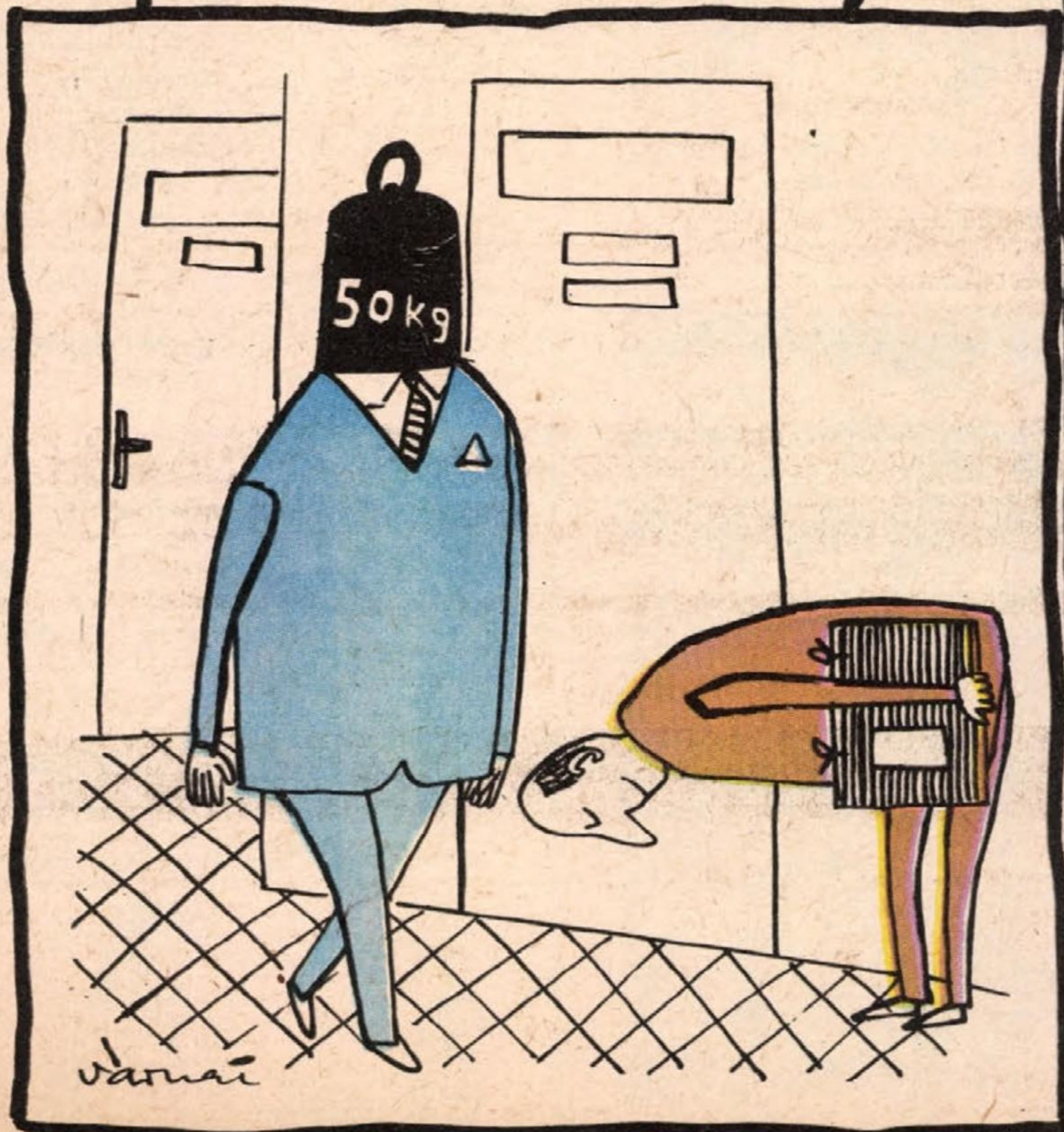
50kg
Várnai

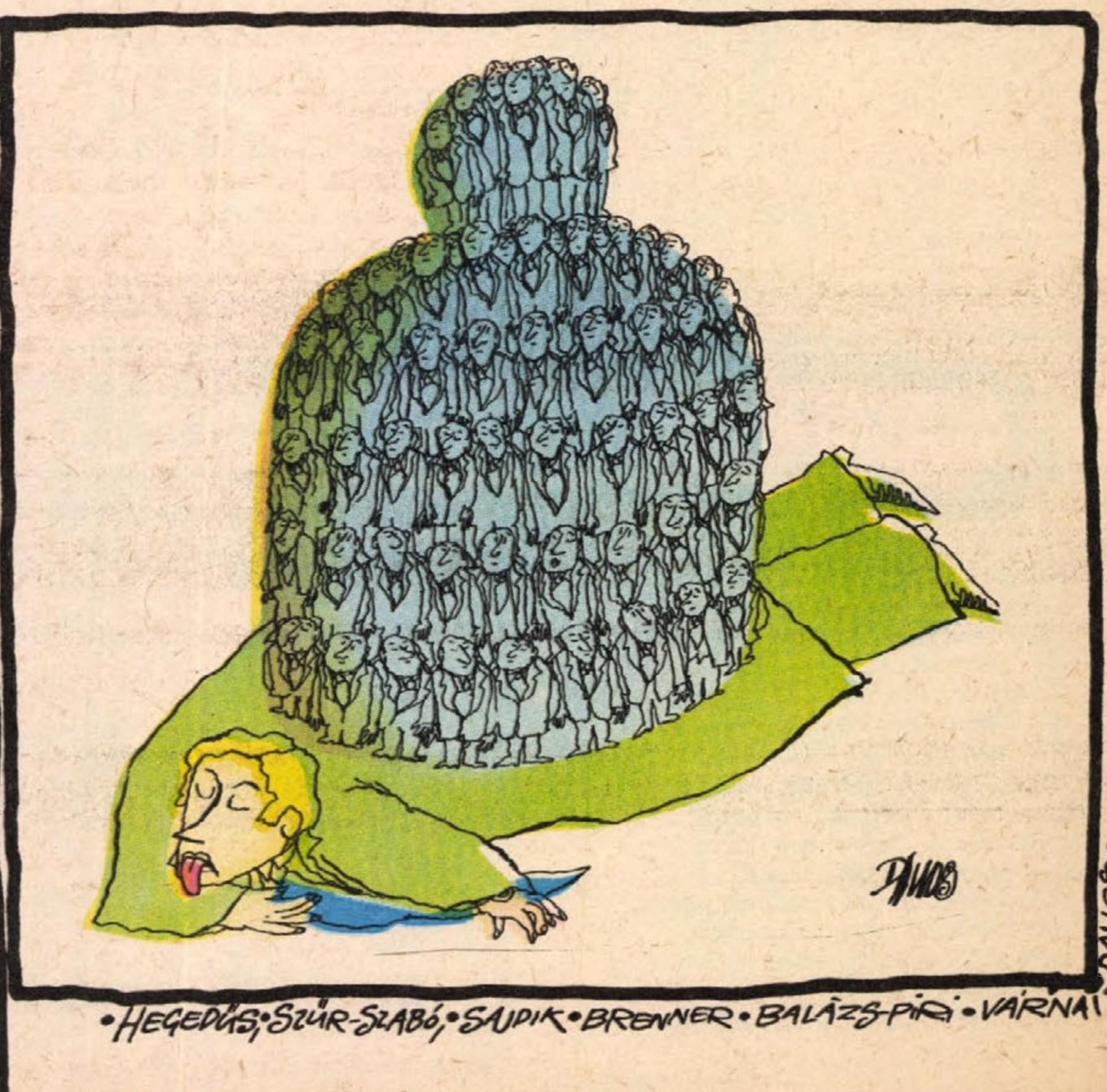

•HEGEDŰS, SZŰR-SZABÓ, • SAJDIK • BRENNER • BALÁZS-PIRI • VÁRNAI • DALLOS•

IMPORT HUMOR SVÁJCBÓL

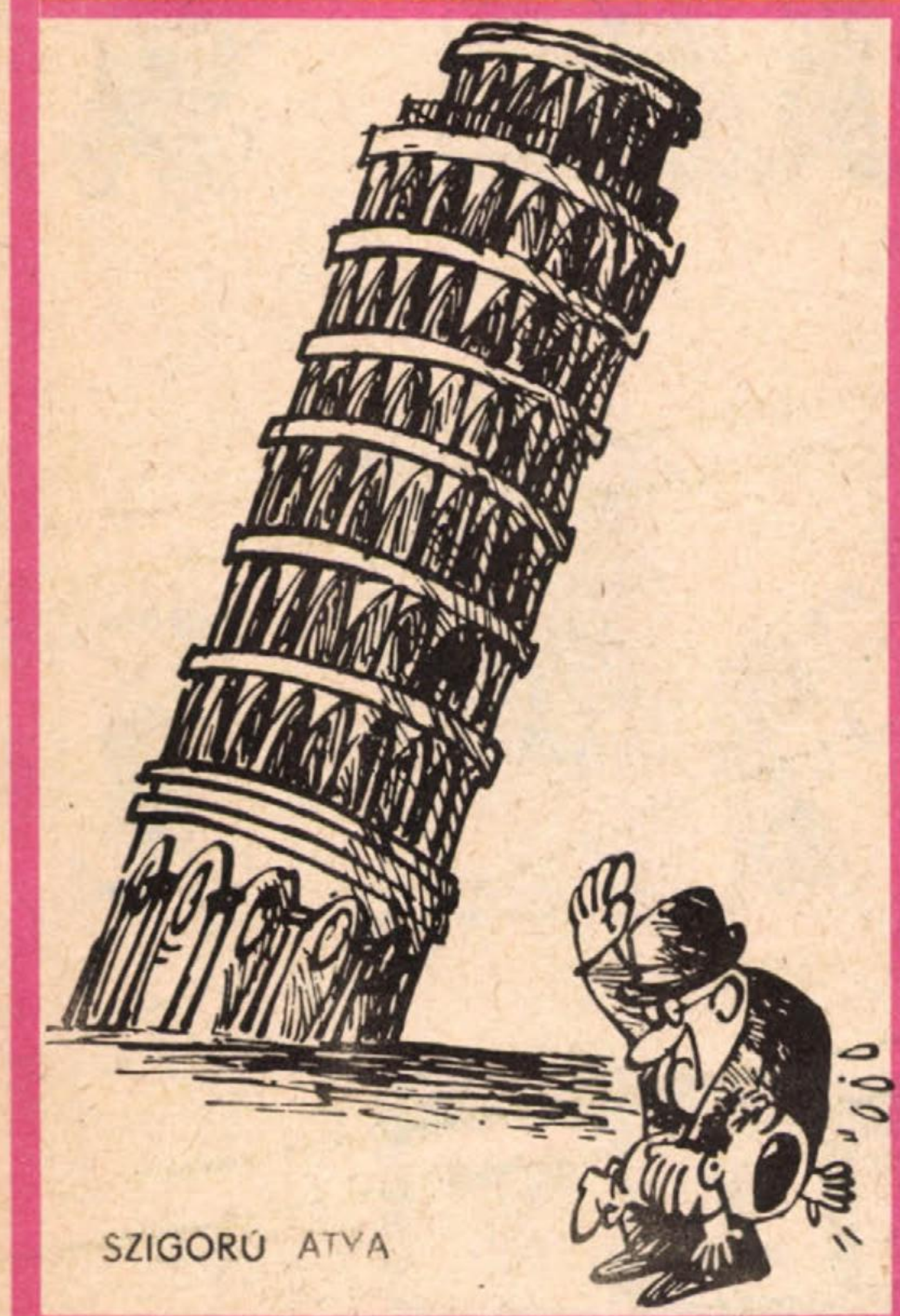
SZIGORÚ ATYA

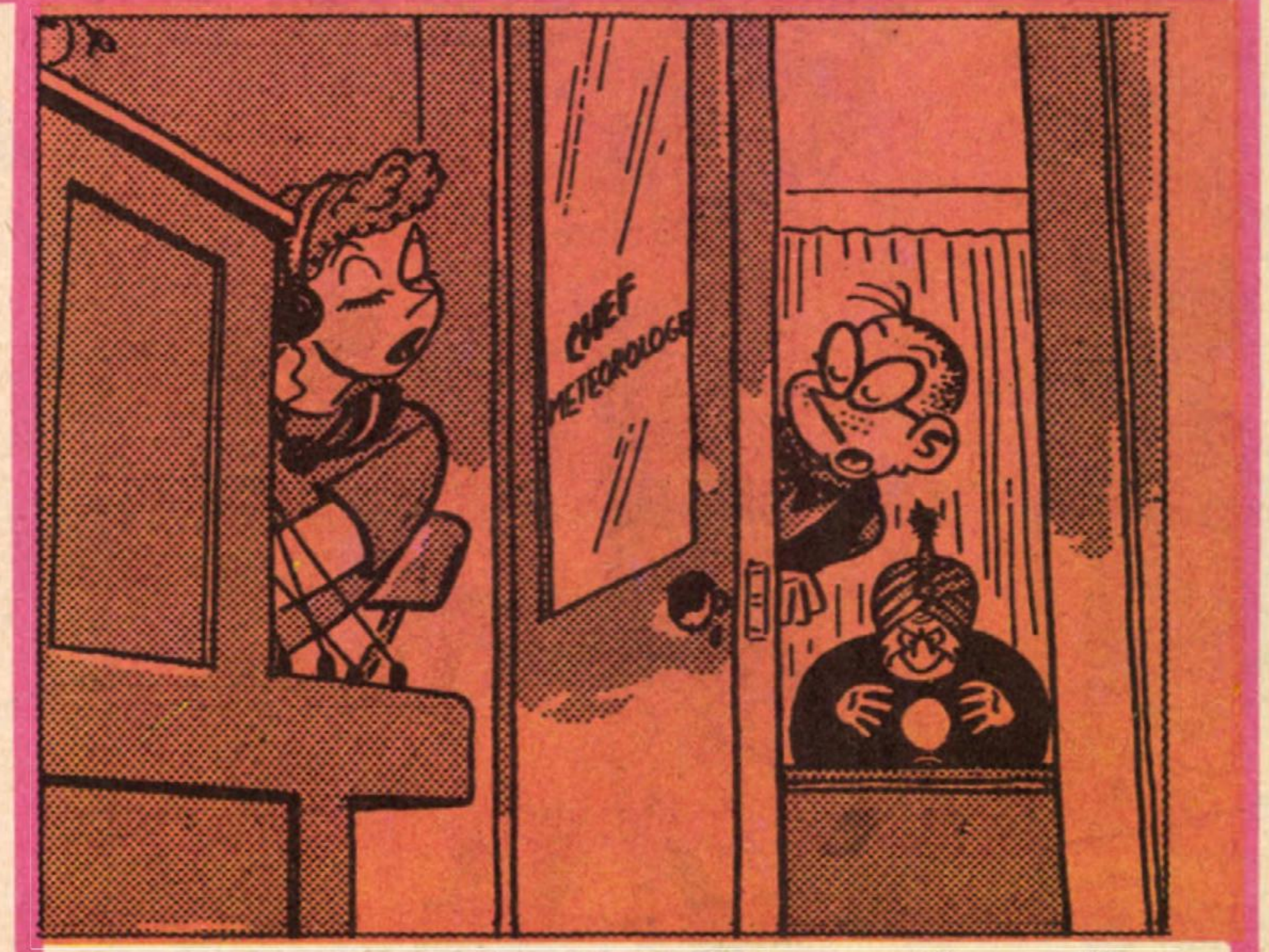

– Kisasszony, nyugodtan közölheti, hogy a főmeteorológusunk hamarosan ismerteti az előrejelzést két napra.

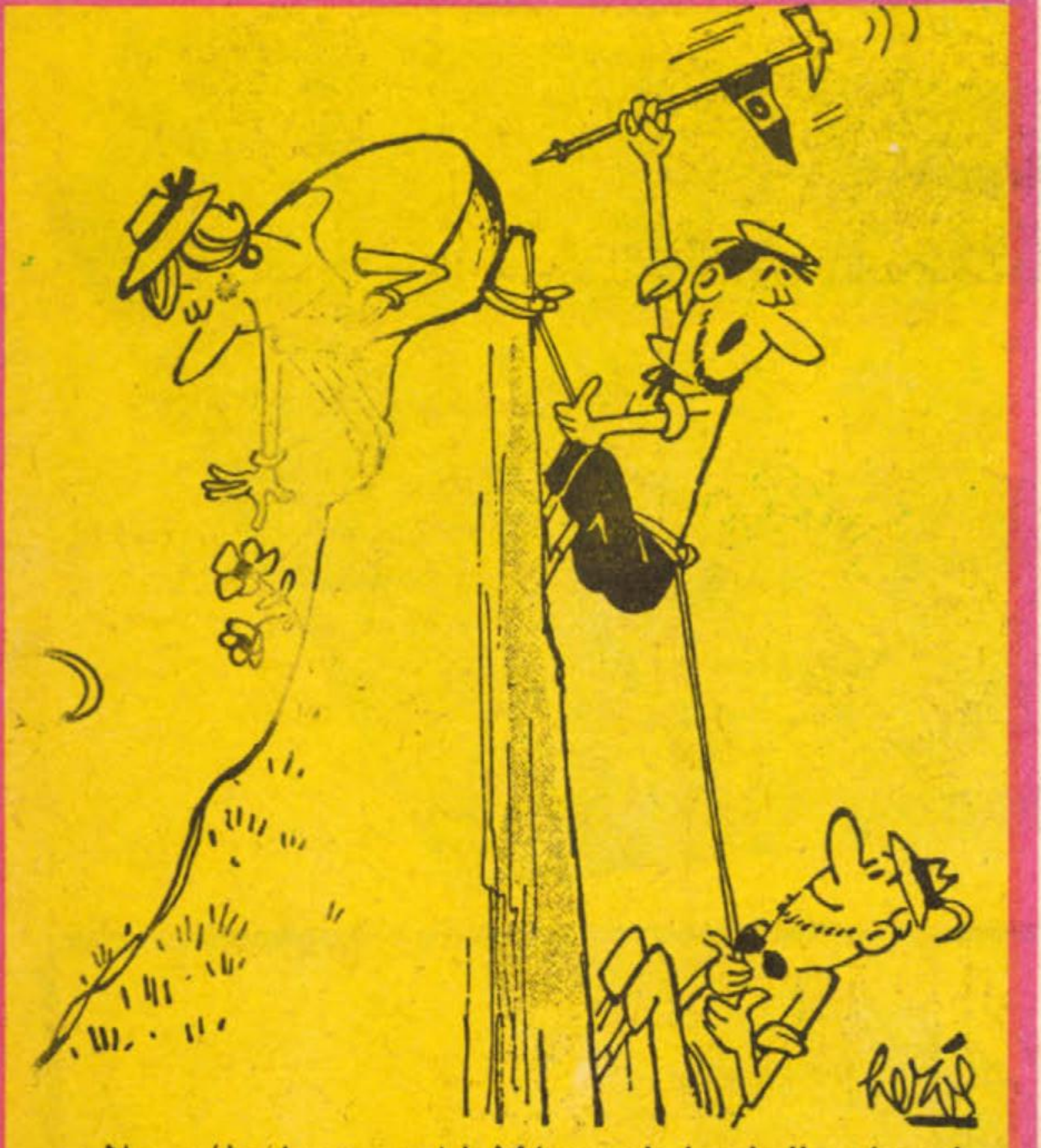
– No, célnal vagyunk! Már csak be kell szúrnod a zászlót, s ezzel meghódítottunk egy ember-nemjárta hegycsúcsot!

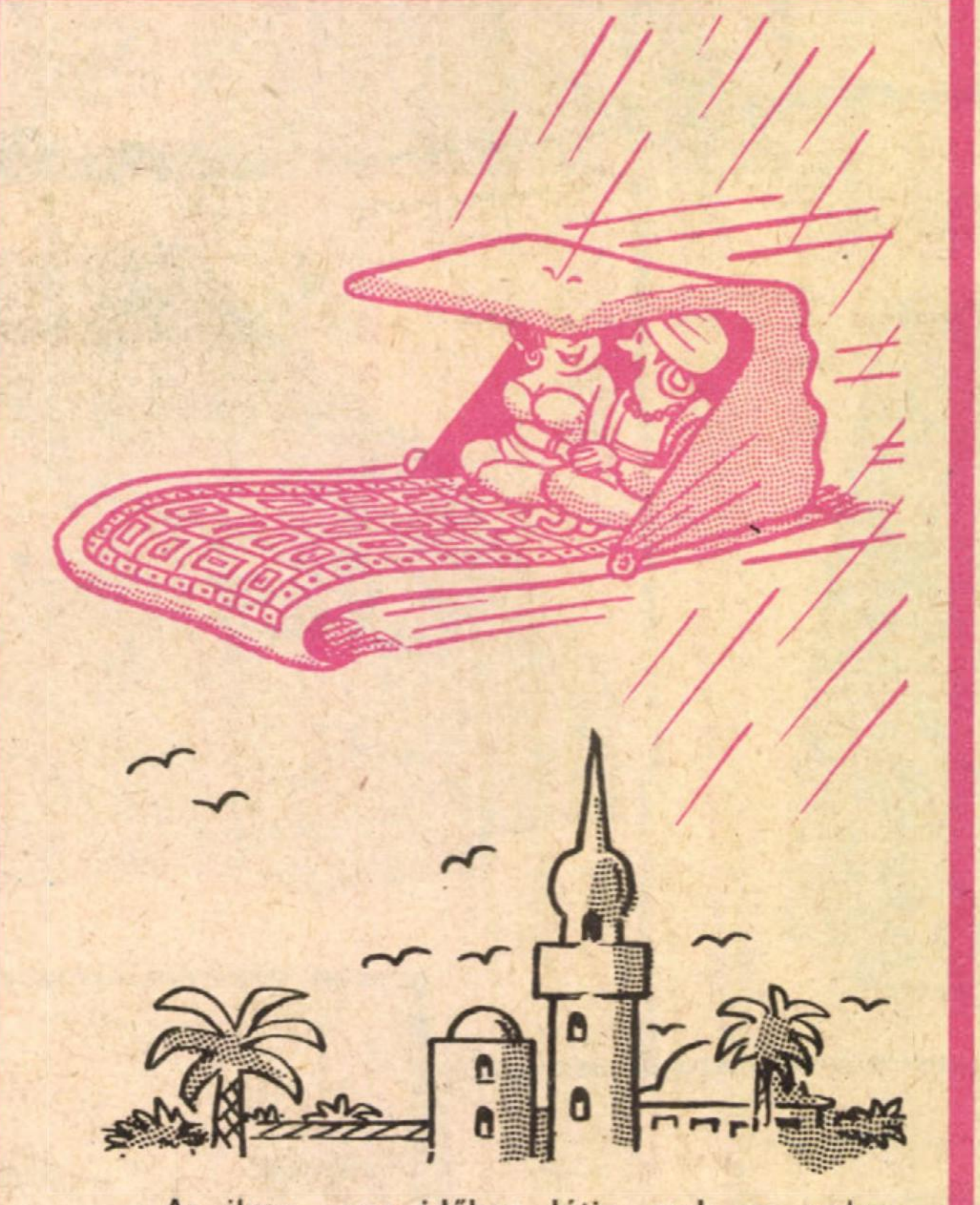
– Az ilyen rossz időben látja csak az ember, milyen előnyei vannak az új modellnek.

ingyenes előadás

Pécsen épült ez a csoda.
Gót? Nem! Késő-romantika?
Jóég tudja, milyen „izmus”, —
tán kora-Keravill stílus.
Óriásház, tíz emelet:
tíz képernyő egymás felett.
Nő három, tíz, száz szerepben,
porol, pöröl, lobban, lebben.
Jogi eset, cirkusz, dráma,
ami röpül, nem épp páva:
remek erkély-jelenetek,
s mindenütt más műfaj pereg.
Szembelakó szeme pásztáz:
pompás műsort nyújt e ház-váz, —
egyenesben színes élet,
már nem is vesz készüléket!

Péreli Gabriella

Tévé-házak" épülnek a pécsi kertvárosban – egyelőre még kuriózum [redacted] képernyő-formájú erkélyekkel [redacted] (MTI Fotó – Bajkor

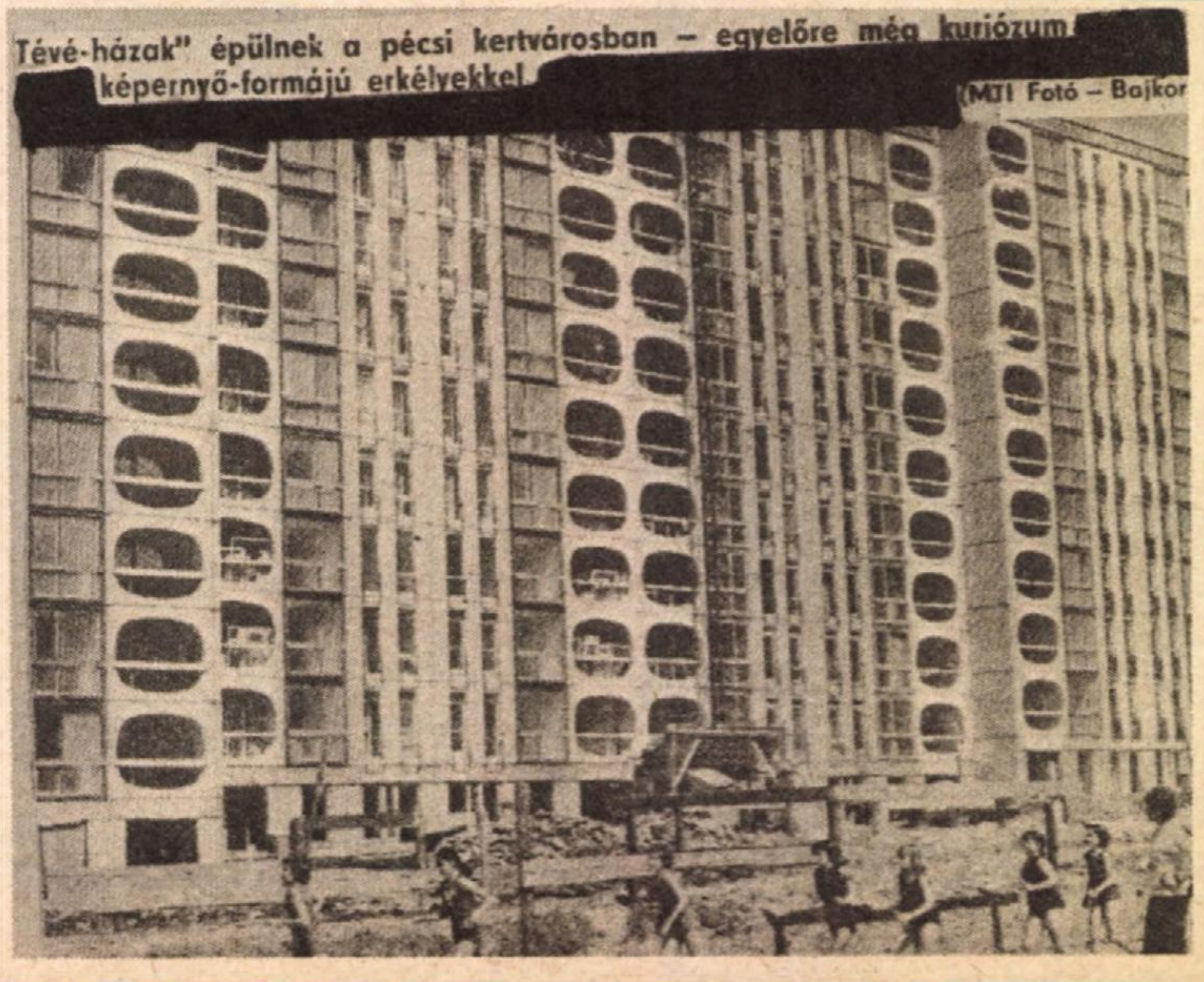

Nemzedéki ellentét

Szerkesztőm arra kért, hogy írjak rövid cikket a nemzedéki ellentétről, ha van ilyen. Nos, én írtam egy kis dolgozatot, de helyszűke miatt csak a mondatok elejét rögzítettem. A pontozott részek behelyettesítését a tisztelt olvasó fantáziájára bízom.

*

— Ülj le, fiam. Beszélgessünk egy kicsit. Itt az ideje, hogy ...

— Apám, ti mindig azzal jöttök, hogy ...

— De csakis a te érdekedben. Felháborító, még alig nőtt be a fejed lágya és máris ...

— Talán várjak addig, amíg ...

— A mi időnkben még ...

— Mindig azt hajtogatjátok és elfelejtitek, hogy ma már ...

— Egy kicsit jobban tisztelhetnétek a ...

— Tőletek viszont egy kicsit több megértést ...

— Mit tudjátok ti! Én már 50 évvel ezelőtt ...

— Ma már más idők járnak. Jogom van ahhoz, hogy ...

— Azt előbb ki kell harcolnotok. Vagy azt várjátok, hogy a sült galamb ...

— Öreg koromra már hiába ...

— Türelmetlenek vagytok. Bezzeg én fiatal koromban boldog voltam, ha ...

— Kíváncsi vagyok, hogy a te apád ...

— Szemtelen vagy! Ha én így beszéltem volna az apámmal, kaptam volna két olyan ...

— Elfelejted, hogy ma már ...

— Ha kinyitjátok, az ember megsüketül attól a ...

— Mit tudjátok ti, mi az a modern ...

— Ha én annak idején ilyen rojtos, foltozott ...

— Ez sokkal elegánsabb, mint a ti ...

— Alig egy éve, hogy vettem neked ...

— Az ember csak egyszer fiatal és akkor elvárhatja a szüleitől ...

— Neked az isten pénze is ...

— Mire tartogatjátok a ...

— Látom, mi van a villamoson is ...

— Nektek nincs más témátok, csak a ...

— És világos nappal, a körút kellős közepén ...

— Ha egyszer jó vagyok annál ...

— Én két évig udvaroltam, míg megengedte, hogy a kezét ..

— Ez olyan ciki, hogy ...

— A ti stílusotok nekünk ...

— Én meg erre azt mondom, hogy ...

— Mégis csak az apád vagyok és mindjárt kapsz egy olyan ...

— Ha nem lennél az apám, akkor azt mondanám, hogy ...

— ... !

— ... !

— ... !

— Ha kívánod, akkor én most ünnepélyesen ...

— Tudom, hogy nekem is vannak ...

— Mégis csak te vagy az idősebb, ezért ...

— Hidd el, én csak a javadat ...

— Tudom, de ...

— Majd ha egyszer te is apa ...

— Mától az vagyok. Ugyanis ...

Galambos Szilveszter

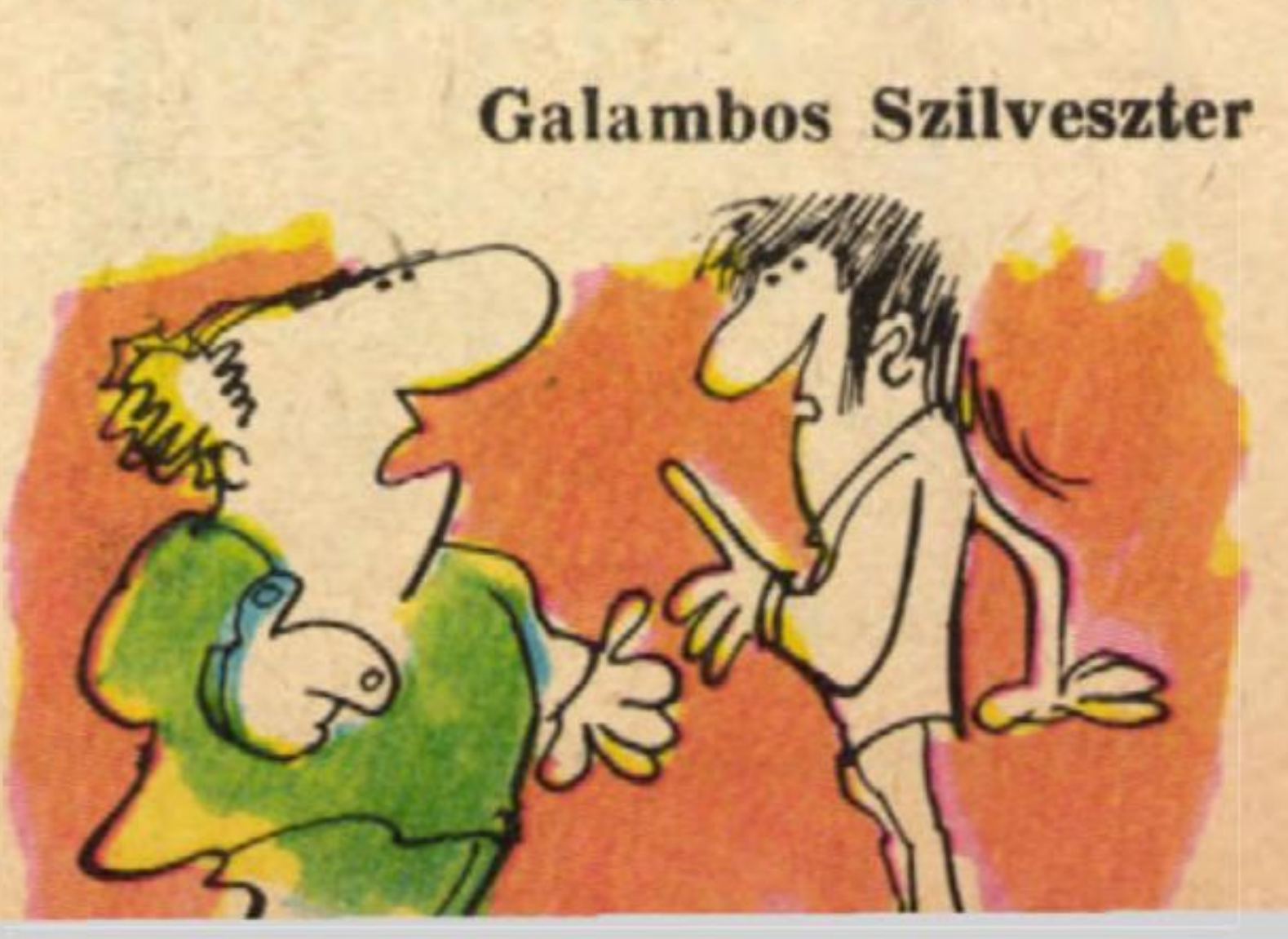

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

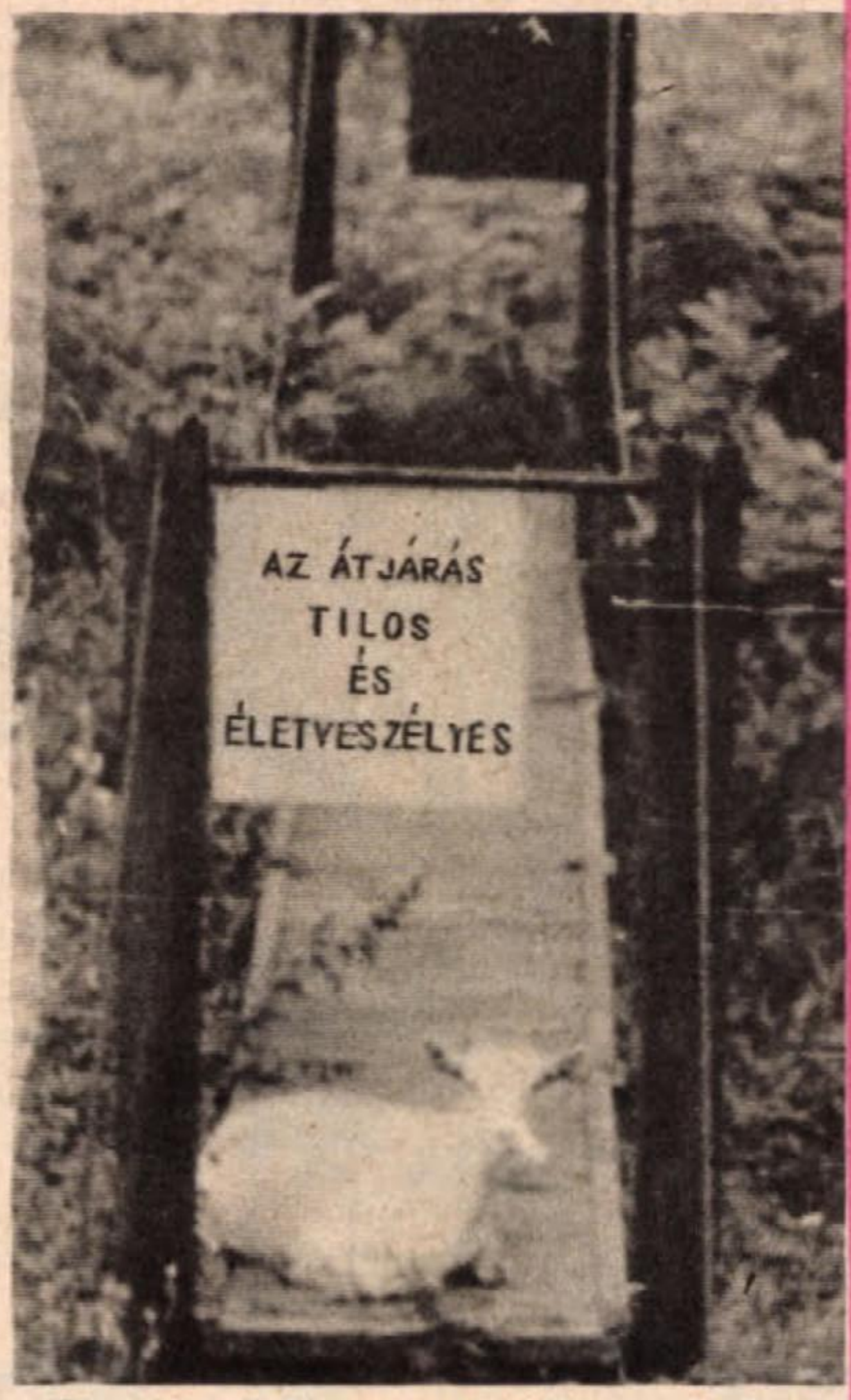

És aki mégis megpróbálja, majd kap egy kecsketúrót.

(Mohácson fotózta Szép István, százhalombattai olvasónk)

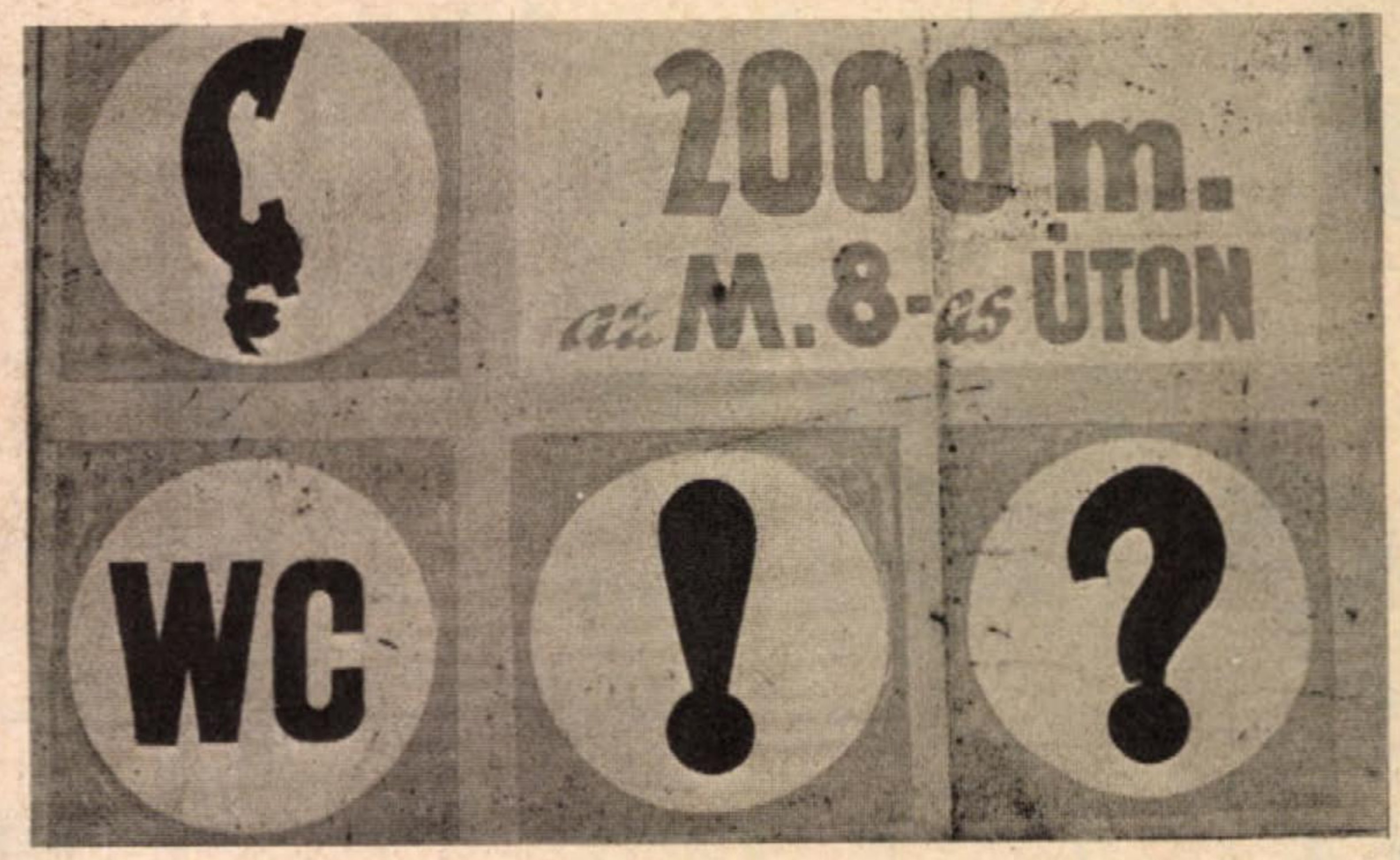

Az alsó sor megfejtői számíthatnak különös elismerésünkre. Talán rejtjeles illemhelyről van szó, az ellenség megtévesztésére.

(Veszprémben fotózta Kristóf Laszlo)

lovat mutattak be a nemzetközi zsüri előtt hivatásos angol lovasok, s ebből hat négylábú paripa nem érte el a kívánt színvonalat. Ezért Igor Novikov, a volt több-

Erre megpróbálkoztak háromlábúakkal, de az sem volt az igazi . . .

(A Népszabadságban észlelte Keresztesi Margit)

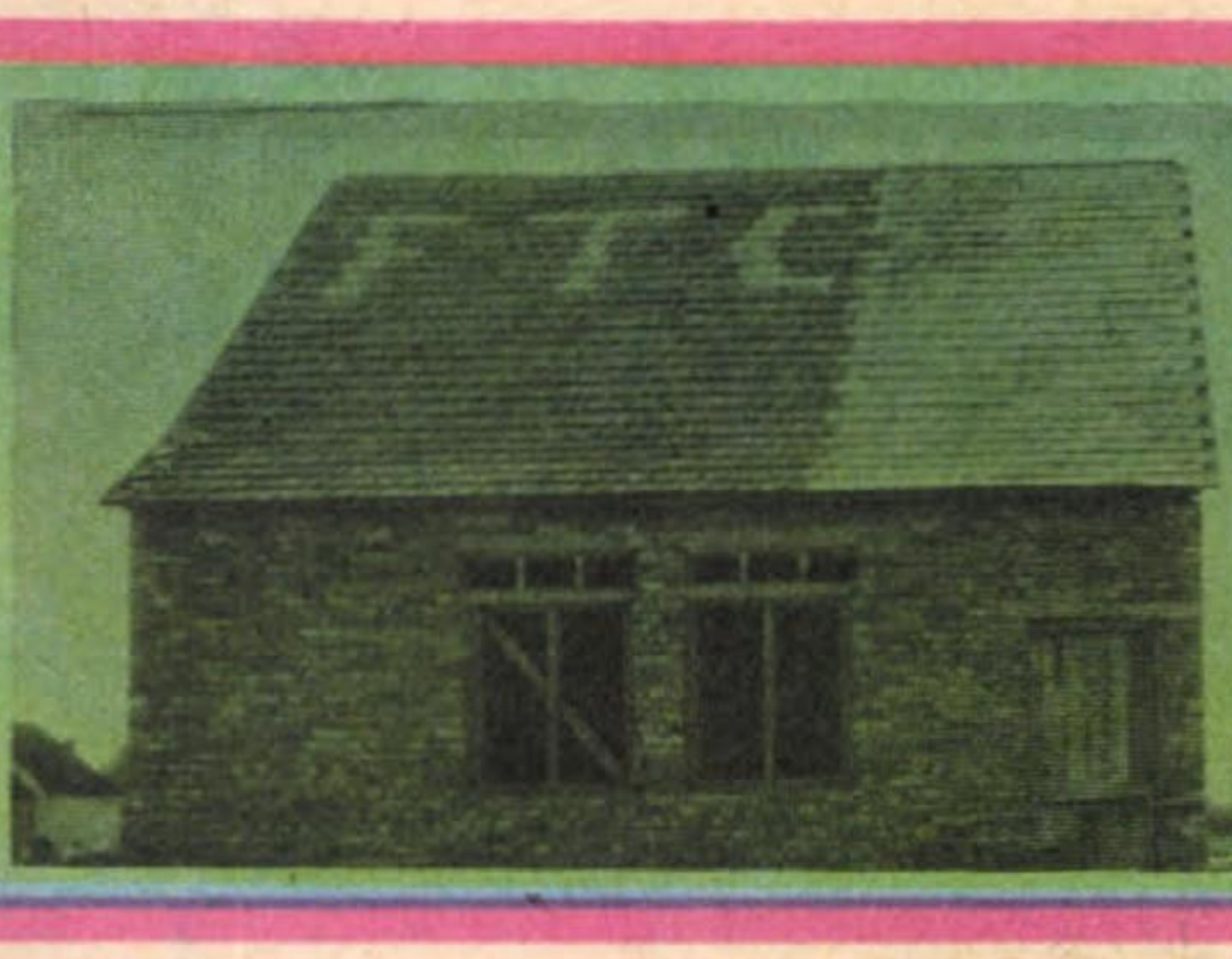

Ilyen nagy szerelem . . . Avagy: színvallás a háztetőn.

(Siklóson fényképezte Viola István, máriagyüdi olvasónk)

VAN TÖBBFÉLE . . .

Ki mindent észrevesz,
az kritikus a legjavából —
a rossz kritikus nyakló nélkül
szapul mindent, ócsárol.
Ennél veszélyesebb
az „óvatos duhaj” —
a szerző nevére kancsalít,
aszerint adakozó vagy fukar,
s végül, hogy érveit alátámassza,
még a bírált könyvet is elolvassa.

JÁMBOR VESÉZÉS
?

TÉBOLYÍT A TÉBOLYIG

Beszélünk tízszer, százszor
büszkén, akár új hajnalhasadásról
a gépről, mely gondolkodik —
ám ne feledkezzünk meg
a sötét csodáról:
a gépies gondolkodásról,
mely tébolyít
a tébolyig.

Bácski György

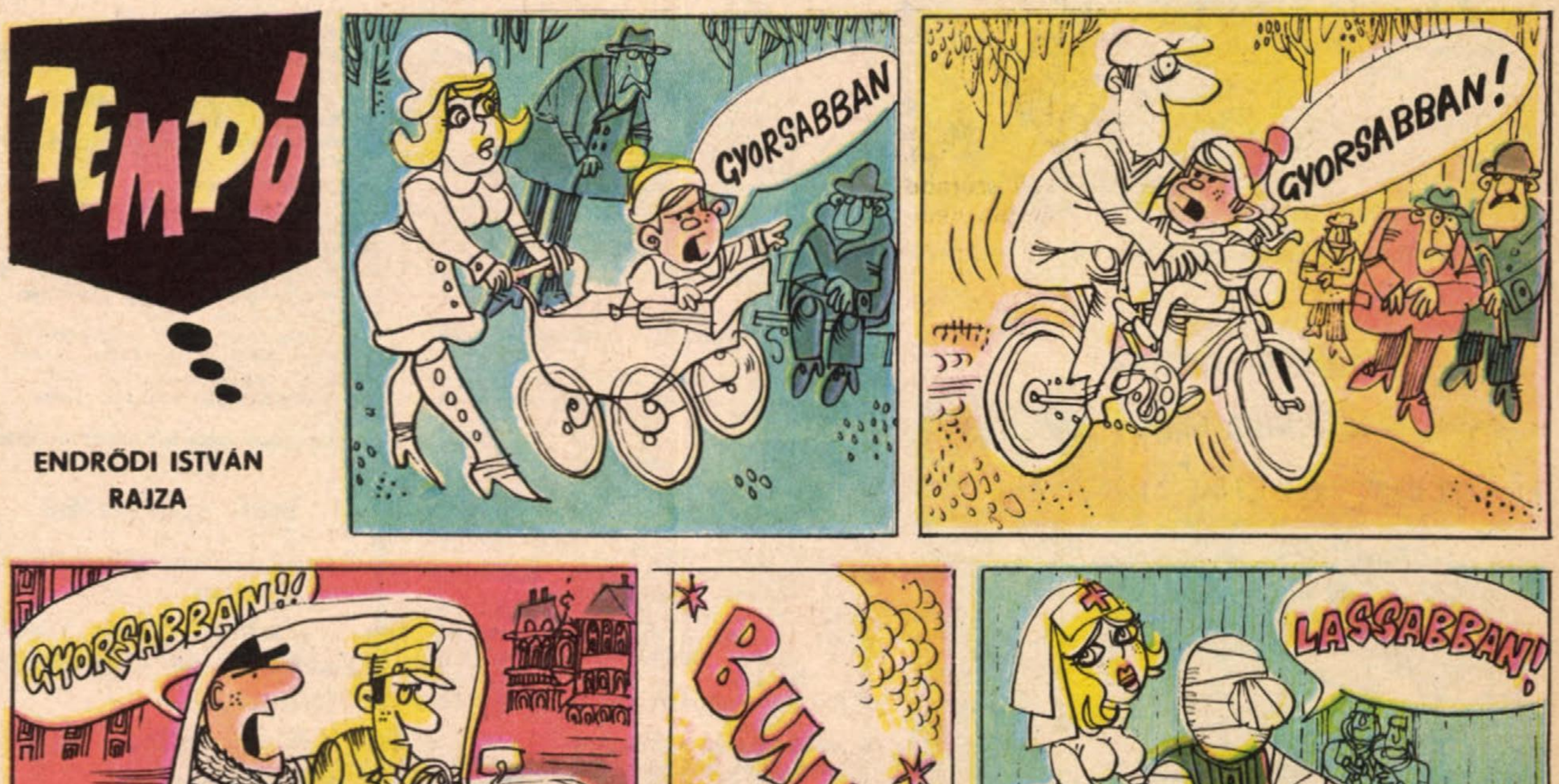
TEMPÓ
GYORSABBAN
GYORSABBAN!
GYORSABBAN!!
BUMM!
LASSABBAN!

ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA

TEJIPAR
HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS
- IGEN,
semmi felesleg
sincs rajta,
MERT
GOMOLYA-
TÚRÓT
vacsorázik

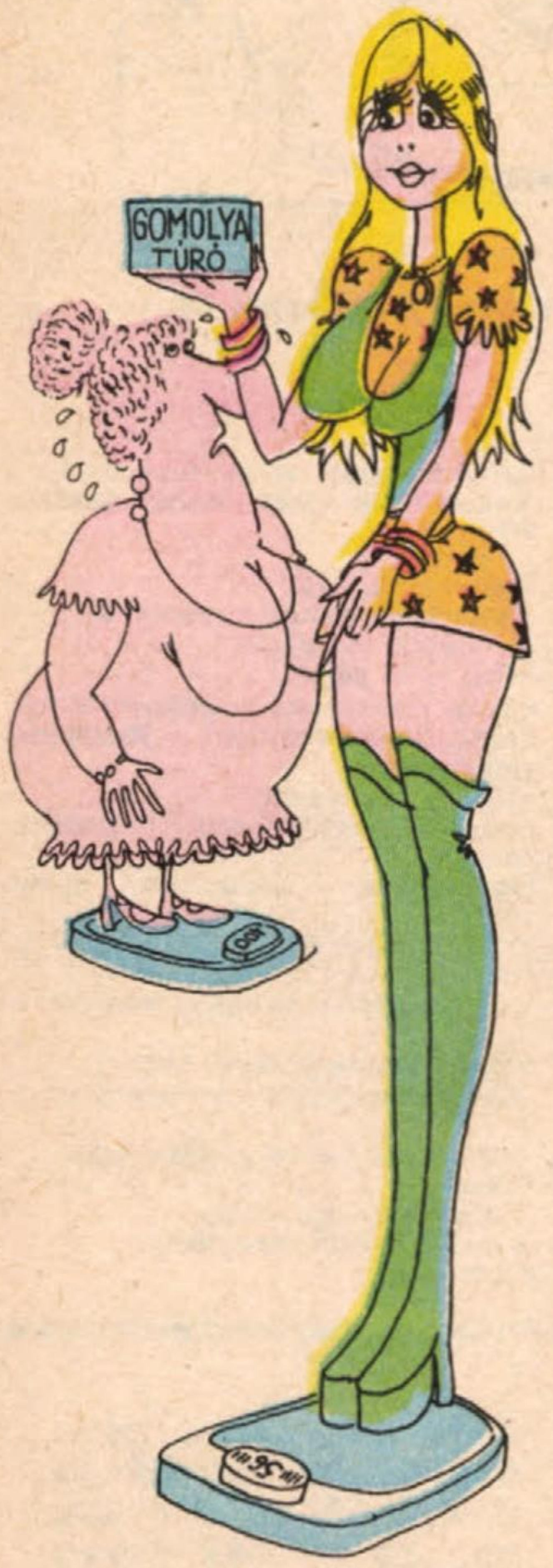

TEJIPAR

MAI ÁMOR

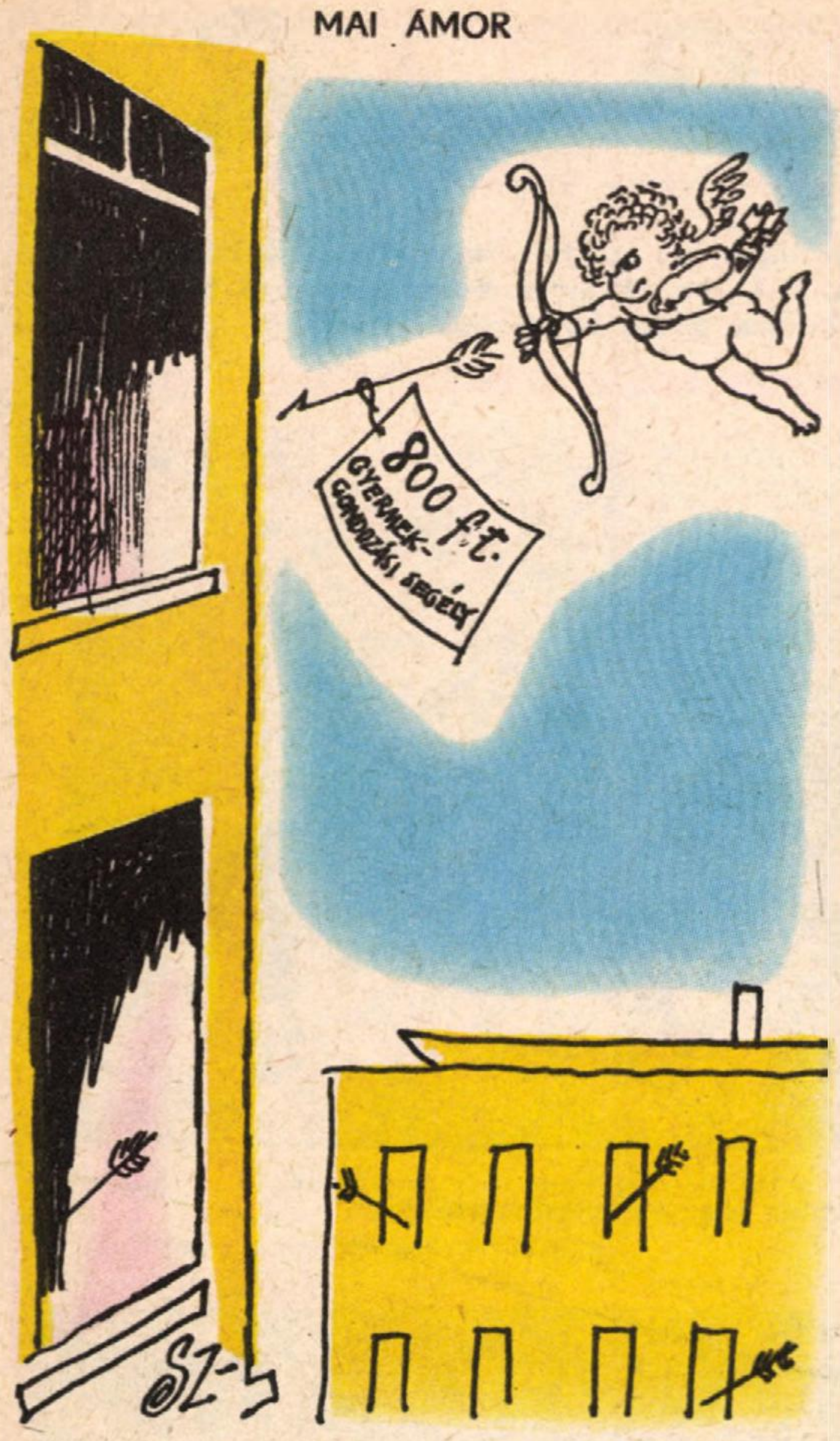

FIATAL HÁZASOK

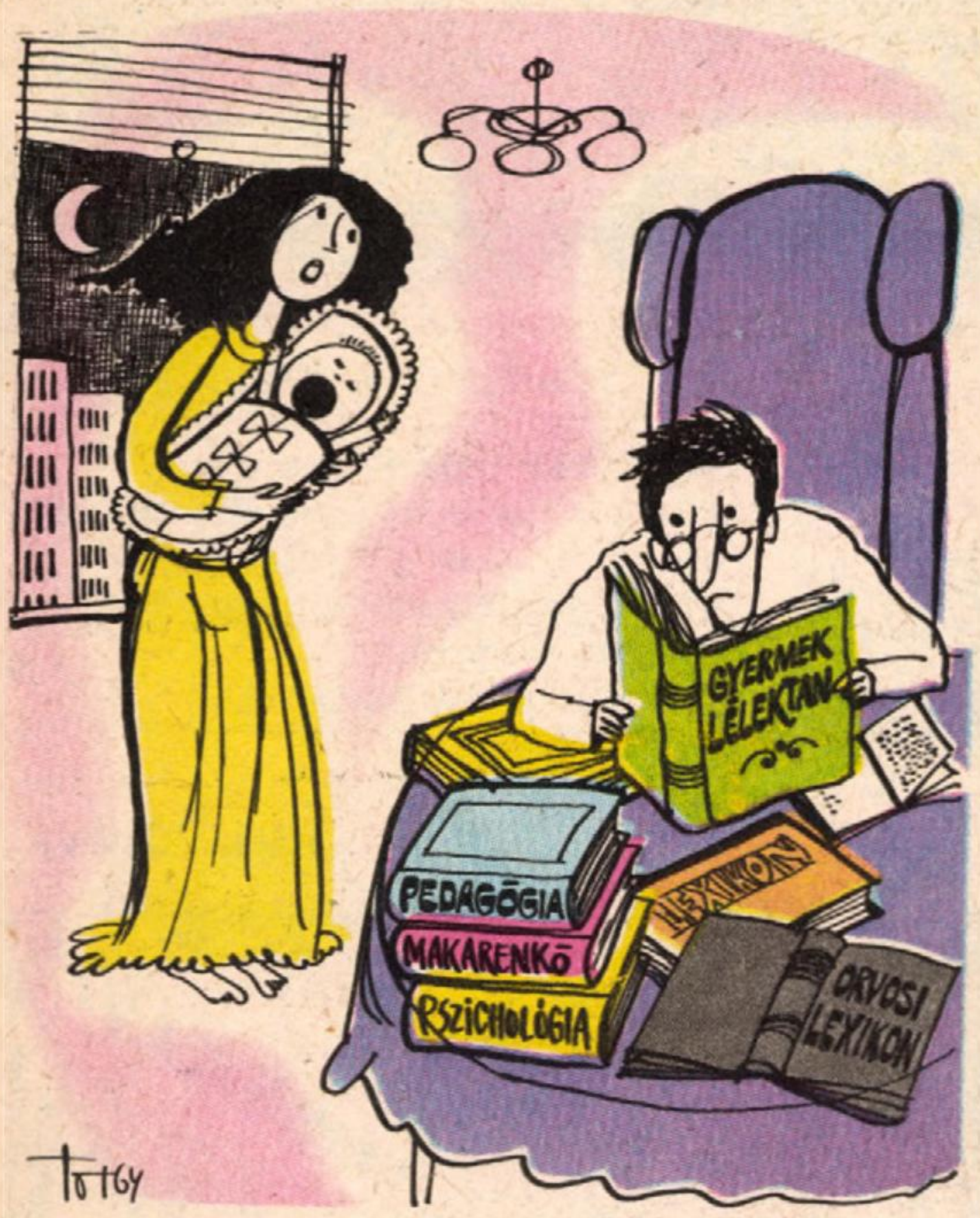

– Tudod már végre, hogy miért sír a gyerek?

PÁLYAVÁLASZTÁS

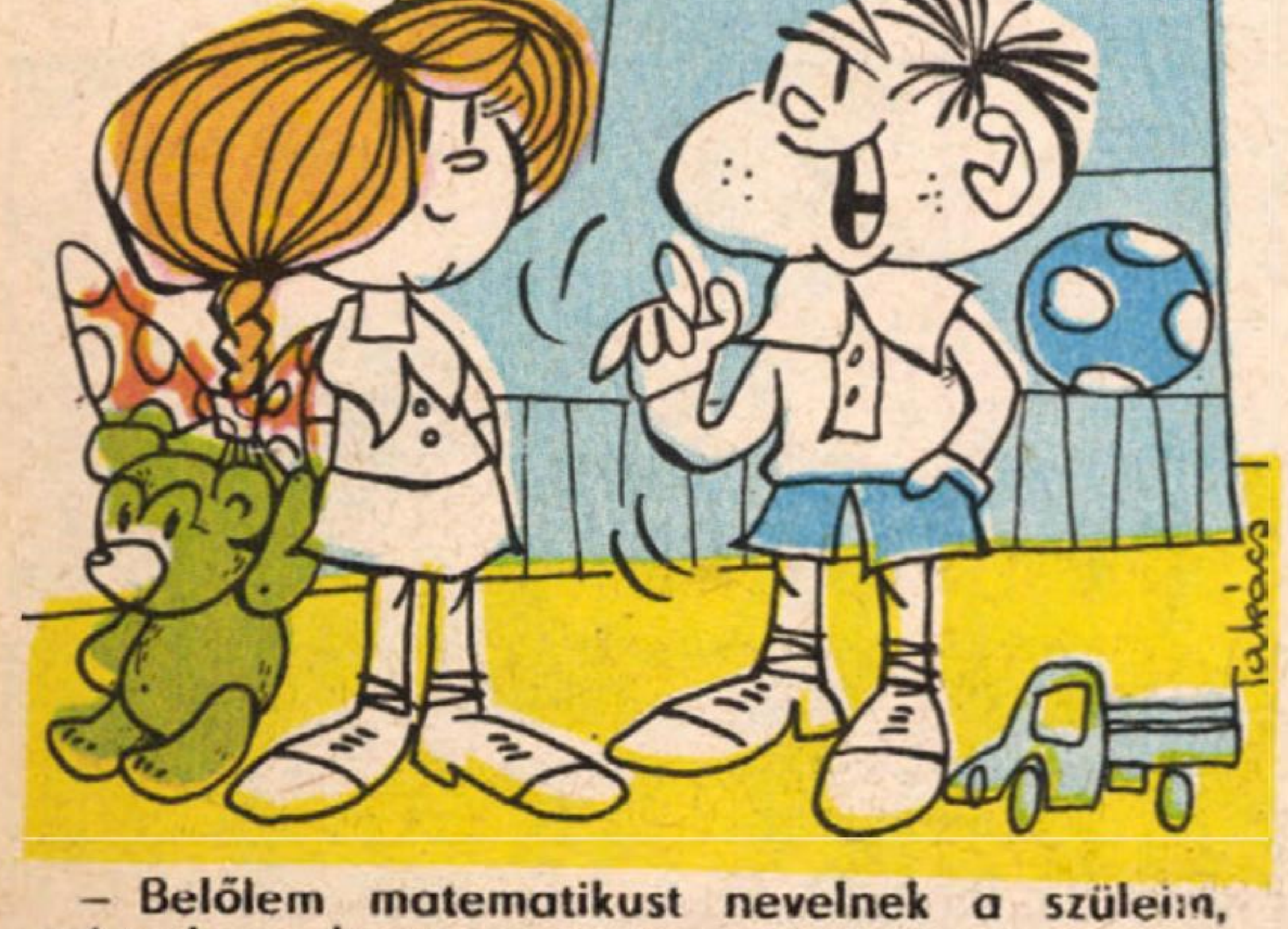

– Belőlem matematikust nevelnek a szüleim, azért, hogy legyen, aki ingyen elkészíti a lottó-variációs táblázatukat!

Minden rendben van

Kapronai felháborodva hívja a pincért és reszkető ujjakkal mutat a tányérjára: — Hallatlan! Ebben a levesben egy légy úszkál! — Vízszintes 1 — függőleges 31 — feleli erre a pincér hidegvérrel. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb november 26-ig, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

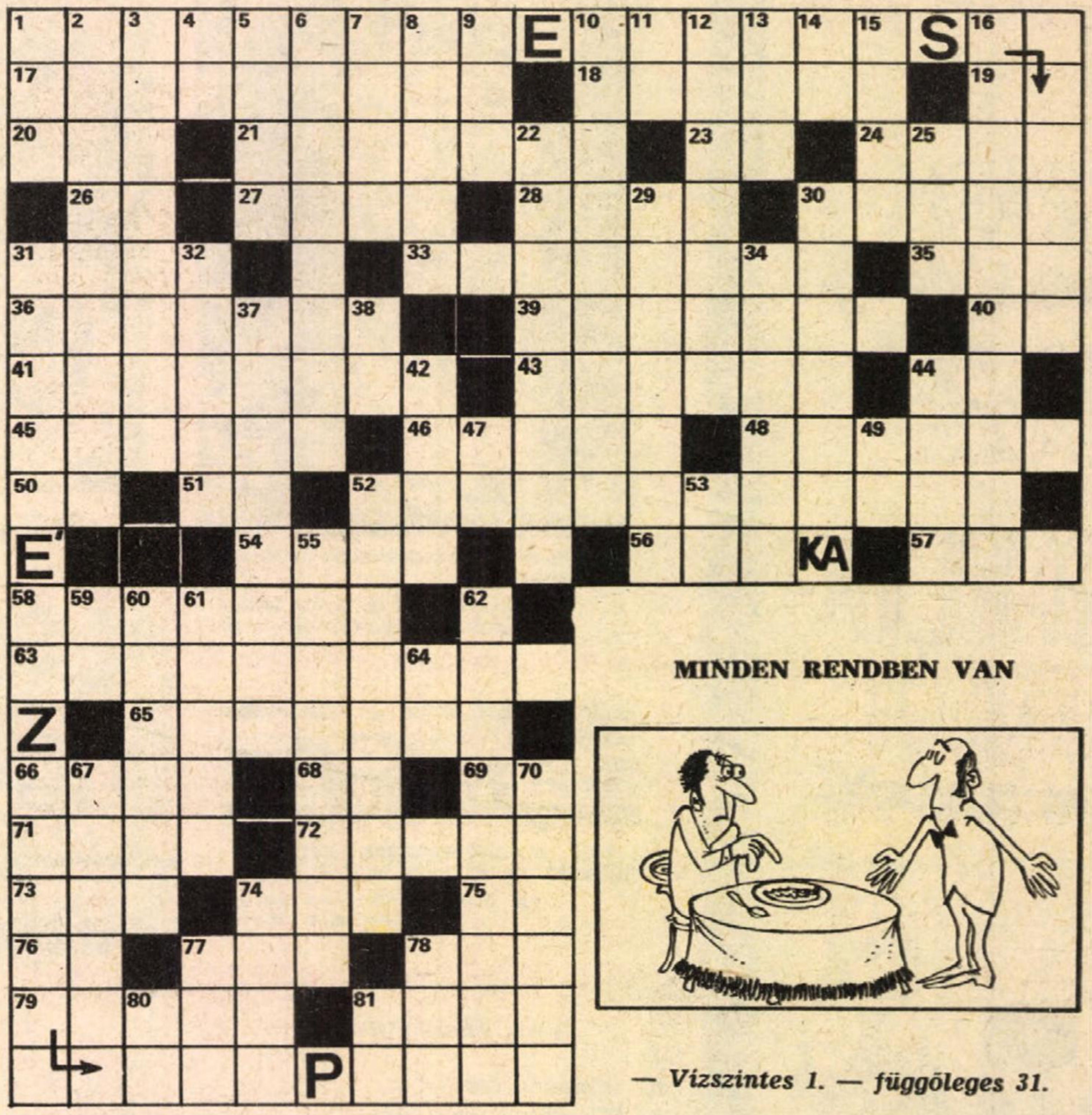

MINDEN RENDBEN VAN

— *Vízszintes 1. — függőleges 31.*

VÍZSZINTES

17. Könyöradomány
18. Verdi operája
19. Német prepozíció
20. A leggyakoribb műanyag
21. Német — németül
23. G. P.
24. „Megállapítja a hosszát”
26. . . lézsia
27. A Thália Színház művésze
28. Kialakult, mindig kéznél levő sablon
30. Szépségverseny-nyertes kutyák oklevele
31. Vagyis — más szóval
33. Olyan személy, akit a nyomozó hatóság fogva tart
35. Porció, de a vége nélkül
36. A fejős tehén első számú feladata
39. Fáraók temetkezési helye fölé épült
40. Ősi fegyver
41. Kereskedelmi (pénzügyi) művelet
43. Nagy elődök kis utánzója
44. Latin névmás (semleges nemben)
45. Kötőszó
46. Ott — bővebben
48. Háztartási alkalmazott, ma már alig használt szóval
50. Y. S.
51. Helyhatározórag
52. Idejét múlt szokás vagy nézet
54. Katonai rendfokozat
56. Jóféle innivaló
57. Az írással ellentétben: elrepül
58. Róma megalapítója és első királya
63. Nagyobb nyomdák egyik helyisége
65. Kiömlött — más szóval
66. Ádám és Éva lakott itt, kilakoltatásuk előtt
68. G. M.
69. Rag
71. Hazugság — németül
72. Külföldi pénznem
73. É. F. Ő.
74. Madár
75. . . karcs
76. N. T.
77. Nagy iparvállalat betűjele
78. Elborít
79. Jókedvűen
81. Takarmány-konzerv

FÜGGŐLEGES

1. Valamihez hozzájut
2. Arra mondjuk, ami gyönyörűséget szerez
3. Kisázsiai származású, nálunk honos gyapjútermelő háziállat
4. Mássalhangzó fonet.
5. Se hosszú, se rövid női szoknya (kabát)
6. Némely templom része
7. Világhírű szovjet műkorcsolyázó
8. Utána ez jön: mi, ti, ők
9. Lépés — franciául
10. Rendkívül fontos népgazdasági ág
11. Rövidítés számok előtt
12. Nem áll a lábán biztosan
13. Égitest
14. C. N.
15. Nincsenek kiemelkedések rajta
16. Kiemelkedő görög drámaíró
22. Bablevesbe való
25. Tanács — pesti zsargonban
29. Egy kiváló juh-fajta neve
30. Ady egyik múzsája volt
32. Csehszlovák traktor-típus
34. Erős indulat, lelki felindulás
37. Nobel-díjas svéd írónő, (1858—1940)
38. . . padt
42. Dal — angolul
44. Kukorica Jancsi szerelme
47. A tantál vegyjele
49. Mint a 4 függ.
52. Olasz származású canterburyi érsek, skolasztikus filozófus (1033—1109)
53. Mint a 76. vízsz.
55. Sokak gyűjtőszenvedélyének tárgya
59. Emlékezetes mesefilm címe volt
60. A kecskére illő jelző
61. Olasz város
62. Világklasszis szovjet teniszező
64. R. Y.
67. Sűrű, bársonyszerű szövet
70. Aki a munkáját gondosan végzi
74. Világhírű japán rádiómárka
77. Elvetik
78. Folytonossági hiány
80. A germánium vegyjele
81. Ételízesítő

MÉG SZERENCSE . . .

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Sajnos nem tudtam utolérni, de a rendszámát felírtam.”

A 100 forintos díjak nyertesei:

Székely Jánosné, 1027 Bp., Tölgyfa u. 4.

Zsingor Ildikó, 8100 Várpalota, Ságvári út 15.

Takács Győző, 7623 Pécs, Jókai u. 42.

A nyereményeket postán küldjük el

diva sajnosnemtudta
ese eo orfeum hárem
azsidonő oh ede áru
raplis retesz temet
epa n hetéra adamo
nos bs gerenda g öl
dsibuti ltz szajré
s alraune ama erő r
zanegrey idegen van
á urh elmegy előzi
misi furia
ád olaj ss
tinta jazz
fly kf ütő
elirtam kn
illat guy
akt nénike
du cyr tag
osaka ftc

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

NEM KELL NEKIK ROHAMSISAK

A nyugat-németországi Würzburgban egy különleges amerikai katonai bíróság háromhónapi kényszermunkára ítélt két amerikai katonát — mert nem voltak hajlandók levágatni szakállukat és levenni a turbánt.

A történet ott kezdődött, hogy a két katona, Fresco közlegény és Broadwell tizedes néhánynapos londoni tartózkodása során áttért a sikh vallásra. Ez az Indiában honos vallás megtiltja a szakáll levágását és éjjel-nappal kötelezővé teszi a turbánviselést. Ez utóbbi persze gyakorlatilag lehetetlenné teszi a katonai szolgálatot, miután a rohamsisak nem fér rá a turbánra. A két újdonsült sikh minden paranccsal szembeszállt, s így kerültek a hadbíróság elé. A katonai ügyész vádbeszédében különösen szigorú büntetést kért: „Képzeljék el, mi lenne a hadseregből, ha minden baka, aki le akar szerelni, turbánt csavarna a fejére”.

ROSSZ IDŐZÍTÉS

Egy Wendy Berlovitz nevű ifjú amerikai hölgy az utóbbi hetekben végigutazta az Egyesült Allamok nagyvárosait és minden városban levetkőzött. A sztriptiz nemes célja: tiltakozni a különböző amerikai városokban még érvényben levő „vetkőzési korlátozások” ellen. A körút csattanója: néhány nappal ezelőtt Wendy kisasszony egy turistacsoporttal beosont a Fehér Házba és alig néhány méternyire az elnöki dolgozószobától vetkőzni kezdett. Körülbelül félúton tartott, amikor a titkosszolgálat tagjai odarohantak és pokrócokkal letakarták. A sajtószobában várakozó újságírókat kötelességszerűen értesitették arról, hogy „botrány van a Fehér Házban”. Ám a feljegyzések szerint csak néhányan mentek megnézni Wendy kisasszonyt. A többség ottmaradt, s a Washington Post tudósítója így nyilatkozott: „Minek rohanjak? Mi ez a botrány ahhoz képest, ami már van?”

A „BIRODALMI ÜGYÉSZ”

Skóciában egy francia turista kocsijával elgázolt egy gyalogost. Edinburgh városában az úrvezetőt bíróság elé állították. A helyi lapok közlése szerint az ügyész a következő szavakkal fejezte be vádbeszédét: „Minden baj abból származik, hogy a kontinensen az út jobboldalán hajtanak. Szégyenteljes dolog, hogy Európában nem tudnak olyan közlekedési szabályokat bevezetni, amelyek azonosak a mieinkkel”.

Ez a szellem teremtette meg a brit birodalmat.

KELLEMES GYÓGYMÓD

Az olasz Corriere della Sera közli egy orvosi vizsgálat eredményét, amelyet 30 ezer jordániai beduin férfi közreműködésével végeztek. A vizsgálat húsz évig tartott és eredménye szerint a legalább két feleséget és két ágyast tartó beduinok között tizenhétszer kevesebb volt a szívinfarktus, mint azoknak a körében, akiknek csak egy feleségük van. Az olasz lap szerint ebből a vizsgálatot végző orvosok egyértelműen azt a következtetést vonták le, hogy „a szexuális tevékenység bárminő korlátozása kedvező feltételeket teremt az infarktus számára”.

A RONINOK KIRABLÁSA

Az egyetemi felvételi vizsga a világon mindenütt izgalmas — de sehol sem annyira, mint Japánban. Minden egyetemnek külön felvételi módszere van és egyszerre annyi egyetemen lehet felvételi vizsgára jelentkezni, amennyire a jelölt elszántságából futja. A japán kormány egy most kiadott jelentése szerint ez „óriási túlterheltséghez, izgalmakhoz és öngyilkossági hullámhoz vezet”. A kormányjelentés azt is elmondja, hogy „roninok” ostromolják a japán egyetemeket. Hajdanában roninnak azokat a szamuráj harcosokat nevezték, akiket a földesúr elbocsátott szolgálatából és gazdátlanul bolyongtak az országban. Ronin a modern Japánban: az a diák, aki még ötéves próbálkozás után sem tudott bejutni az egyetemre. Lelkiismeretlen spekulánsok Tokióban „ronin-iskolákat” nyitottak a kétségbeesett jelöltek számára. Egyetlen tantárgy: hogyan kell ügyesen felvételi vizsgát tenni.

KORÁN KEZDI

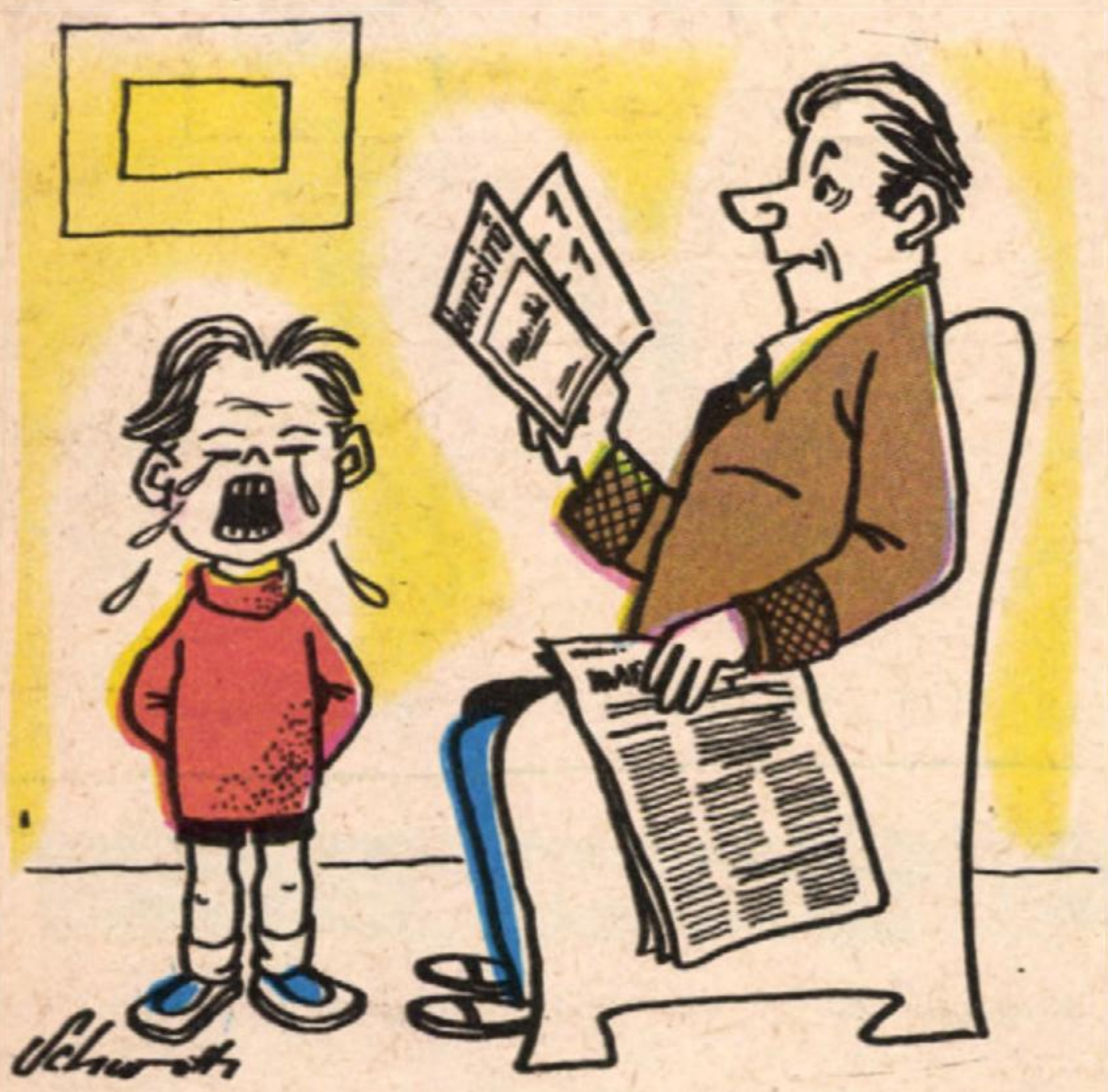

– Ne bőgj, kisfiam, majd kijavítod.
– Megpróbáltam, de nem lehet: tintával írta be a tanító néni...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Doktor úr! Szálka ment a nyelvembe!

— Hogyan történt az eset?

— Egy üveg whisky kifolyt a padlóra.

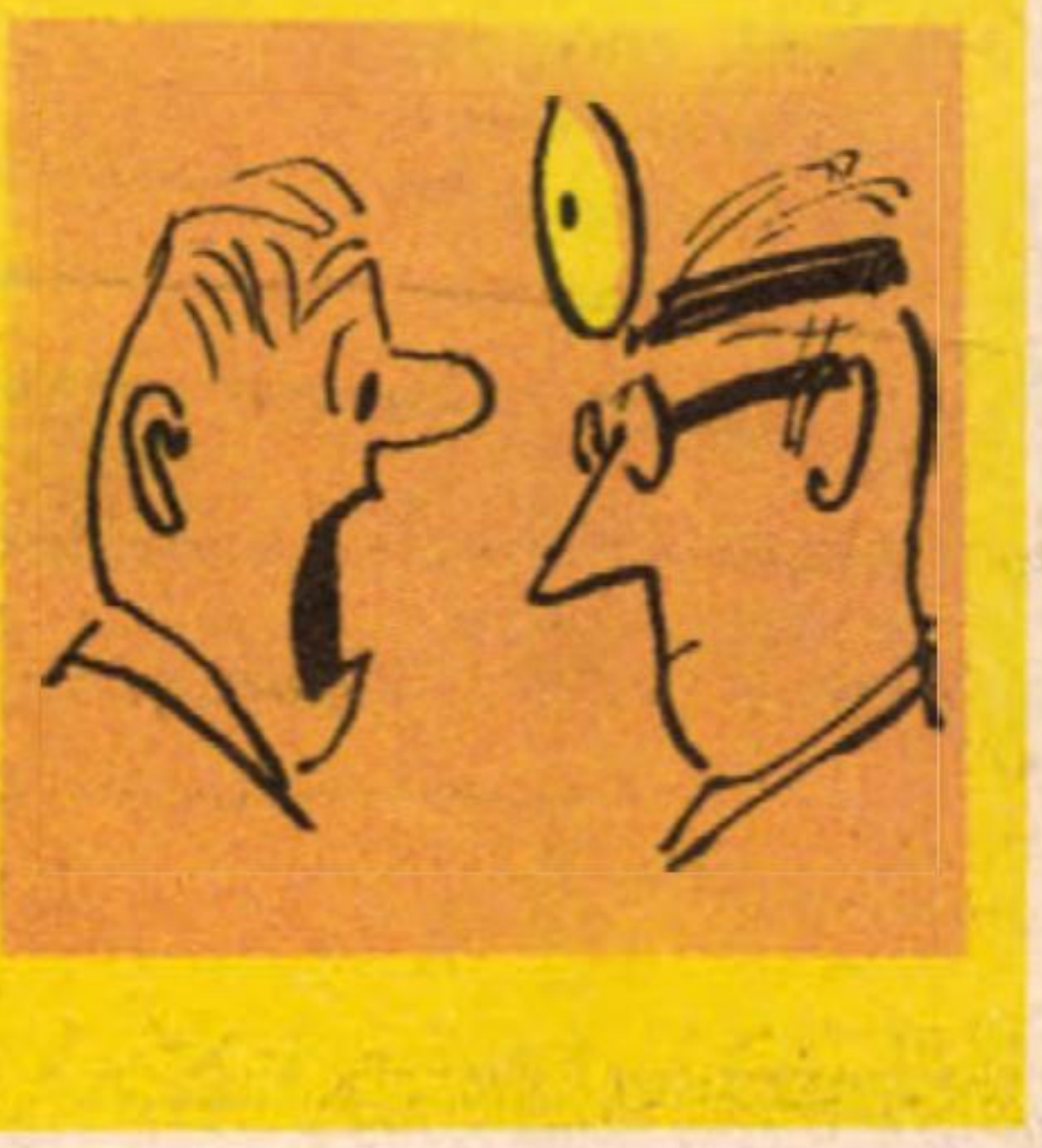

SZAKÍTÁS

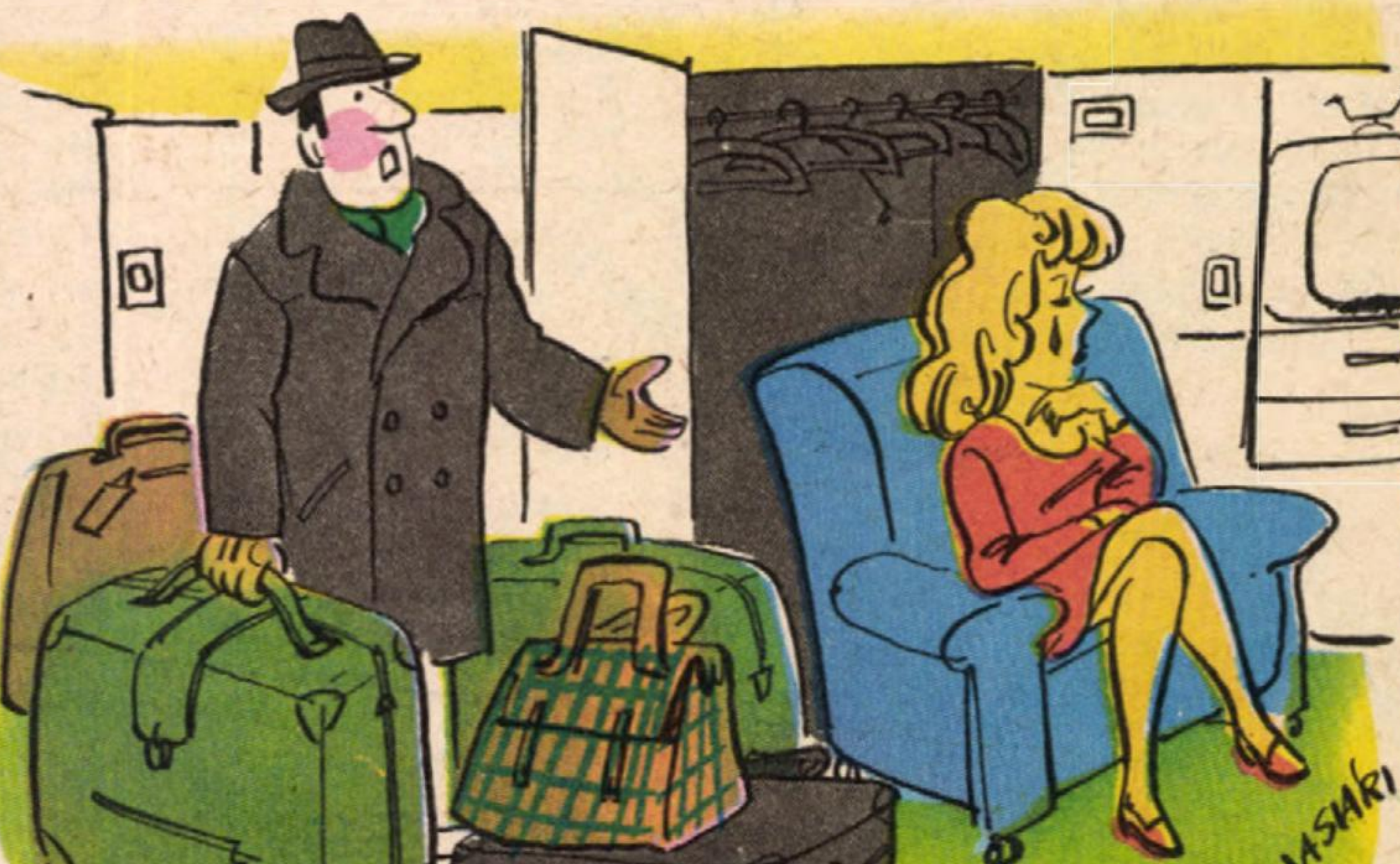

– Legalább a mandulatorta receptjét add meg...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

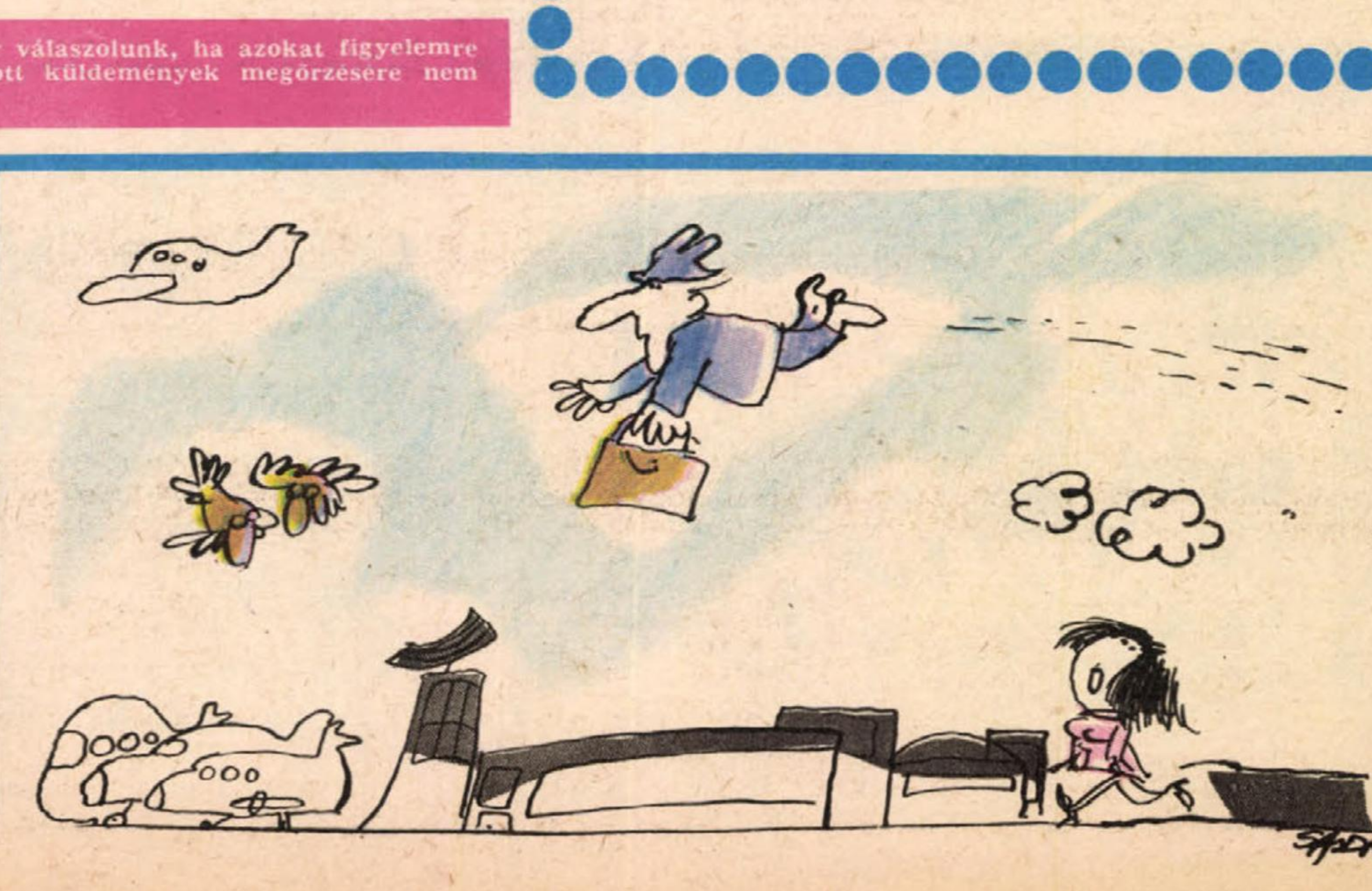

BÚCSÚ

– Nem akarod tudomásul venni, hogy lekésted a gépet?

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Postacím: 1977. Bp. Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Postacím: 1959. Bp. Telefon 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 2337/2-47 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

PRAKTIKUS ÚJÍTÁS – LÉGSZENNYEZŐDÉS ELLEN

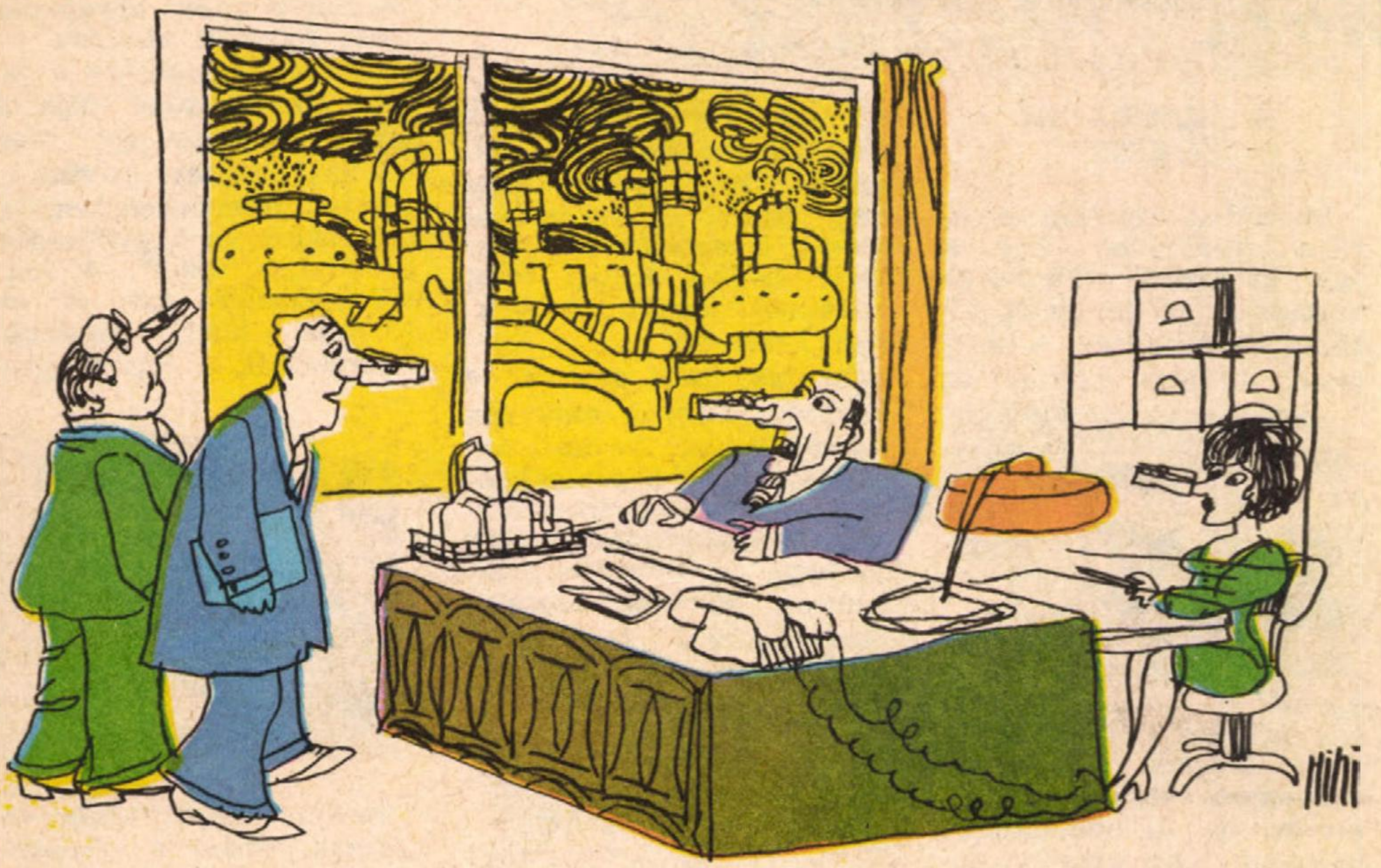

TÁRSASHÁZ-AVATÁS

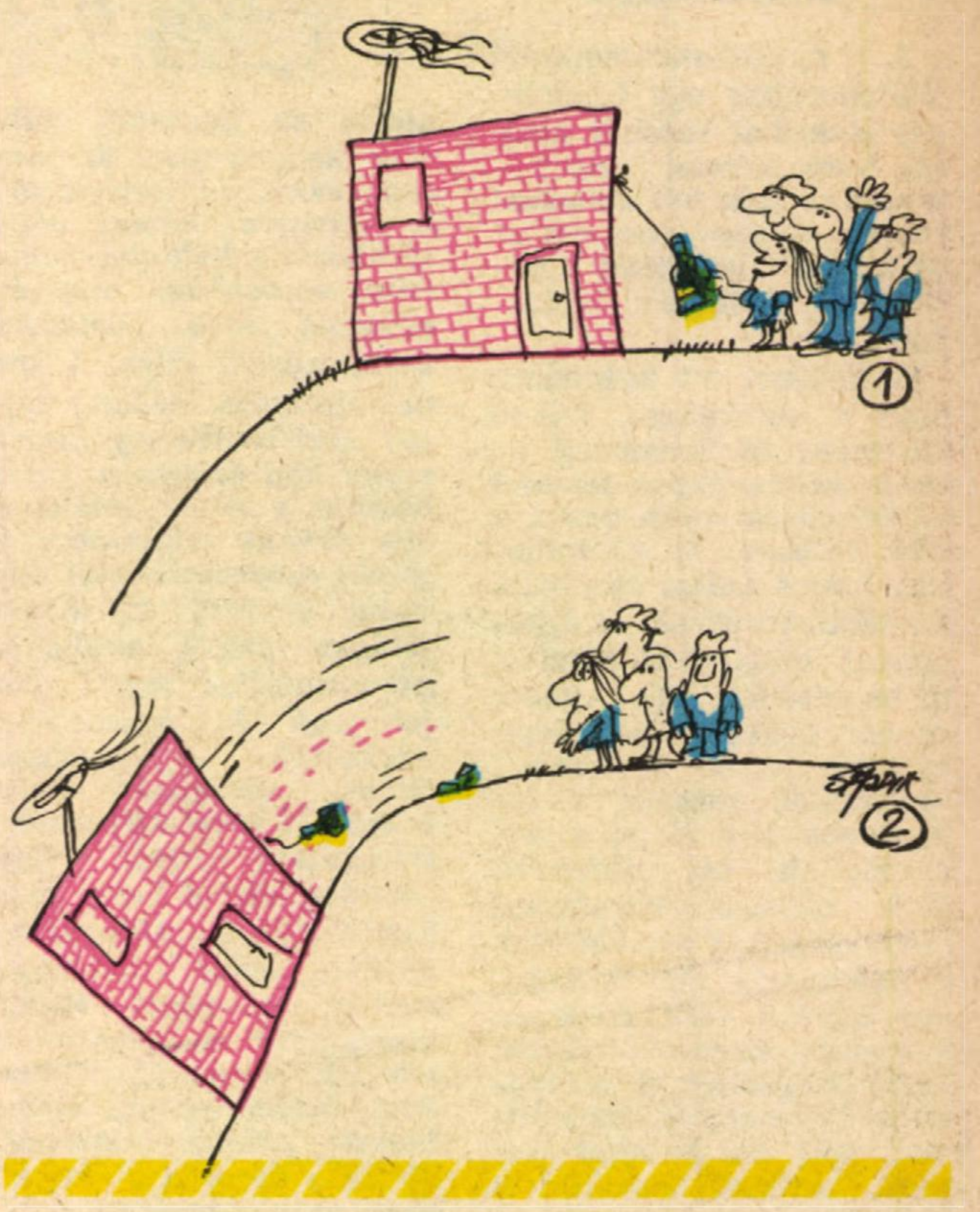

tribün

Chris Taylor, a müncheni birkózóolimpia 196 kg-os csillaga a profik táborába lépett, felcsapott pankrátornak. Első fellépésének színhelyére érkezve meghallotta, hogy a rendező nem hajlandó megfizetni a kialkudott tiszteletdíjat. Chris tehát ki sem szállt a kocsijából, csak úgy a volán mellől, az ajtót kinyitva tárgyalt a rendezővel. A tisztes üzletembert felbosszantotta Chris makacssága, rácsapta hát a kocsiajtót. Az ajtó azonban nem csapódott be. Másodszor sem. Harmadszor sem.

— Az ördög vigye el! — ordított a rendező. — Mi van ezzel az ajtóval?

— Ne is erőlködjék, mister — mondta az óriás. — Amíg az ujjamat ott tartom, úgysem tudja becsapni.

Amikor a háború után újjáalakult Argentína legnagyobb egyesülete, a Boca Juniors, a hívek semmiképppen sem tudtak megegyezni, mi legyen a klub színe. Kimondották, hogy a Boca Juniors annak az államnak a színeit választja, amelynek hajója először fut be Buenos Aires kikötőjébe. Svéd hajó érkezett, vasárnap a csapat kék-sárga mezben futott ki a pályára.

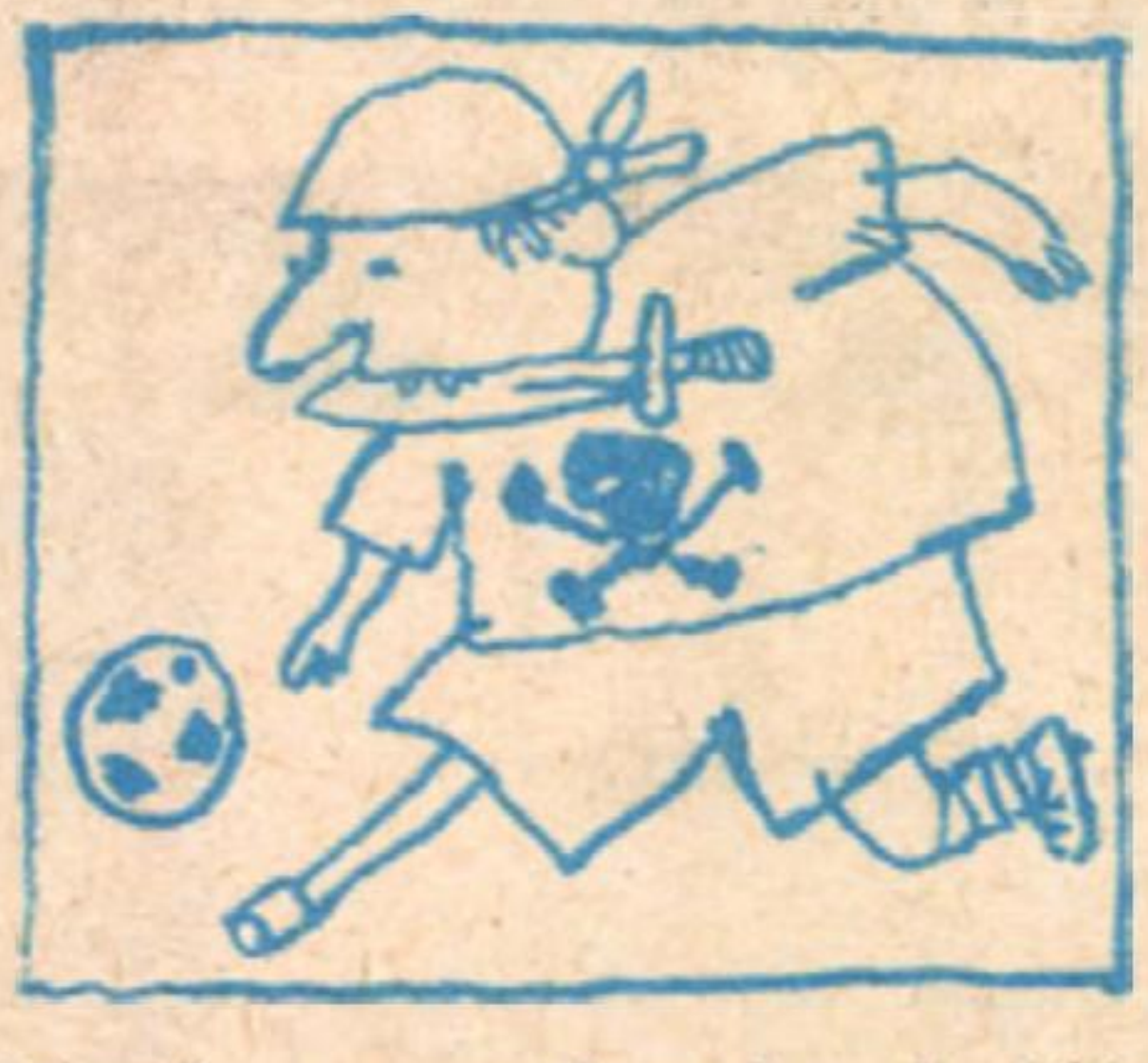

Szerencse, hogy a kalózok akkor már rég eltűntek a déli tengerekről. Furán festettek volna, az argentin labdarugók halálfejes fekete trikóban.

A skót válogatott bejutott a VB tizenhatos döntőjébe, de utolsó selejtező mérkőzését elvesztette. Amikor a glasgowi lapok hírül adták a csehszlovákoktól elszenvedett 1:0-ás vereséget, egy skót szurkoló dühösen eldobta az újságot.

— Vigasztalódj, Willie — kiáltott rá vidáman a barátja. — Az angolok kiestek!

*

Okos róka él az angliai Berkelyben. Valahányszor felharsan a vadászok kürtje és a kutyák csaholása, egyenest a „Toll”-hoz címzett vendéglőhöz rohan és bebújik az esőcsatornába.

— A kutyák órák hosszat ugatnak a csatorna előtt — mondja Phil Hodgkinson, a „Toll” gazdája — de nem férhetnek hozzá. Ő csak ül a csőben és szinte hallom, hogyan kacag a kutyákon. A vadászok pedig bejönnek hozzám és isznak egy jót. A rókát nem én tanítottam erre a trükkre, de az üzletnek határozottan jót tesz.

(p. p.)

TARTÁSDÍJ

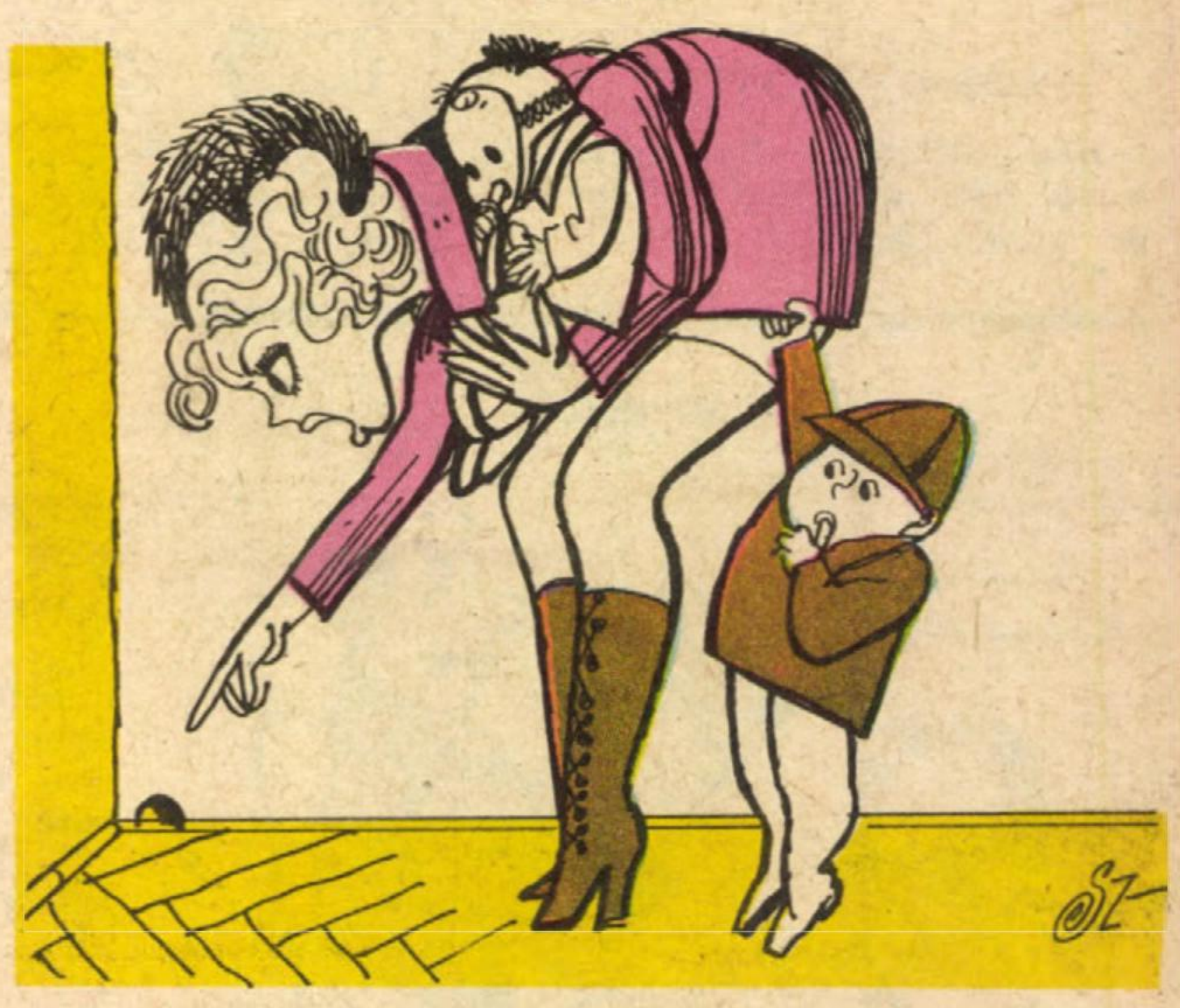

– Akárhová bújsz, Károly, nem úszod meg!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Ma nagy öröm ért a fogorvosnál.
— Öröm a fogorvosnál? Hát az meg hogy lehet?
— Amikor beléptem a rendelőjébe, éppen a korábbi fogorvosomnak fúrta a fogát.

ALKOTÓHÁZBAN

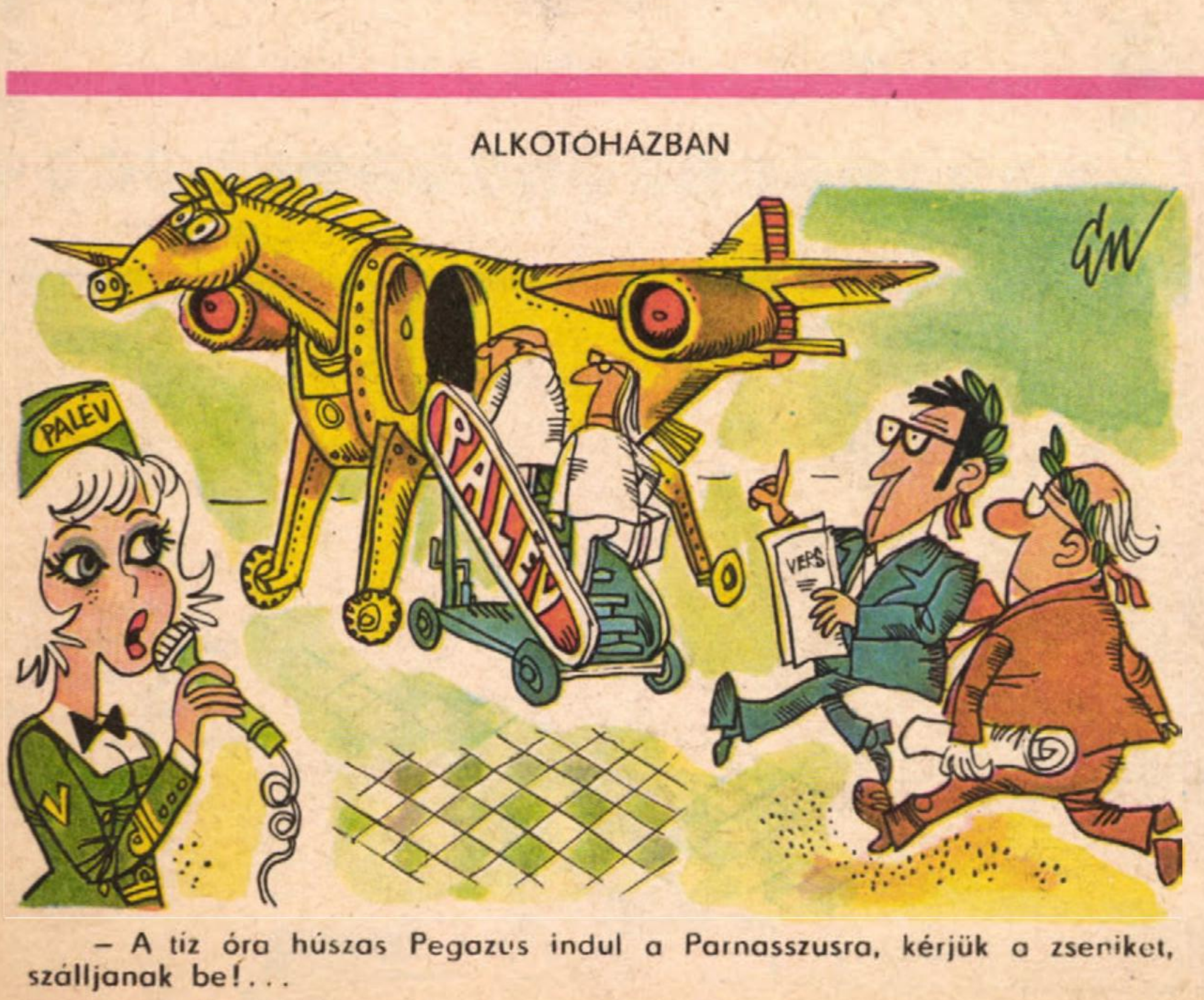

– A tíz óra húszas Pegazus indul a Parnasszusra, kérjük a zseniket, szálljanak be! . . .

AGGÓDÓ APA

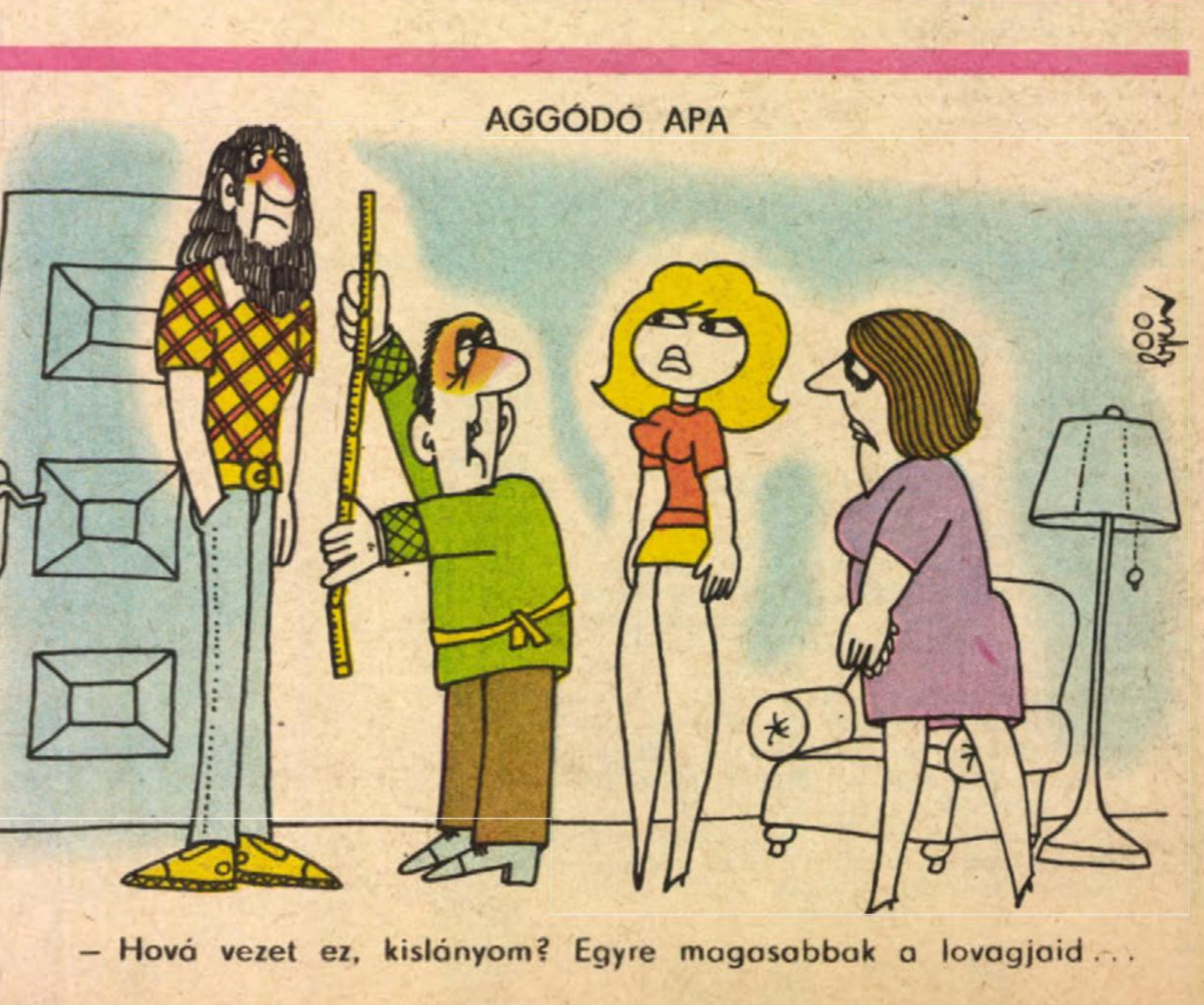

– Hová vezet ez, kislányom? Egyre magasabbak a lovagjaid . . .